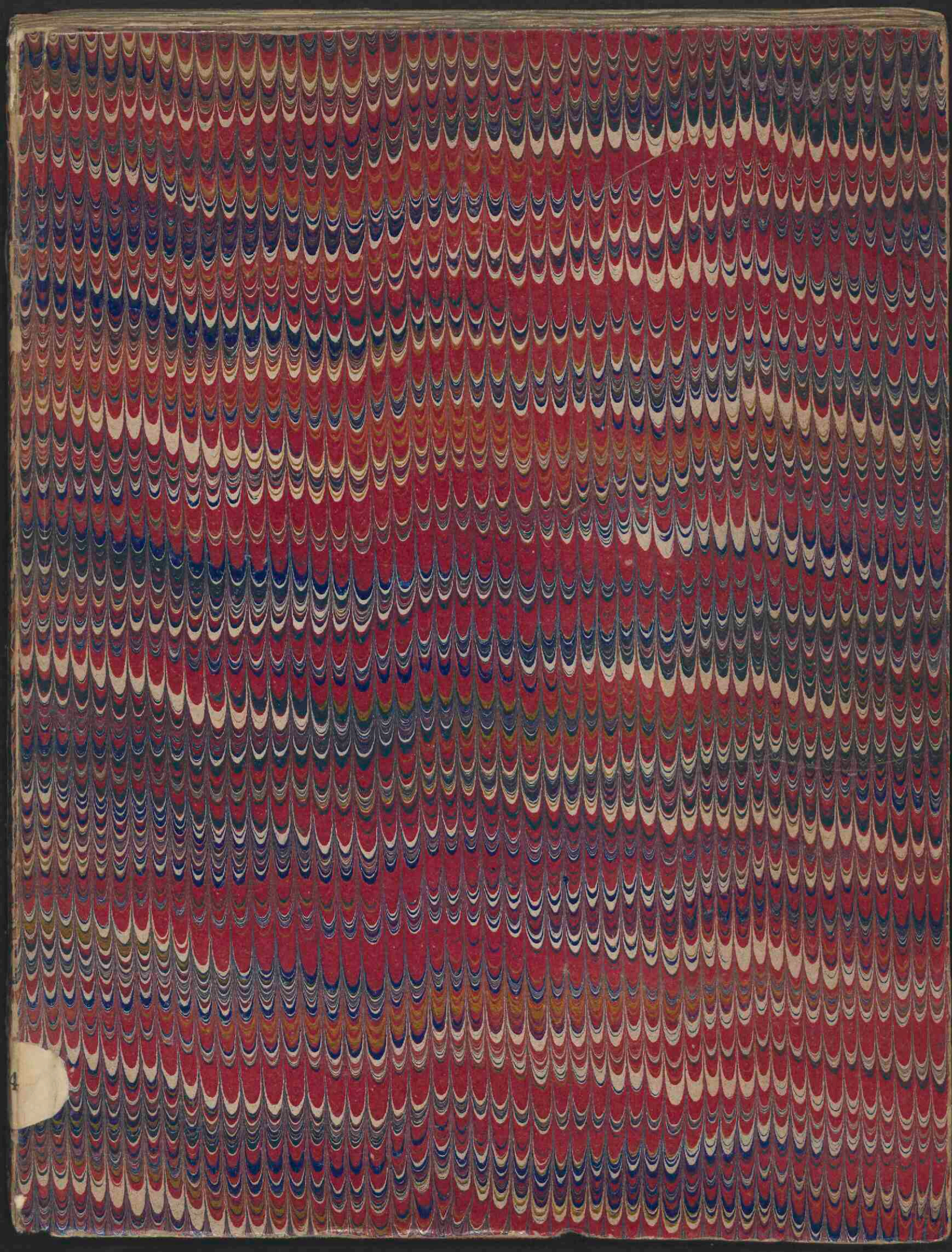

Ad quaedam fragmenta scriptorum Graecorum, maxime poëtarum,

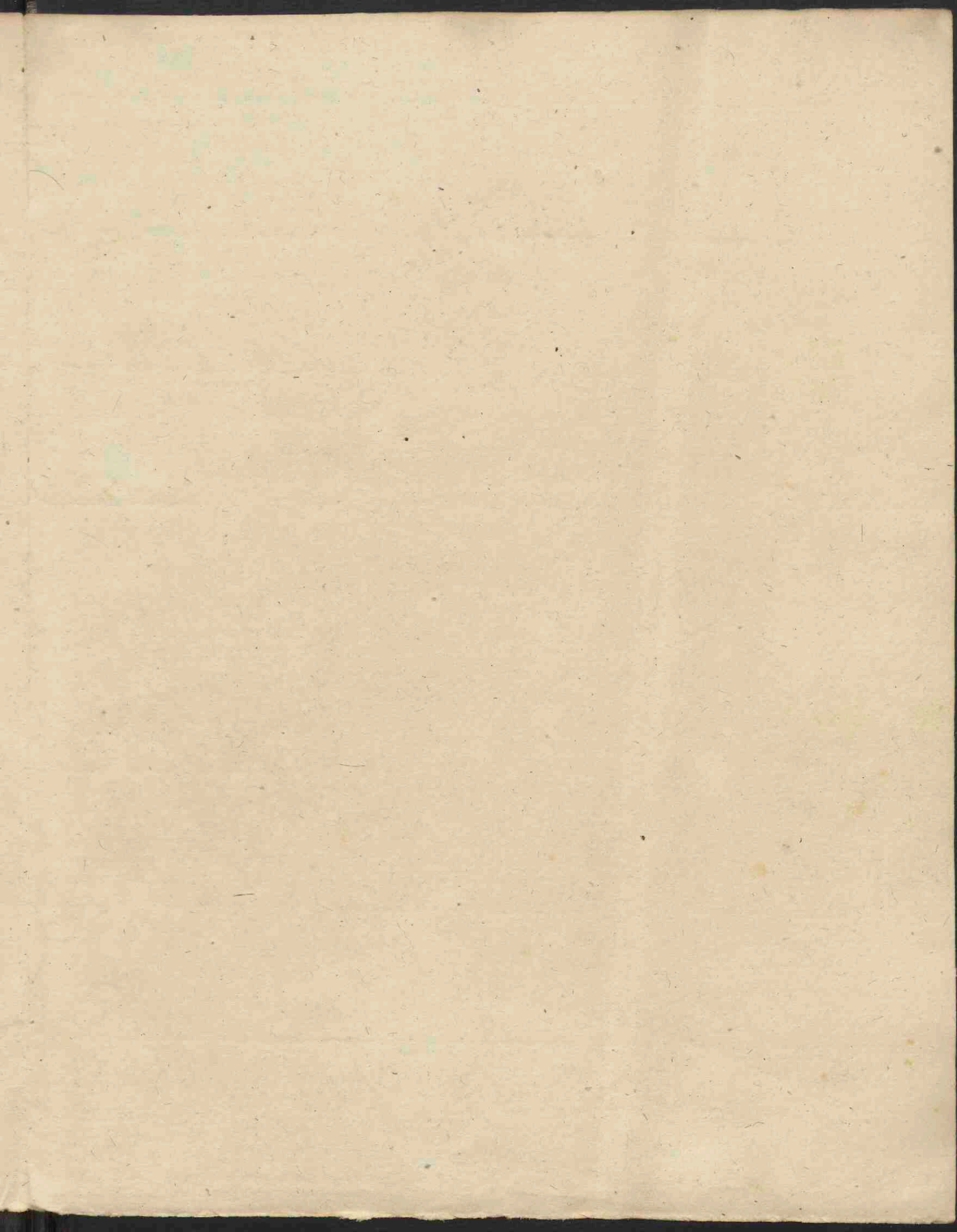
<https://hdl.handle.net/1874/379604>

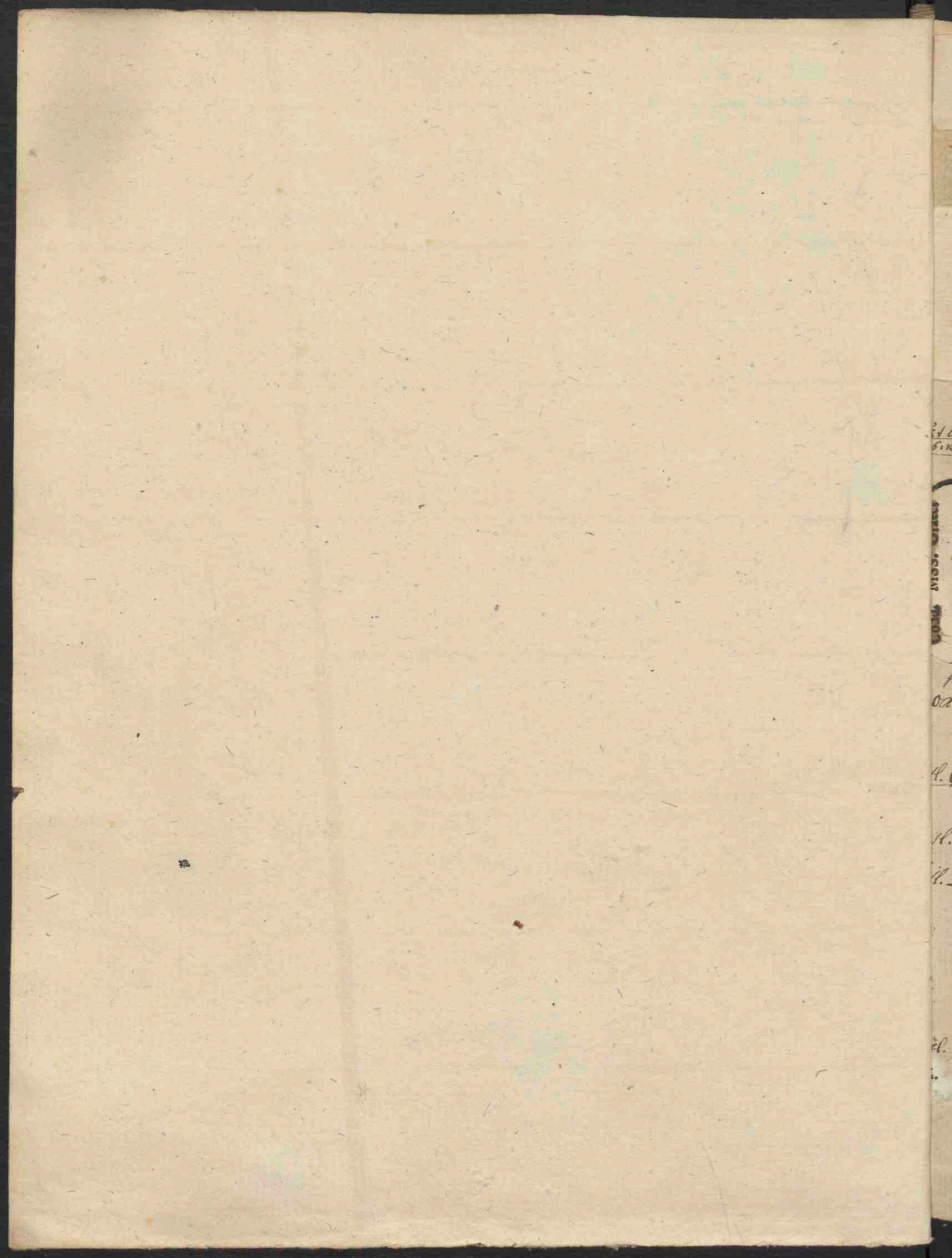

Hs.
1 E 4

925 (Gr. 24.) Charta. 4°. 66 pp. Saec. XVIII.

Notae ad quaedam fragmenta Scriptorum graecorum, maxime poetarum.
Cum indice auctorum alphabetico.

246
61K

LIBRARY OF THE
UNIVERSITY OF CHICAGO

102

A.

H.

H.

el.

Ad
Quaedam Fragmenta

Scriptorum Graecorum,
maxime
Poëtarum.

Kast I
PLN 4

Dicaearchus.

Οὕτω δὲ ἰδάνμαθα τοῦ δῶμα / Anstrophant Rana / δὲ ἔνδον ἐν ὁλοῦ παραβαλῶν
ἰός τε καὶ ἀνδιδάχτη, ὡς φησὶ Δικαιόχοπος. Anstroph. Ran. Anstroph. V. de hoc Anstroph.
p. Dicaearch. Cat. in Athen. 6. 7.

ἐν τῷ περὶ μῦθων
δικαιόχου

ὁ μὲν Δικαιόχοπος ἐν τῷ περὶ ἑσθιαστικῶν ἀγώνων, ἢ ἐπεὶ γένηται ἢ ἰσθίων, ἢ ἐπὶ
ὑπὸ πύλων ἀδόμενον καὶ ἔνα ἔζησεν τὸ δὲ ὑπὸ τῶν βυνοπέδων, ὡς ἔτοξε
ἢ ἄλλῃ, ὃ δὲ καλεῖται ἐκκοιόν. Schol. Ran. 1336. mutilus est locus, qui
supplendi potest ex Athen. l. 15. p. 694. v. Ser.

ἐπεὶ δὲ κοινὴν τὴν πόδα ἀπὸ γυναικῶν συνακαλεῖσθαι τοῖς διερχομένοις εἴτε ἐστὶ ἐν τῷ περὶ μῦθων
ἐπίσης, εἴτε ἀπὸ μέγας ἐκποδῶν ἢ ἢ χειρὶ ποιεῖσθαι ἢ ἀφ᾽ ἑαυτῶν. ἢ ἢ καὶ
ἀδόμενος ἐν τῷ βυνοπέδῳ ἐκ παραβάσ τινος παραδόχῳ κῆρα δάφνης ἢ μῦθων,
ἢ ἢ λαβόντες ἀδόμενος. Schol. Nib. p. 199. v. 1376.

ἐν τῷ περὶ μῦθων

Homerus. 45.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος. Schol. Anstroph. Ran. v. 3.

Α. Θ.
Α. Η. 353.

ἀμφὶ δὲ δειροῖ τεχνήεις ἔφουλο. 96. δεῖνες. 126.

Α. Α. 14.

ἴνα μὴ ἐξοικῶν ἴδω, 175. v. Ser.

ἔνθα δὲ κερμασίων. 187. Ser.

ἴδων ὡς ἐνόησα. 222.

ἀνδρῶν ἵπποι καὶ ἀνδράων. 226.

Α. Ψ. 362.

θῶν ἐν γένεσσι κῆται. 346.

Πηγεῖς ἐξέλασθε. 584. lege πηγῶν, ut ap. Homerum et Suidam. v. Ser.

καππεῖον ἐν λήμῳ 628.

Α. Α. 105.

ἴδω μοδοχῶν λυγὰν. 784. α. Α. Α. 105. sed, legitur ἴδω, imperf. a ἴδωμε
pro ἴδω. quamquam ἴδωμε substitere ἴδω ut ἐτίδω.

Α. Β.

σαγῶν ἐπὶ νῶτον ἔρῳα ib. 809. notat Biedt: esse ex Α. Α. 2. sed legit σαγῶν
ἐπὶ νῶτον ἔρῳα.

λαβόμενα χάρων. ib. 838. et Α. Ε. 136. πᾶν δὲ τὸ ἐπιβυρίον κῆρα ἔκτετα,
ἴδω καλῶν, hoc tradit dici de apro, in quo arat. v. Ser.

ib. 1069 ὃ δὲ δῖος Θουρεὸς ἀπὸ τῆς τρυφῆς καὶ καλῶς ἔβη, παρὴν τῶν δὲ

ἔρῳα ἔδιδε, τᾶς, ἔρῳα, ὀπίθῃς ἀνδρῶν.

ἔρῳα δὲ ἐπὶ ἰδιόμῳ κῆρῳ ἐπὶ τὸν ἔρῳα — δειροῖ δὲ λόγος καδύνη
δὲν ἔρῳα. 1067.

Α. Σ. 100.

Ἰθνηβοῶν — Αὐλῆα. v. Ser. 1072.

Ἐκ τοῦ δὲ ἐκ βραχῶν ἔρῳα ἴδω ἐκ τῆς κοινῆς, ἐκ τῆς ἀνομοκτάτης, ἐκ τῆς
καλῆς, ἐκ τῆς κῆρῳα. 1188.

καλῆς παρὴν γίνω ποιεῖσθαι. καὶ δὲ κῆρῳα. ibid.

Μηστῆρες δὲ ἀπὸ Τηλεμάχου δάμῳν τε μορῶν τε Ἰθνηβοῶν. ibid.

ἴδω ἴδω ἐκ τῆς ἴδω. ibid.

βάσκι' ἴδε ἴσι ταῦτα; ibid:

ἔδ' ἦδη τεθνήσκαι καὶ ἐν αἰθέρι δόμοισι. κείνη 20 ἐστ. 3545.

id. P.

Ζηὸς δ' ἐπεὶ ἐν τρώας τε καὶ Ἴηλοισι νῆοισι πελάσσει. Plut: pag. 1. v. 3.

ἦμιθε γὰρ τ' ἀσπίδ' ἀποκίοντα ἐκρούσσει Ζεὺς Ἀνέρος ἔν τ' ἐν μω καλά δένον
ἦμαρ ἔλυθεν. ibid: v. 5.

ὄσ τ' ἦδε τὰ τ' ἴοντα, τὰ τ' ἐσοόμενα πρὸτ' ἴοντα. p. 2. v. 9.

καὶ κ' ἀλαός ται ζῆναι διακρίνει τὸ ὄημα. p. 6. 48.

κλέπει νόω. 427.

δ γὰρ ἀμύνητος ἔα. 9. 77.

ll. A. v. 639.

ὑποβλήθην. 12. 109.

ἐπὶ δ' ἀχαιοὶ κνή Τυραὶ κνήσῃ χαλκίῃ. p. 17. 365.

Πάντων μὲν κόπος ἐστὶ, καὶ ὕπνος καὶ γιγνώσκω. 21. 329.

ὁ κύκλωρ κρέα ἠάδε καὶ κνή λάχανα. 33. 301.

πυρρῶν δ' ὄβρα Τρώες ὑπεκύνδανται Ἀχαιοί. 36. 322.

ἀλλ' ἐπεὶ δάσσει γέρας μεγέθυμον Ἀχαιοί. 49. 470.

δένον ὑποπόδιον, δ καὶ δευῆνος ἴδιος παρὰ ἴω ποιητῆ. 57. 546.

πίδες κρηδεῖνον. ibid:

Ποδαλείοιο πρὸ ἔ ἐν τῇ Ἰλιάδι. 62. 590.

ἰδέσθαι δὲ κε μῶρον ἀνάσαι. 69. 590.

ἔκ δουρῶν γιγνώσκω. 68. 630. non videtur additorem, sed opinor Homeri.

καὶ ἐπὶ λαοὺς ἀνύματ' ἔβαλον. 70. 657.

ll. A. v. 257.

φρεσὶν ἔειπε κἀπὸ βω. 73. 695.

ἦσσαν ἔειπε κατὰ. 73. 697.

δέξτη ἠσπάζοντο, ἔπεισσε τε ἐπιμυθίαι. 78. 754.

βύχωνος ἄνισο. 82. 609.

ὄδ' ἐν πυρὶ βαλε γλώσσης. 106. 333.

2 Nubibus.

ὄφρα μὴ ἐγίνοντο δοῦν νεῖς. 125. 41. non addit nomen, sed iusto ex Homeri.

ἔκ ὄφρα Τρώεσσι κολεβάμενος. ibid.

ἐπὶ ὄφρα λιθῶν ἀμύνητος Αἰακίδα. ibid.

ἔγκαια πάντα μεθύσσει. 126. 31.

κλυτοὶ ἵπποδάμεια. ib. 53.

ἔπειτα τε ἀλλήλων λαρέτην καὶ πειρώσαντο. 128. 83.

ἄουαί ἐπεὶ ε' ὑπὸδε καὶ ἀμφ' ὄφραδιν ἔπειρεν. 133. 178.

ἔπειτα, ὅπαι δ' ἰδέσκε κατὰ χείρας ὄφρατα πηξίας. 134. 191.

τίπτε μ' ἰκέωνος ἄνυσε μέγας Διὸς. ib. 195.

ἔπειτα μοι ἔνεπε Μῦθα πολέμοιο. 138. 259.

πολλὰς δὲ χεῖρας ἐπαλύνειν ἔπειρα. 139. 263.

ἄλυτον δ' ὅτε φάσι θεῶν ἔδος ἐπείναι. 140. 269.

παρ' ἠνεμόνευα Μίμαντα. ib. 272.

ll. α.

ἔπειτα καὶ ἀπὸ γλώσσης κλυτοὶ γλυκίων ἔειπεν ἀυδή. 142. 296.

ἔπειτα τα χεῖρας, ἐπὶ νηὸν ἔπειρα. / Hom: ἐπείρα / 142. 307.

Deos. qui sub Saturno et Rheo fuerunt, Uranionas vocat. 137. 246.

διωνάβη τε παβι. 145. 336.

πάλαρος δὲ διὰ σῶμα γίνετ' ὀδόντων. 146. 377.

δένον ἄκρον Ἀδηνάων. 150. 400.

ἔπειτα ἔπειρα. 157. 538.

ὑπόβρα ἐπὶ αἰθέρι, καὶ ἐν νεκρῶσι φασίτω. 161. 585.

Od. O. 11. 369. φρόνιτε γυνήτων καὶ ἐπίσκοπος ἦεν ἑδάϊων. / Cg. ἦδιν. 163. 624.

δύσο νοε ἢ τείποδος περιδόμεθα. 165. 644.

δίδου κόβ' ἔχει λόγιστον. 165. 644.

ὡς γάλο δακρυγίων τῶ δ' ἔκκευ πόλινα γυήνη. ib. 655. sine nomine sed ut. Homer.

διδιοπρωτος τῶς φρονας κερσι. 168. 727.

H. Ψ. πῆ τι δὴ λέπειας ἀει-α. 170. 773. ὁ ποτε laudat.

ὤλων ὁ δεικτ. ibid. 766.

H. II. 165. λέπειες γὰρ ὄλων ἀπ' ἡβίαν ἔδωκε. 172. 809.

Od. A. 275. πυλῖα δ' ἦ τοι θυμὸς ἐτολόνη γαλάδα. 186. 3113.

τῶ κεί φθίνωντος κενός τῶ δ' ἰσακίνας. 190. 3190.

ἐπείκειον καὶ ὡς ἐνν. 174. 459. sine nomine laudat. γ. ut. de Homer.

ἀφώδας ἐκάθευ. 171. 531. sine nom.

ἔτος λῶς ποιητῶς ἐπι Διοῦ Ἀφραδαν, ἐπεὶ δὲ τὸν Προβουδῶνα ἔπεισε. καὶ αὐτὸς δὲ ἦν Οὔρ.

εἰκὴν λάξεν ὑς ἡακίας θυρά. 180. 565.

ὄλε ὁ ποιητῆς μετὰ τὸν ἡλίον ἐπὶ τὸν Ἀπόλλωνος ἔρχεται ἔννοι, φανερὸν ἀλλοῖς

πορῶ λέγειν. Ἀμφί μετ' αὐτὸν ὄψ' ἀναξ, τῶ πάλιν, 182. 594.

τῆλε μὲν τ' ἔπε φρε τῶ ἔμμεναι, ἀλλὰ ἔγωγε ἔκ' αὖ ὅ γε πόλις ἐδ

πρὸν αὐλὸς ἀνέγει, vita Anstoph.

Od. A. 622. ὄε δ' ἦν' αὖ εἰς μῆλα, φέρον δ' ἐν ἠύρα ἔρον. Annoniū, ἀειν.

ἔλος μὲν γὰρ ἄειρος ἄειρος ἐκτετέλεσθαι. ἢ ἄειρα ποτὶ ἀνελόντες. J. ἔδος.

Phrynicus Comicus.

De hoc v. Meurk. Bith. Att. posttrahitur ab Anstoph. Ran. 13. tanq. freq. indicat in fabulis senos onere pressos, deq. eo querentes. Schol. notat e. didymo, repre. hendi eum ab Anstophane, tanq. molestus esset et tedium afferret auditu, v. lib. Patrem ei fuisse Eunomidam, κωμωδία δὲ ὡς ζῆνος καὶ ἐπὶ γαυλόνη τῶν ποιημάτων καὶ ὡς ἀκατόρικ λέγων, καὶ ὡς κακώμεθα. ἦσαν δὲ καὶ ἄλλοι τρεῖς φωνυχοί, itaq. non tres sūt, quot memorat Meurk. l. d. sed, quatuor fuerunt hoc nomine ο. poeta opinor. Addit schol. de hoc. Φωνυχὸς δὲ ὁ κωμικός ἐπὶ ἔλεων ἐπὶ δὲ ἐν τῶν ὠμοτέρων ἀλλοῖς. ἔκός δὲ ἐν τῶν ἀπολωρόντων ἦσαν ἰσὸς τοῖσιν τῶν Φρυγίων τραγῳδῶν et Comici, item ille, qui Dux Atheniensium fuit atate Alcibiadil, confunduntur a Schol. Anstoph. Ran. 696. et Suida, de quo vide Penz. ad Allianum 3. V. H. 6. et in Acto.

Haec kt. com. lib. v. 1025.

Phrynicum Comicum indicasse ἑβος κίττωνες καὶ παλαιότας, sentit Schol. l. d. et Suid. Add. Penz.

Anstoph. Nubib. v. 574. προδρεῖς αὐτῶ γαυρὸ μεθύων, τῶ κώδικος ἔσκε, ἦν Φωνυχὸς πάνα πεπώητ' ἦν τὸ κήλος ἡδίων. Schol. φέρεται ἐπὶ δὲ φωνυχοῦς κήπολα ἐν ἑκείνῳ φράσων ὡς γαυρὸ ἐκκλειμένῳ τῶ κήλει, καὶ ἔως ἐν ἠαρεπόλο, ἀν λέγειν αὐλὸς, ὄλε τὸ κήλος ἡδίων. ἄλλως. ἔδωχε γαυρὸ Φωνυχὸς ἐπὶ κήττες ἐδὲ φέρον κατὰ ἐμμενὸν Ἀνδοκίδας, διὰ γέλωτα τῶν δρατῶν, ἦν δὲ ἔτος κωμώδίας ποιητῆς. haec verba vnt docere Phrynicum Comicum scripsisse fabulas ὑπέδωνος καὶ ὑπέρολους. neutram hanc memorat Meurk. in Phry, nichil.

ὑπέδωνος. ὑπέρολους.

ἔλος ἢ γαυρὸν κερυρίων / πλέ. νύμ / περὶ Φωνυχῶ κέλεα. 180. 754.

τῶ αὐτῶ ἔλε τῶ ἔδματος Πάλλια προέπειον / μεθύων, ὡς λαμπεκίνας

ἔλος, τῶ Μίδωνος ἦε, ἢ μεθύων. 180. 964.

βοδωπα γὰρ ἄρα τὰ ὑπέροτων βοάν. 189. 3152.

βαύρα

Amiphiad.

Rememditur ab Anstoph. Ran. 13. ut qui freq. indicat senos de onerem querentes gravitate.

κοῖτος Amiphiad quando acta v. infra Gratianus p. 20.

Vita Anstoph. ἔδκωντων αὐλὸν / τὸν Ἀει-ωγαύην / Ἀει-ωνυμὸς τε καὶ Ἀμείπιας τετέλε λέγοντες αὐλὸν γαυρῶνα, κατὰ τὴν παρρησίαν, ὡς ἄλλοις πορῶνα.

Demosthenes. p. 56. 326

Τὸς οὐρεὺς τοὺς παρῆς. Schol. Aristoph. Plut. 72. v. 693.
incubat Atheniensis, quod nimirum debite libus et iudicis negligant rem militarem. Schol.
Nilb. p. 135. v. 208.

π. 5. 5. 5. 5.

Ὡς Ἰταρὸς καὶ ἀναυδόντες ἔχρησεν καὶ ἀπτόμωνος Ἰατρίης, περιουσιμαχίας ἄλλοι καλῶν. 338. 259.
τὸ δὲ καὶ φέρεται κέντρος τ' ἀνδραγαθῶν ἐστίν. 353. 447.

κατ. Αἰσιογύλιος.

Ὡς εἰ ἐπὶ ἔργους τίθει καὶ ἀνεγύνητο ἐν τῷ δευτέρῳ βιβλίῳ — πολλὰ δὲ τῷ πεπόμενῳ, ὡς
ὁ ἔργου ἐν τῷ κατὰ Αἰσιογύλιου. 170. 744. Schol. καὶ ὁ 28 ἔχρησεν Αἰσιογύλιου παλιῶ
v. 507.

ἐν τῷ π. 5. 5. 5.

Ὑβρισταὶ μὲν ἐγὼ προσηλάκισαι δὲ τὸ ὄνομα τῆμόν. Ammonius v. 244

ἐν τῷ κατὰ Σφύρατος

ἴδου: καλαχόματα, ἀλλ' αὐτὸς μὲν ἐκ ὄψεως τὴν δόξαν ἀν γῆρας, ἢ τὰ καλαχόματα
ψευδομαστουρίων. ἴδου κατὰ Σφύρατος τότε ἦν καὶ ἐπισημ. variant qdam, q v. in for.

ἐν τῷ πρὸς Βουλοῦν.

ἴδου: ζῆνίζαν ἢ μόνον τὸ καταδέχεσθαι ζῆνον, ἀλλὰ καὶ τὸ ζῆνον διαδέχεσθαι ὡς
Δημοσθένους ἐν τῷ πρὸς Βουλοῦν.

ἐν τῷ κατὰ Τιμοῦ

ἴδου: ὡς πρὸς τὸν νόμον, δὲ ἔ τῶν μὲν ἰσχυρῶν πνευμάτων τῶν δὲ
τῶν ὀδῶν δὲ τῶν πόλων ὑποστρεῖ. Δημοσθένους ἐν τῷ κατὰ Τιμοῦ κείνου. probat
om. didicimus significationis hominum verborum Stagnation ex eodem loco, sed
allatis verbis, v. ὀδῶν.

κεάτης.

Φιλιππικῶς

ἴδου: τὴν ἀσκήν περιεχόμενα προδοσίαν.
Ἰπποκρίτου Νικαίου ὑπόμνημα ἐν orationem Demosthenis περὶ παραπροβήτας νόμου,
v. ὄφρα. v. infra p. 125.

Didymus.

V. qua ex nota sunt de Phrynico e Schol. Aristoph. supra p. 3.
fleg: cum laudant schol. Aristophanis unde non improbabile ut commentaria
in hunc poetam scripsisse.

Laudatur Ran. 41. ut Scholastes, et ib. 55. Didymus φησιν, ἢ δὲ δὸ Μόμωνος
ἴδου cet, 309.

ὄφρα exprimit τὴν τέρψιν. 222.

Πάντα κροβάτην, ἢ ὄλε κέρτα ἔχει, ἢ ὄλε τὴν ράβιν ἔχει κρεατίνην. 230. exprimit
proverbium ἔχοντες κυμάτων ἐν ἀγκύραις. ib. 713.

Ἰσχυροῦς notat λογισμῶν νοῦν Aristoph. Ran. 784. Didymus hoc exprimit
ἀπὸ τῶν συνδέσεων τῶν λόγων.

quid sententia, que est ib. 996. ἢ χεῖρ ἀλλὰ κείν.

Μαυμάκτος καὶ Μελετίδης ἐπὶ εὐνοία διεβήσαντο. ib. 3018.

de duplici editione Persarum Adchijli. v. Adchijli. p. 3018.

de musica, que fiebat complexis testis, I. conchis. v. 3337.

Ε Pluta.

De Dionysio quodam refertur qd ex illo p. 56. v. 551. h. locut ois est ὄφρα.

Νιρδαίου, Βάτιου, cet: ὑποκορίσματα πρὸς ἰωνικάς. 98. 3018.

περὶ τῶν ἰσοκρίτων. 308. 713.

Ὑμνικὰ διῆμι ἐν
ἐπιτομῇν contrita
ab Alexione.

Ὑμνικὰ scripta Didymi, e quibus ἐπιτομὴν confecit Alexion. Ammonius
v. γέρον

ἐν ἐπιτομῇν
παλίων πινδαροῦ

Ammonius. Δηβαιοὶ καὶ Δηβαχενεῖς διαφέρουσι, καὶ ὡς Δίδυμος ἐν ἐπιτομῇ
ἐπισημαίνει τῷ πρώτῳ τῶν Πινδαροῦ Πινδαροῦ φησὶ.

ἴδου: Νηγεῖδες τῶν τῶ Νηγεῖος δυοτέων διαφέρουσι. Δίδυμος ὁμοίως ἐν ἐπιτομῇ
κατὰ βακχυλίδος ἐπισημ. φησὶ γὰρ κατὰ λέξιν.

ἴδου: τῶν, οἱ φέρεται διαφέρειν cet. pro ἐπισημ. legi ἐπισημ., ea
memorat Stobaeus.

Id. v. Νῆες πάλιν διαφέρει, Δίδυμος ἐν δέκατῳ ἐπιγράμῳ ὑποσημαίνων ὅτι οὗτος, ὃς λέγεται ἐν τῷ πρώτῳ τῶν παλαιῶν κατ' Εὐστάθιον: in odyss. M. p. 372. g. ubi traduntur locum Ammonio simpliciter καλεῖ Δίδυμον. at in Jb. H. p. 684. Jo. ex eodem hoc loco Δίδυμος ἐν ἰσορκεῖῳ ὅτι οὗτος, ὃς λέγεται ἐν τῷ πρώτῳ τῶν παλαιῶν. Suidasat f. Eustathius ἐν ἰσορκεῖῳ, ὃ ἀδύνατον ἴσως ὑποσημαίνων, ἔτι ἀλλοίωσαν, ἐν ἰσορκεῖῳ. et in dubitari potest.

ἐν δέκατῳ ἐπιγράμῳ καὶ ὑποσημαίνων ἴσως ἰσορκεῖῳ

Idem. v. θυρμαχεῖν. θυρμαχεῖν γὰρ λέγεται τὸ εὐνοῦν, ὅτι Δίδυμος, ἐπὶ ἀνοῦν ἴππων, παλαιοί, ἔδ' ἔτερος ἐπισημαίνων. ἀπυμαχεῖν κατ'.

Idem. v. χλαμῖς. χλαμῖς καὶ χλαίνα διαφέρει, κατὰ δὲ διὰ πολλῶν ἀπέδειξε Δίδυμος ἐν ὑποσημασίᾳ δευτέρῳ Ἰλιάδος κατ'.

ἐν ὑποσημασίᾳ δευτέρῳ Ἰλιάδος

Idem. v. ἰσχυρὸν quoddam edulii erat apud Athenienses, ejus conficiendi ratio e Didymo adfert Schol: Aristoph: ad Eq: 95i.

Xenophon.

Ἀμφοτέρους τοῖς ποσὶν ἀρροῦν ἐπὶ τὸν κόπον / ὅτι Schol: Aristoph: Ran. 47. ἐν τοῖς ἑλληνικοῖς

Ἄνδρα ἀβελόφρονος ἀρετῆς Ἀλεξιάδης in patriam. Id. ib: 3467.

Σωκράτην βυβάγοντα ἐπὶ τὸν χαιρεφῶνα καὶ τὸν ἀδελφὸν ἐπὶ τὸν / λέγειν, ὡς ἔδεν ὄφθαλμῶν ὄφθαλμος εἶη, ἐπὶ θυρμαχῶν, ἔδεν χαιρῶν ἔδεν ποδῶν. Schol: Nub: p. 391. v. 144. Suid: χαιρεφῶν.

ἰσχυρὸν κατ' ἐν ἰσορκεῖῳ

Πολλὰ κίς ἰδάνεα τῆς ποτὸς λόγος ἐπιβαίνον Ἀθηναῖος ἢ γραφαντες Σωκράτη ὡς ἄριστος εἶη θανάτῳ τῆ πόλεως. — ἄλλοι γὰρ ὅτι Σωκράτης τῶν νεῶν διαφθίρων καὶ ζῆνα δαίμονα ἐδάχων. 137. 246. Prolegititur aliter apud Xenophontem.

ἐν τοῖς ἀπομνημονεύματι.

meminit Prodi Sophistae. 347. 360.

ἔτε ἀποδεδράκασιν, ἴδα γὰρ ὅτι ἔχοντα, ἔτε ἀποφύγουσιν. Ammonius v. ἀποδράσαν

ἰσχυρὸν

Id: ἴσως τότε ἀκόντων ὡς παρ' Ἡρόδοτον ἐν τῷ πρώτῳ καὶ τὸ ἀκοδόμημα, ὡς παρὰ Ξενοφῶντι ἐν ὀικονομικῷ.

ὀικονομικῷ

Id. v. χλαίνας. χλαίνας καὶ χλαίνας διαφέρειν ὅτι τῶν ἐπὶ τῶν πέτρων περὶ ἑλληνισμῶν, καὶ παρατίθεται Ξενοφῶντι.

π. ἰσχυρὸν

Schol: Aristoph: Eq: 1146. ὅτι οἱ ἴπποι περιτεθέντες ἔκαλλυτο κημῶς, ὃ καλεῖται κημῶς ὡς Ξενοφῶν ἐν τοῖς περὶ ἰσχυρῶν.

Euripides 23, 32, 42, 48, 72, 82, 92.

Ἀνδρομέδα ἐπὶ νόμος Aristophanes. Ran. 52. καὶ δὴτ' ἐπὶ νεῶς ἀκρινόβκοντα μοι τὴν Ἀνδρομέδα πρὸς ἑαυτῶν. Schol: em Antiphen, Hypsiuipen et Phoenissafajij memorat, ac simul docet, octavo ἀο ante Ranaf Aristophanis actam ee Andro, medam. Hec Meursius in Euripideja preterit.

Andromeda quando acta, Phoenissa, Hypsiuipen, Antione.

Ἄε' ἐκοδόσθω τὸ δαγῖς, ἢ ὅτι γὰρ γὰρ. Sch: ἡμιστίχιον ἐξ Euripides 64. Euripidem jam mortuum fuisse, quo tempore acta fuerint Rana adparet, e v: 87. τοῦτο δὲ τῶν με δαγῖς πρὸς Εὐριπίδου, καὶ ταῦτα τῶν τετυκῶτος.

Quo anno mortuus Euripides.

Rana autem acta sunt Callia Archonte, quo ἀο Euripidem fato functum ostendit Meurs: de Archonta l. 3. c. 12. add. Barnes. vit. Euripidis. 5. 34. Schol: Aristoph: e didascalis haec notat. ἔτω δὲ καὶ ἐν δὲ δαγῖς ἀλλοίωσαν, τελευτήσας τοῖς Εὐριπίδου τὸν ἦν ἀλλοίωσαν δὲ δαγῖς ἀλλοίωσαν ἐπὶ ἔτω ἰσχυρῶν, τὴν ἐν ἀλλοίωσαν, ἀλλοίωσαν, δαγῖς.

Euripidis filius post ejus mortem egit Iphigeniam ἐν ἀλλοίωσαν, Αθῶνα, οὐκ ἐν δαγῖς.

Genes

Idem γὰρ ἀνὴρ ἰσχυρῶν. ca. 72. hi duo vestes leguntur in fragm: Sed non indicato auctore, unde sumta sunt.

Verbofus

verbofus et bituit Aristoph. Ran. 80.

verbofus aut arguit Aristoph: ib. 91. πρὸς ἀλλοίωσαν Εὐριπίδου τῶν, ἢ δαγῖς ἀλλοίωσαν. Schol: πολυλογώτατα, εἰς τὸτο γὰρ Εὐριπίδου σκακίητο.

Almena

Idem γὰρ ἀνὴρ ἰσχυρῶν. ca. 72. hi duo vestes leguntur in fragm: Sed non indicato auctore, unde sumta sunt.

verbofus et bituit Aristoph. Ran. 80.

verbofus aut arguit Aristoph: ib. 91. πρὸς ἀλλοίωσαν Εὐριπίδου τῶν, ἢ δαγῖς ἀλλοίωσαν. Schol: πολυλογώτατα, εἰς τὸτο γὰρ Εὐριπίδου σκακίητο.

Idem γὰρ ἀνὴρ ἰσχυρῶν. ca. 72. hi duo vestes leguntur in fragm: Sed non indicato auctore, unde sumta sunt.

verbofus et bituit Aristoph. Ran. 80.

verbofus aut arguit Aristoph: ib. 91. πρὸς ἀλλοίωσαν Εὐριπίδου τῶν, ἢ δαγῖς ἀλλοίωσαν. Schol: πολυλογώτατα, εἰς τὸτο γὰρ Εὐριπίδου σκακίητο.

6.

Alexandra. καὶ χρόνῳ προβαλε πόδα. 300. Suidas in παρακεκιδυῖν. χρόνῳ προβαλε πῶς. et in χρόνῳ idem notis χρόνῳ πόδα. verunt ap Suidam. prior loco, progredere temporis part. Barnes. matinius moude pedibus. q. o. duo q. rectum sit. nam Aristophanes non προβαλεῖν πόδα, 1. χρόνῳ solum ut παρακεκιδυῖν νοτά, ἰσφρασίῃ χρόνῳ πόδα, 1. iudem temporis, qd a. intellexerit his verbis, non adeo proclive est dicere, meminit ejus ex Aristoph. Eustath. in Odyss. K. p. 1652. 26. aitz videri παραζεδῆσαι ab illo Honorii Περπλοκένων ἐνιδυῖν. 1. q. detortum, unde tamen patet o. ee eam sententiam quam ei tribuit Barnes. ἰσφρασίῃ temporis f. ab eo denotatum.

Menalippe. Ἡ Menalippe Sophoclis q. adfert Schol. ad vl. 300. f. Sumta e Menalippe Euripidis.

Hippolytu. 612. ἢ γὰρ ὅτι ἐπιπέσει ἢ δὲ γενὴ ἀφροσύνη. 301. sic. 352.

Bacchis καταγρονῆ με καὶ θήσας ὅδε. 303.

Andromache ἐν τῶν ἐμῶν ἄκρη νόον, ἐν γὰρ ἀκρίω. 305.

Philoctete. ὄδον γὰρ ἔλω γάρυον ὡς ἀντὶ ἐγώ. 282.

Oreste. vl. 279. εἰς κυκάλω γὰρ ἀνδρὶς ἀν γαλήν' ὄρω. 303.

Thesed. γαίλαρα τὸ γὰρ τῆς δ' ἔ προτιμήσω κατόν. 315.

Thesed. Schol. ad Ran: 474. Στογός οὐ βρανοκέρσιος πέτρα est. τὰ μὲν ἑαυτῶν περὶ τῶν τῶν δ' ἐξ Ευριπίδου, mox subjicit tres versuf e Thesedo Euripidis. in qd ἀποσχυῖς quot v. in fragm. hujus fabi. ap. Euripidem a Barnes. emendatos.

Thesed. vl. 476. ταρτηρία Μύρανα. Schol. Μύρανα ὀδύων γοῦρα, παρὰ τὸ μύρανα. παρὰ τὰ ἐν Θηβῶν Ευριπίδου. et mox ἐστὶ δὲ τὰ ἐν τῶν Θηβῶν πεπονημένα Ευριπίδου. ἐκὶ γὰρ τοῦτο ἐστὶ ὀδύων ὁ Ευριπίδου, ὅσος ἐν τῶν παρὰ τῶν.

Alcmena. vl. 538. ἔ γὰρ ποτ' ἔλω Σιδνεῶν ἰστυχῆ χροῦντα τοῖχον τῆς δίκης ἀποσχεῖν. Suid: v. ταῦτα. melius Σιδνεῶν εἰς τὸν ἰστυχῆ. Barnes. ad Euripidē fragm. in posteriore versu adfert 62. τῆς δίκης ὁ ἀποσχεῖν.

Timachidas.

Laudatur a Schol. Aristoph. Ran: 55. vl. em. Scholiastes Comici fuisse. adfert em. e nota ad Ran. vl. 621. ubi quadam de quantitate syllabe μίαν ex eo adfert Schol.

vl. 871. vl. Timachidas putat respicere ad cōmum Isiphās cum tauro, in Euripi, dis κρηῖ.

vl. 1242. tradit dia kadanos, ut παρακετόν. ^{id.} eodem accentu.

vl. 1299. κύδης' Ἀχαῖων, Ἀτρεῦς. et. τιμαχίδας ἐκ Τηλέου Αἰδύων | ἴνα γηῖ.

vl. 1313. γελῶν, ὡς τῶν ἀδῶν νόμῳ κειρημένῳ τῶ Αἰδύων.

vl. 1328. ὁ legi in quōsdam exempl.

Asclepiades Alexandrinus.

Schol. Aristoph. Ran: 1299. κύδης' Ἀχαῖων, Ἀτρεῦς est. Ἀσκληπειδῆς ἔξ Ἰγίενείας. / Αἰδύων ἴνα γηῖ.

vl. 1306. κύδης' ἴνα γηῖ, ὅθεν κρηῖς et: ἐν τοῖς πλείστοις ἔθειον. Ἀσκληπιδῆς, ὅθεν δὲ ὄθειον.

vl. 1364. ὁ κύδης' κρηῖς νοτά ἴνα γηῖ. et: ex Euripidis Ἡουῖα combuta putat Asclepiades.

vl. vl. 1382. νόμῳ ἀδῶν. ἐν τῶν Ἰστυχῶν Ευριπίδου γηῖν Ἀσκληπειδῆς.

Δ. Nubilis.

Δημιόχης τὸς κατὰ δῆμον ἄρχοντας γηῖ. 325. 37. sic Alexandrinus dicitur.

Asclepiades ille vō commentatus fuisse in Homerum. Ammon. vl. ἴνα. ἔστ' ὅτι ὁ ποιητῆς τὸ ὄμῳ καὶ ἐπὶ χρόνῳ τὰ ὄμῳ ἐπιπέσει, ὡς γηῖν Ἀσκληπειδῆς, ἐν δὲ ὄμῳ πολεμῶς τε δαμῶ καὶ λαμῶς Ἀχαῖες. q. ex eo repetit Eustathius duobus locis. v. ad Ammonium. qq. ὁ necessario seqt. hoc esse e commentariis in Homerum.

Paidanias.

Locum ex eo de Milone Crotoniense q 2 l. b. c. i. h. laudat Schol. Aristoph. Ran. 55. ejusdem locum ex Eliae. i. c. z. et 15. dicit Schol. Plut. p. 62. v. 587. Sed & laudat auctorem immo ex Aristot. 4. Aristot.

Αἰδίας ἀντὶ κακῆ (urbem Troiae) Schol. Nalb. 144. 394.

Melanthius.

Πάτριός ἐστὶ τοῖς θεοῖς ἀνεκὴ καὶ τοῖς σοφοῖς τοῖς μύθοις ἐν αἷς τήροισιν μῦθῳ, ^{ἐν τῷ περὶ μύθῳ}
δύτης. Schol. Aristoph. Plut. p. 69. A. 244.

Sophocles. p. 10.

De libris et uxori bus ejus v. vitam illius. Suid. Σοφοκλῆς. Schol. Aristoph. Ran. v. 78. de judicio atq; accusatione sophontis illius F. q; patrem ἡ παρασκευαστῆρα αὐτοῦ, laus Schol. l. d. vitam Sophocles et Licet. Cat. maj. Petit. LL. Att. p. 168. Non solum cum Chaerilo et Aeschyle ac Sophocle, verum em. Sophonte Fil. certavit. Schol. l. d.

Sophoclem natū majorem fuisse Euripide constat, juniorem Aeschyle. De Euripide qua dixi v. em. significare Aristoph. Ran. 78. Σοφοκλῆς πατρῶν ἐστὶν Ἐυριπίδης. q; em. de fama & gloria accipi possunt. ut Schol. notat. de etate ejus Sch. ἦν γὰρ ὁ Σοφοκλῆς Ἀδελφῶν ἐπὶ ἑταίρῳ ἐν τῷ νεώτερος, Euripides δὲ καὶ ἡ νιότης αὐτοῦ, τὸν ὡς γέννηται εἰς τὴν Σοφοκλῆς, Ἀδελφῶν ἐπὶ ἑταίρῳ ἐν τῷ νεώτερος, Euripides δὲ παλαιότερος ἔκαστος τῶν αὐτῶν. Certum de etate Sophocles v. Petit. ad LL. Att. p. 69. leg. Barnes. in vita Euripidis ait, quo aō natus est Euripides Aeschyleum egisse aum 45. Sophoclem 15. q; nimum qm aramibus aliorum discrepat, velle nonies attulisset. ἔκαστος fuisse dicit, Aristoph. ib. 82. Schol. exponit ἀναοικῶν καὶ ἐλευθερίων. κατὰ τὸν δὲ Σοφοκλῆς ὡς περὶ λέων. 23i. leg. ὡς περὶ ut ap. Polluc. 4.9. 62. unde recte emendandum Schol. monet Jüngerm. sententiam exponit Scaliger ad Manil. p. 421. ed. Plant.

Μ: ib. 245. Ἀξιῶν ἀνεκῆται τοῖς μύθοις, δηλοῦν δὲ καὶ Σοφοκλῆς.

Topoi. Διονύσῃ τῷ Ταυροφάγῃ. 358.

Sophoclem ἀπλοῦν καὶ ἐλευθερίων fuisse scribit Schol. Ran. 83. Schol. ib. v. 482. καὶ ὡρακῶν. τῶτο δὲ Σοφοκλῆς ἴμεν ἐν Ἀγριαδίῳ βασιλικῷ, τὸ ὡρακῶν δὲ ἀποφύγει τῆς κακῆς. lex. h. v. ita hae accipit, q; τὸ ὡρακῶν αὐτὸν fuisse Sophoclem, de quo dubito. ^{Ἀγριαδίῳ βασιλικῷ}

Μάρτυρ. Ib. 599. ἐπὶ τῶν ἄνθρωπων λέγει τὸν γλαυκῶν κατὰ γλαυκῶν. v. 10.

Ib. 675. πόδας ὅς Αἰκαίε πέδις πῶνας, ἢ γλαυκῶν πέδις ἐν ἀνέως χίμας, ἢ ὡρακῶν δὲ ἀπλοῦν σωματῶν. Cadanb. ad Athen. 7. 4. γλαυκῶν. v. 10. ad Aristoph.

Αἴ. ἱ. 1614. Ib. 800. καὶ ὡς δὲ δὲ δὲ πέντος Αἴας ζῦντος ἔσθῃος.

Sophocles ὄ. fuisse. f. Clidemidem, q; ibi meminit poeta, notaverat (alliterations) ὅτι Ἀπολλωνίου ἱστορίων fuisse Sophocles, ib.

Sophocles ἑρμηνεύοντος ἀντὶ (Miltium) φησὶ. Schol. ib. 1062.

ὁ Σοφοκλῆς τὸν Νέκλεον Λεκάριον μεγάλων θῶν σ' ἐξήλωσε περὶ αἵμα. Clem. Alexandr. 2. paedag. c. 8. p. 181.

Ἐροδῶτος ἐπονεδίζων νεάνιδα ὁ Σοφοκλῆς λέγει, Ἰννα κομῆσις ἐμπροσθεν ἑαδῆμαθιν. 244. id.

Aristoph. Ran. 1564. sub persona Aeschyle de Socrate, τῶτον γὰρ ἐπὶ δορία κρῖνον δὲ ἄλλοις ἴμεν.

E. Pluto.

Ὁ γὰρ μὲ ἀρῶκα γλαυκῶν δὲ τῶν γλαυκῶν. p. 9. 69.

ὁ περὶ ἰατρῶν δογῶν θεοῦ ἐπῶδα. 37. 355.

ὀίχα νῦν ἔως καὶ ἔπ' ὡς κρυεῖς ἔχων. 44. 415.

ἐν τῶν παλαιῶν τῶν Σοφοκλῆων ἀντιγράφων, ἢ καὶ τὸ βραχέ. ὡς ἐπ' ἀργύριος τὸ δὲ ἦν, εὐρηται, ἔχι βράχια. 52. 494.

Divul

ἔγνωμεν ἄπορα καὶ ἄσπαστα κέρας. Gmivus 68. 636. Schol. ἐκ γένους Σοφοκλέους ὁ ἴσχυος.

Sophon.

Sophoclis e Nicomate filius, Schol. Aristoph. Ran. 72. Suid. hunc suspicio erat patris fabulas exhibere pro suis, q̄ banxit Aristoph. L. d. v. 79. leg. Schol. et Suid. patrem accusavit hanc vocis, quo iudicio pater vixit. ibid. Cicero. Cat. maj̄ certavit etiam cum patre fabulis, et nonnullis vixit. Schol. ib. De fabulis illius Suid. Non solum notū est fuit quod Patris dramata sibi adhiberet, sed em̄. ἐπὶ τῷ κατὰ ψυχρῶς, καὶ μετὰ τοῦ εἶναι. Schol. ib. 78. Tragedias ep̄is memorat Suidas.

odys. I. p. 1471. v. 12.

Eustathius.

ὅτι τὰ γλώσσας ἑδὴν ἔχειν, ὡς τὸ λέγειν ἔργον. et. Schol. Aristoph. Plut. p. 106. v. iii. Manthe. differt. ont. ad Harpoc. hac edicta suspicatur.

Satyrus.

Satyrum refert Schol. Aristoph. Ran. 73. scripsit Sophoclem cum ablophonte filio patris accusatus est, dixisse, ἐμὲ ἐπὶ Σοφοκλῆς, ἢ παρὰ τοῦ. idem legos in vita Sophoclis, ac tamen oedipodem parlesisse. hoc f. Satyrus scripsit in vitis, quod sepe memorat Athen. v. ind.

lib. i. c. 12. p. 16.

Athenais.

ἢ γλώσσας τέρνοντα τῷ ἔχειν διὰ τὴν ἐκμνησίαν et. Schol. Aristoph. Plut. p. 106. v. iii. Manthe. differt. ont. ad Harpoc. adhibita suspicatur.

l. 9. c. 9.

καὶ τὸ ἐν Νεφέλει τῷ γαβί καὶ, ὅς τρεῖσι λαγωγῶς, ἐπὶ οὐδῶν ἔργον ἀκῶν, ἔκ ἐπὶ ἔπνων. Schol. Nub. 329. 330.

Chocrilus.

Eadem vixit, qua Sophocles, αἰτά, cumq. eo certavit em. Sophocles, Schol. Aristoph. Ran. 73.

Heracleidas

Pamphilus.

Schol. Aristoph. Plut. p. 42. καλλίστος καὶ εὐφρόνος τραγωδιῶν ποιητῆς γαβί καὶ δεδάξαι Ἡρακλῆδας. τὰ δὲ λέγ ἐπιπτη δευτέρα ἰσομήματα δεδάξαι, πόσειον τραγικός ποιητῆς, ἢ ἰαχάφος. — ἐμὲ τα ταῖς δεδάξαι καλλίαις πρὸ τέτων τῶν φρόνων παύσιλος ἔδει γέεται τραγικός. ποχ ἄλλως, ὄντος τραγωδοποιός. ἔγραψε δὲ τῶν Ἡρακλῆδας ἱκτηρίαν ἔχοντας, ἦταν εὐφροδῶς μετὰ θάνατον Ἡρακλῆς τῷ Ἡρακλῆδας ἐδίωξε et. quae consulta sunt.

Demetrius. p. 12.

Φυδὸν ὅτι ταῖς φουλακῶς ἐν ἐργασίᾳ, κῆδῶσι διεδήμαινον, ὅπως ἀντιφθέγγωνται. Schol. Ran. v. 79. id fulent f. Scholiastes quidam.

τὸ γὰρ ἀνδρος ἔχειν φυδὸ δημήτριος ἰκανῶς ἔρως. ib. 308. hoc loco designant Demetrium, quem Schol. ad Av. p. 654. Athen. et alii agnominem vocant Ἰκίς, nem. scribit. Kluge. ad Suid. v. δημήτριος, ὁ ἰπτικῆν ἰζών. quod michi non totis certum vr.

ἔχρηνεν illud. Ran. 308. ἢ χιός, ἀλλὰ κίος, reprehendit Aristarchum, et dicit αὐ Cium fuisse Theramenum.

ἔχρηνεν refellit eundem de Mammoxgtho. 308.

δημήτριος δὲ φυδὸ περισσότερον τε γενέσθαι τῷ Ἐραβινίδῃ, τὸ καὶ κλοπῆς κατῆ, μεγέθυσε τῶν πρὸς τὸν Ἑλλήσποντον μεγέθυσε. 322. agit de Erastide uno e dicib. Athen. q̄ ad Arginidas μειννανται. ὁ patet a quid hic fit Demetrius.

Isyclus.

Φυδὸν, τὸν Ἡρακλῆσον κατὰ δυσχεῖν ἀναδύσαι Ἡρακλῆ λατῆ θερμῶν ὕδατων Schol. Aristoph. Nub. p. 183. 304b.

Galen. ap. Bentli. ad Malal. p. 59. ποκινὰς πέμψιγας πίσιμους.

Agathon.

ἔχρηνεν est ap. Aristoph. Ran. 84. Ἀγαθῶν δὲ πᾶ ἴσιν; Δ. ἀπολιπὼν ἔχρηνεν. Ἀγαθῶς ποιητῆς, καὶ ποσειδῶς ταῖς φίλοις. H. πᾶ γῆς ὁ τλήμων. Δ. ἔς μακάρων εὐνοχίαν. Schol. ἔτος τραγικοί ποιητῆς ἐπὶ μαλακία ἀεβήλλετο, ατ, ἔτος ὁ Ἀγαθῶν κωμωδοποιός Σωκράτες διδακκῆσαν [ε. ὄντος] ἀγαθῶς τὸν τρόπον καὶ τὴν τέλειαν λαμπρόσ. καὶ φυδὸν ὅτι Πλάτωνος δυσπόδιον ἐν ἐπίσσει αὐτῷ γέγραπται, πολλῶν ἔμα φιλοδοξῶν βυθ αὐτῷ

ἄλλοι κωμικοὶ δὲ τὸν ἄγathon dr. fuisse tragicum et comicum putant, Postus, Wol. fuis & Vossius, dicit fuisse hoc nomine poetam, alterum comicum, alterum tragicum, et hujus. ad Suid. v. ἄγathon vr. existimare pro κωμικοῦ, q. h. Suid. ex Aristoph. Schol. legendum Τετραδοκασός. Sed Periz. et Kuhn. ad Aelianum 2. v. Hist. 2. existimant eundem finibus comicum et tragicum fuisse. de convivio Platonis, q. scribit Schol. an per temporum rationem verum esse possit, examinat, et negat Atheni. l. 5. p. 212. Kuhn. ad Aelian. l. d. cendet verbis Aristophanis honestum contineri de Agathone testimonium. sed f. ludit, ut in aliis.

Quod autem ait Agathonem abesse ἴσ' ἡμετέρας ἐπιπέδων, duplicem respicit explicationem nam et de morte accipi potest. et de convivio Archelai. nam Agathon ἄγathon λέον παλαιῦν μὲν τελευτῆς ἔχει ἄλλιον παλαιῦν θυγῶν ἐν Μακεδονίᾳ. Schol. de quo em Aelianus l. d.

Xenocles. 184

Nub. 1263.

v. de hoc quidam ad L. Steph. Aristoph. Ran. 66. cum contemnit. H. ὁ δὲ ἐνοκαρῆς. Δ. ἔχοντο οὐκ αἶα. Schol. ἴσ' κερκίος ἐνοκαρῆς κωμικοῦ κατα τὸν ἄγathon ἐν τῇ ποιήσει, καὶ ἄλλῃ γοργίος ἔδειξα ὅτι ἐν τῷ γενόκαυτος καὶ γενότιος. / qm hic Zenocletum dixit, ad Nub. v. 1263. Ἀγρότιον, et Pac. v. 184. γένερον vocat. / ibi δὲ ἴσ' ἡμετέρας δύο ἐνοκαρῆς τραγῳδία γοργίος. Tertius δ' ἐστὶν ἄλλος ἡμετέρας πολιτικός, γένερον μὲν πατρός, τὸ δὲ ἄγathon κωμικός. Xenoclem Comicum fuisse tragicum em. Schol. notat ad Nub. l. d. et Aelian. 2. v. H. 8. nam de eodem Xenocle ibi loqui Aelianum de quo hic agit Aristoph. q. tempore patet, quo floruisse ibi dicitur. quis em alter sit Xenocles tragicus non invenio, nisi si f. pater Carcini, Xenocles hujus de quo hic agit Aristoph. avul. ei in Xenocli nomen fuisse docet Harpocration. v. κερκίος. et Suid. ead. v. q. in ab aliis patrem ei Theodecten fuisse, traditum notat. Tertius Xenocles, quem πολιτικός vocat Schol. qd. scilicet non scio. nisi forte id est, q. coenam dedonabit ap. Athen. 4. 5. Matron. parvitas. qui cum Eutrope ἐν Ἀθήναις vocat. De Xenocle Carcini f. em quidam h. Suid. v. κερκίος e Schol. Aristoph. ad Pac.

Ceterum non satis adaequor, si Xenocles vixit eadem aetate qua Aristophanes, nec et cum Lupicida certavit, Olymp. q. ut Aelian. 2. v. H. 8. quomodo Suidas Carcinum dicat floruisse Olymp. C. nam non de alio Carcino hoc posse accipi patet, quod ex eo Xenocles factus filium. quemadmodum om. Harpocration. De eodem Schol. Nub. v. 1266. v. em. infr. p. 18.

Simonides.

Aristoph. Nub. 1300. ἔλαο Σιμωνίδος μέλας τὸν κελὸν εἰς ἐπέδον. Schol. τὸ τὸ εἶνος Σιμωνίδος καὶ Ἐπιχίος, ἐπέδον δὲ κελὸς ἔκ ἀνεκείως ἐπιπέδων εἰς δένδρον ἄγρον Διὸς τελευτος. illud καὶ Ἐπιχίος susp. 2. Iam Athen. memorat Simonidem, sed non credit par e eadem verba unius quibus habere duos auctores, et Comicus ipse, atque em. Schol. ut unius auctoris memorat. v. ser. ad eum verq. f. em. ἐν Ἐπιχίος. Suid. v. 1304. καὶ τὸν Σιμωνίδην ἔλαο, εἶνα λακὸν ἀγρον. hac Pater Philippi dicit, inq. prolatum a filio, sed vr. Aristoph. sub illius persona suam sententiam ostendere, et Simonidem traducere.

Aristoph. Epib. hoc. principium quoddam cantici Simonidis refert. ἔλαο μὲν τὸν ἐν ἐπιπέδον, πίνε, πίνε, ἐν ἐπιπέδον. Schol. notat fuisse Simonidem Σιμωνίδος μέλας, πίνε, πίνε, &c. ἐκ τῶν Σιμωνίδου περὶ πίνον. περὶ πίνον ἀνὰ κύβητος ὅπως fuerit, non invenio. quod porro ap. Comicum sequitur, τὸν ἔλαο ἐν ἐπιπέδον, f. em quodammodo ad Simonidem patinet. ibi. v. ser. v. p. Pherecydes.

Pythagorae.

Pytho, contemnitur ab Aristoph. Ran. 67. Schol. τραγῳδίας ποιητῆς κωμικός καὶ ἄγathon.

Callistratus.

Ἦ ἐπιγραφίδος ἐπολέσας βοδούδα τὰ κατ' ἑαυτὰ μίκα. Schol. Aristoph. Ran. 92. f. Scholiasta quidam.

ἐκ τῶν περὶ τὸν πινον

ἄλλων exponit τὴν ὀδὸν καὶ τὸ ἴσον ὄσων. 222.

ἄυλος modo, gen. ὁ ἄυλου n.g. et: 270.

ἄλφειος mag. gen. ἄλφειον non femi. ut nunc ib. 579.

ἄλφειον dr. ut ἄλφειον 594.

παιταίης pro παιταίης δὲ ἀρκ. τὸν ἰδίαν εἶ 703.

Chidemides f. Sophocles filius. 400

Ἰβση ὄνειδος ἀπὸ τῶν ὄνειδα ib: 849.

reprehendi ut: a Schol: v. 1162.

ἔκλυτο

Reprehendi a Schol: q. v. 129. Philonidem accepisse pro poeta.

Pamphilum poetam tragicum fuisse.

De Τίτῳ. int: ἑκοσδόξου. 75. 719.

τῶν ὀνομαζόντων τὰς γαῖστας τοῖς κήρυξιν ἀνομιέται. 105. 111.

Aristarchus.

Vivunt veteres Scholiastae Aristophanis fuisse.

Schol: Ran: 154. exponit quid sit δέειν / ib: 306. vocem ἔντροπὸν ἰστέον.

ib: 316. air poeta dicat Diagoram canere τὸν Ἰαχόν. De nomine metrorum quam commentatus D. v. 355.

Dixit taurum fuisse primum dothryambum inventum. in quo aium falli alii tradiderunt 358. Schol: prave Ἀεῖς ὄνειδος.

Ἀεῖς ὄνειδος ἐν ἄλλῃ τῷ ποεῖ ἴσα τὰ πρῶτα. Schol: ib. 378. epj sententia de eo qua est Ran: 998. ὁ κῖος ἀλλὰ κῖος ib.

De voce Μαγνητικός ib. 1018.

Aristarchus dramata tragicorum in τριτογίας digerebat, omisit satyras dramaticas q. alii in τετραλόγας ib. 1153. v. der. et Casaub: De satyr: p. 126.

Epj sententia, quomodo Euripides illigat verba Ἀεῖς ὄνειδος ἐνομιέται κῆρην v. 1172. nota ad v. 1178.

Sententia de v. 1236. quom q. aliquo prologorum Euripidis laudat. comicus, ib.

ad v. 1299. κῖος Ἀεῖς ὄνειδος, Ἀεῖς ὄνειδος. et. Ἀεῖς ὄνειδος καὶ Ἀπολλωνίος ἐπὶ ὄνειδος ἰστέον. dubitabant hic quo dramate Ἀεῖς ὄνειδος εἶναι illi veritas.

Epj sententia de v. 1445. Βεβήκει Ἀεῖς ὄνειδος εἰς κῖον καὶ τῆρατα.

Expositio. v. 1457. τὸν ποεῖ γὰρ ἠγέται ὄνειδος, τὴν δ' ἠσέται.

Reprehendi a Schol: ad v. 1467.

Schol: Aristoph: Equit: 405. ad κῆρην κῆρῆζεται. Ἀεῖς ὄνειδος ὄνειδος ἀπὸ τῶν κῆρῆσαι κῖος. καὶ Ἰερωδῆδος ἐν Ἀττικῇ προοίμια.

ib: v. 752. ἐπινοήσαν τὰς ἰστένας. hic eum laudat, adferens ex eo interpretationem vocis ἐπινοήσαν.

id: ad v. 1275. ὄνειδος ἢ τὸ λευκὸν ἄδεν, ἢ τὸν ὄνειδων ὄνειδος. Ἀεῖς ὄνειδος παρὰ τὸ Ἀεῖς ὄνειδος, ἢ τὸν ὄνειδων ἢ τὸ κῖον.

Sophocles. v. supra p. 7. et infra p. 41.

Melanippe an Sophocles

Aristoph: Ran: 100. videtur poetam, qui hoc παρὰ κῆρην ὄνειδος dixerat, ἰδέειν Διὸς ὄνειδος. Schol: ait eἶ Sophocles ex Melanippe, ἔντροπὸν δ' ἰστέον ἰδέειν ὄνειδος Διὸς. Laudant ex hoc loco Sophocles Melanippen. Casaub: ad Athen: 7. 4. sed legit ἔντροπὸν δ' ἰστέον ἰδέειν. aitq. em Melanippen vocari, et Meursi. Sophocles. qui et eodem modo legit. mihi res nondum plane liquet, 1^a. q. Suidas v. παρὰ κῆρην: respicit alia ex scholiasta ad illum locum Aristoph. atq. adeo hunc ipsum verbum, huncpidi eum tribuit, etsi non adscripto nomine fabula. 2^a. q. Aristoph. Thesmoph. v. 279. huncpidem inducit ita loquentem, ἔντροπὸν τῶν ὄνειδων ὄνειδος Διὸς, videtur procul dubio, ut solent, hoc illius dictum. 3^a. q. nec Meursius nec Casaub: ququam q. Melanippen Sophocles memoret, laudant proter Scholiastam. 4^a. q. Diodorus Siculus locum quemdam ex Euripidis Melanippe producit, in quo id de generatione uniusq. loquitur, atq. caelum et terra quondam permixta, dein separata, atq. alia res producta fuerunt, quo loco commode potest confici omnia verba fuisse de aethere, Διὸς ὄνειδος τῶν. 5^a. q. Melanippen Euripidis multi meminerunt ex antiquis. 6^a. denique

quia non tam Sophoclem q̄ Euripidem exceptare hoc loco propositum est Aristophani. τούτους ἂν ἐξ ἑαυτῶν τῶν καλῶν. 393. Gataki de Stylo N. I. c. 10.

2 Plut.

Πλάτωνος δὲ ἐπιλόδοτος, καὶ παλιν. τινὰ δὲ ἐπιπλάτωνος, ἀρεσκείας χάριν. 76. 728. Ἰνὰ πρὸς τὸ θεῶν ἰσότητος πάντα μετὰ ἀγαθῶν ἐλύετο. 82. 808. Aristoph. inde locum illum. ibid. Summe ut Schol.

3. Nihil.

Ἐν Ἀθήματι Σοφοκλέους ἠνοκῆται Ἀδάμιος ἑξαμνησέων ὡς πρὸς ἐργῶν διὰς ἀποπαρονοίας Ἀδάμιος Ἀδάμιος παρὰ φράζεσ. cet. 138. 256.

Ἀνάσσει μασί: ἢ τῆς πρὸς τὸν κίνδυνον ἐξήγησ. 552. 447.

credet aquituf a sorore e capello imposito tumulo patris, ut Achylid. De quo nihil Sopho, Ἡστέρας ἀθῆνας addit. des. 157. 533.

Ἐπιλόδοτος ἔρανε δὲ ἀπὸ ἡστέρας, βρομένη δὲ ἐξ ἑαυτῆς δὲ ἀνταπῆς. 161. 583.

Ἀγάμιος δὲ Πυθὶν ὑπὸ Πηλεΐδου ἀποδεδειχέναι τὴν θέτην καὶ λαμπρὴν αὐτῶν 384. 3064.

Ἐν ἄλλοις ἀγορεύοιτο Νεκρομάνη καὶ Πανθανίαν καὶ Ἀστείδαν 383. 3361. Suid. v. Ἀστειδίας. 355. ἴσως v. ser.

Πηλεΐδ. κ Πηλεΐδων Ἀλέξανδρον οὐκ ἐρεῖ μόνον γέροντα γυνὴν καὶ ἀπαίδευον. παλιν γὰρ ἀνδρὶ πατρὶ οὐκ ἐστὶν ἰσότητος ἀδελφῶν ἀνγέ. 201. 1412.

De Sophocle Suid. ἤθετε τὸ δῶμα πρὸς δῶμα ἐγὼνίζεσθαι, ἀλλὰ μὴ παρανοχῆν. v. q̄ de ea ἰσότητος ἰσότητος ἰσότητος. De ser. p. 785.

De abhorrentia ab amicis puerorum, v. ad I. St. Sophocles. Malala Chron. p. 47. ἰσότητος ἰσότητος ἰσότητος. De ser. p. 785.

ἰσότητος ἰσότητος ἰσότητος. De ser. p. 785.

ἰσότητος ἰσότητος ἰσότητος. De ser. p. 785.

ἰσότητος ἰσότητος ἰσότητος. De ser. p. 785.

Strattis.

Strattis ἢ Ἀταλάντης δῆματι. δίκαι. 349. Schol. Ran. et mox ὁ Ἀταλάντης Στρατίδος. ἰσότητος ἰσότητος ἰσότητος.

v. Cataub: in Athen: 7. 23. Suid in ὁμοίᾳ. ἢ Ἀταλάντης δῆματι. f. Ἀταλάνταις; nam Ἀταλάντες alii plur: numi. Ant. v. Cataub.

πᾶσι πρὸς θεῶν πᾶσι πρὸς θεῶν. γαλήνῃ ἐγὼ δὲ ἐγγὺν ὅτι γαλήνῃ ἀγρῶν ὅτι ἰβ. 308.

Stratidem huius verba lūcidis Euripidis illud q̄ dicitur v. 279. Ἐκ κορυφῆς γὰρ αὐδῆς ἰσότητος ἰσότητος ἰσότητος.

αὐ γαλήνῃ ὅτι ἰσότητος Schol. apud Schol. Euripidis huius ita plene ac f. melius legunt ἰσότητος ἰσότητος ἰσότητος.

ἰσότητος ἰσότητος ἰσότητος. ἰσότητος ἰσότητος ἰσότητος.

ἰσότητος ἰσότητος ἰσότητος. ἰσότητος ἰσότητος ἰσότητος.

ἰσότητος ἰσότητος ἰσότητος. ἰσότητος ἰσότητος ἰσότητος.

ἰσότητος ἰσότητος ἰσότητος. ἰσότητος ἰσότητος ἰσότητος.

Morsimius.

Et hinc videt Aristoph. Ran. 151. ait m. apud inferos in Hierone et lito inter alios ha ἰσότητος ἰσότητος ἰσότητος.

lectos em volūtan. H. Μορσίμουτις ἐγὼν ἐξηγεῖσθαι. Schol. τραγωδίας καὶ οὗτος ἰσότητος ἰσότητος ἰσότητος.

ποιητῆς καὶ ψυχρός. ἐστὶ δὲ Φιλοκλέους υἱός. ἢ δὲ ὀφθαλμῶν ἰατρὸς ἀγαθός. ἢ δὲ ἰσότητος ἰσότητος ἰσότητος.

καὶ δεικνύσθαι, υἱὸς δὲ ἴσθαι ἀρεσθαι πάντα. leg. Ἀσυδαρῶντα. Cataub: de ἰσότητος ἰσότητος ἰσότητος.

Schylr: 149. et ita Suid. in ἢ Μορσίμου. ἰσότητος ἰσότητος ἰσότητος.

Aristoph. egeb. 400. καὶ διδάσκει μὴν πρὸς δὲ Μορσίμου τραγωδίαν, ubi prope ἰσότητος ἰσότητος ἰσότητος.

Philocles ποιῆται.

Galenus.

ἐν τοῖς ἀποφασίμασι. κατὰ Πτωχῶν συνέτατος ἐπὶ τῆς ἡμέρας ψήφιος ὁ βέλαιος ἀρξάμενος ἐπὶ ἀπὸ πέντε
ἕκτη δ' ἔρων αὐτὴν συνέτατος. Schol. Aristoph. Plut. p. 87. v. 874.

Cinesias.

Ἰπποκράτης Cinesiam quorū exagitat. Hippocr. Ran. 533. Scribens em agnum ee ut ap inferj tangulantur
Dithyrambicus. qui Ἰπποκράτην Cinesia didicerint. Schol. Cinesias δ' ἰδὲν ἔρωσας, ὅς ἐπαιθετο Πυθίαν,
[hoc Meus: accipit de noie opais, alii aliter. v. Lex: ad Aristoph.] ἢ ὅτι ἐν τοῖς χοροῖς
πολλὴν κινήσειν ἐπέθετο. ἢ ὅτι κινήσις ἐπεαφημείβετο κατὰ τῶν κωμικῶν, ὡς εἶναι
ἀναγγέλλοντες, [sic hoc v. Petic. 22. AA. p. 72. et ser] ἢ δὲ καὶ τὸ βῆμα ὁκνησὸς καὶ καθ' ἑδρε
λεξιωνικός. [sic δὲ καὶ καθ' ἑδρε μωρικῶν τὸ τῆς Ἐκάτης ἀλάφιατος. v. plura de eo
impud.] deg impietate epus ap Harpocrit. Suid. et Athen. l. 12. c. ult. p. 554. ubi em de tonu
sanu corpore. ἕστα corpore addit Schol. ἢ δὲ θυβαῖος μεταφασὶς κακῆτος, ὅς ἐν τοῖς χοροῖς
ἐπέθετο πολλὴν κινήσειν.

Rursum poeta ib. 367. ἢ κατὰ τινὰ τῶν Ἐκατίων, κωμικός ὁ χοροὶ ἐπὶ ἀπὸ
Schol. et Suid: v. κατὰ τινὰ ἀφ' οὗτο designari Cinesiam. nam Schol: exponit τὸ κατὰ
πρῶτῃ αἰε ἤγειν ἀνεμῶς δι' ἀκρίτας περὶ τὰ τῆς Ἐκάτης ἀλάφιατος, ὅτι πανηγυρίζει. κινή
σις δὲ τὸ αὐτὸ περὶ ἀκρίτας. Suid: a. κατὰ τινὰ γὰρ τῶν τῆς Ἐκάτης μυστηρίων. τὸ δὲ
eis κινήσειν τὸν διδυραμοῖον ἀποκρίπτει. ἕτος γὰρ ἕδων κατὰ τινὰ τῆς Ἐκάτης.
ἢ ὅτι ἐπιβήσειν ὁρῶμα, καὶ κατὰ τινὰ αὐτὴν [f. αὐτὴν] ἢ ἐπειδὴ πάγια γέφυρα
eis Ἐκάτων. In his ὄσibus κατὰ τινὰν impromia signif. pt accipi, pro contemnere,

Trabala Cinesia
quae contemnere
Heccate.

religionem Heccates spernere.
Schol. v. 404. τὰ κατὰ τὰς χορογίας περιείρα Cinesias.

Dithyrambicus. Schol. Ed. Nub: p. 145. v. 991. verbis illis Aristophanis κωμικῶν τε χοροῖν ἀνεμῶτοκῶν
πτας, poterat alios putat em designari Cinesiam Dithyrambicūm, et eadem oppo
nit, air ἀνεμῶτο κωμῆ πτας dicat.

Pisander.

Τὸ δὲ ἐν δευτεροβλήτῳ δεῦν γαυκώπιος ἀδύνη ποῖν δεετὰ λόστεα παρὰ ἐνυμῶν
δαδάσων. Schol. Aristoph. Nub: p. 183. v. 1047. v. ser.

Aristophanes Grammaticus.

De apponendo Signa & antesigna Ran. 153.
ἀπεαγγελῶσιν γυτῶν ἐν Ἀκαδημαῖα γυσιων, Nub. ibi. 5003. Gramm: ὁρῶν δαδὰ γυσι
τὴν ἕξαστην ἀν' ἀδύνη 88. ἢ 40.

Demetrius infatp. 8.

Δημητρίος γυσιων Ἀχαιῶν ὄλον εἶναι, i. τὸ, χαῖε, ὡ χαίων, χαῖε, ὡ χαίων, χαῖε, ὡ
χαίων. Schol: Ran: 884. filit opinor Schol: quidam.

Achais.

Aristoph. Ran. 884. χαῖε, ὡ χαίων, χαῖε, ὡ χαίων, χαῖε ὡ χαίων. Schol: Δημητρίος
γυσιων ὄλον εἶναι Ἀχαιῶν. λέγεται δ' αὐτῶν βασιλῶν. posteriora non capio.

Archilochus. v. p. 43.

Κόρυς, ἀντὶ τῆ κακῶς καὶ ὀλέθριος. Schol. Aristoph. Plut. p. 50. v. 472.
φάβαντες, ἢ περὶ Ἀρχιλόχου, ὁρῶν γένος φάβ. v. designare eos, qui commentaria in
Archilochum ediolant, ut sepe ap Athen: similis ē ἐναῖτο. Nub: 128. 109.

Ἰπποκράτης

Ἀρχιλόχια καλεῖται διὰ τὸ τῶν Αρχιλόχου τέτοις χεῖραδα ἐν ἐπιπέδῳ ὡς τὸ ἐν δὲ βαδῶν
διὰ τὴν 140. 174. μοχ τῶν γὰρ ἕτος ἐν ἐπιπέδῳ ἐπέθετο. Ibid: ex Hephastione.

Ἀμμωνίος

v. ἕτος exponens differentiam ἄνευ et περιπέρας, αἰε, ὡ εἶον, ἀπὸ γὰρ
ἄνευ ζῶντος, ὡς παρ' Αρχιλόχῳ. ἄνευ τίς ἀνεμῶσιον ὡς ὡς δὲ ἀνώπην τε κῆτος
ἔνωσιν εἶδεντο. Eustathius in Il. λ. p. 856. 3. referens hac ex Hieronimo Philone, hac
ita laudat ex Archilocho. ἄνευ τίς ἀνεμῶσιον ὡς δὲ ἀνώπην καὶ ἕτος ζῶντων ἔβεντο. &

Ἰπποκράτης
quae contemnere
Heccate.

ἐμῶν, ἢ καδ' ἐτίσαν γαυτὴν εἶδεντο, et ζῶντων exponit κωνωσίαν, ἐκ τῶ ζῶντος.
Horum verūm dimensionem ὁ ἀδελφός, et mīto aliquid in ist' vitū hanc.
Ammonius ibid: ex Archilocho, καὶ πάλιν ὅταν ἀγῆ [f. ἀγῆ] ἕτος τῶν ἕτων
ἄνευ ὡ κηρικῆς, Ἀχαιοῖν ὁκτάδα. Eustath: in ad: Σ. l. d. δ δὲ τὴν ἐπέγ,
ἕτος Αρχιλόχων χεῖρα παραγῶν ἐπαγῶν καὶ ἐτίσαν ὄσων, ἢ ἢ κατὰ ἢ

ἀρχαίον, οὐτάλη τοῦ πρὸ ἀδύτου ὁκίμα, ἐπιφύσει... Πιθικός

Plato.

Subijctio. Ὅτι ἕκων φωναεῖς, καὶ ἀεραϊότερος ἐν τῷ δέοντος. Schol. Aristoph. Ran. 202.

καὶ Πλάτωνος δὲ τῷ ταύτω ὄρκω, καὶ τῶν κερκεῖδαν. ib. 1419.

Πρωταγόρα. ἕως ἂν ἔτος ὁ τῷ Νικοκράτῳ, ὃ καὶ Πλάτων ἐξέμνηται ἐν τῷ Πρωταγόρῳ. Schol. ib. 1559. v. Ser.

Πρωταγόρα. ἐπιτακτικὸν ἔστι ὕστερον διδακτικὸν ἐπὶ Διοκλέους, ὡς ἐγκέτα αὐτῆς ἕως. p. 19. 179. v. Ser.

ἐπιτακτικὸν καὶ ἐπὶ καθάπερ ἀρχαίων κεκτημένον τὸ ὄνομα βία ἐπὶ τῷ λόγῳ φερόμενον κατὰ τὴν παλαιάν ἀπὸ τῆς προέειν. 195. 1273. v. Suid. 27. 878.

Πρωταγόρα. Ammonius. v. δὲναγος, ὃ ταύτων γὰρ ἐστὶ δὲναγὸν τε καὶ ἰδύον. &c. Πλάτωνος ἐν πρωταγόρῳ. 2 p. 298. sed in Ammonio: legi δὲναγος καὶ ἰδύον.

ἰδύον. ἐπιφύσει καὶ ἡδὲναι διαφέρεται. Πλάτωνος ἐν πρωταγόρῳ καὶ γὰρ τὸς, αὐτὸ ἐ p. 293 παύσα αὐτῶν

Σοφιστικῆ. ἀλλὰ καὶ λήγον καὶ διαφέρεται διαφέρεται, λήγον γὰρ, τὸ τεταγμένως προσφέρεται τῷ λόγῳ p. 293.

ἕως. ἰδύον. Πλάτωνος ἐν ἕως, παιδεία μὲν γὰρ ἐστὶ δὲναγος θεραπευτικὴ φύσεως. παιδεία δὲ παιδείας καὶ αἰετῆς παιδείας, αὐτὸ ἐ ap Platoni: mult. sed non omnia ita leguntur ut sit Ammonio. v. Ser.

ἰδύον. Πλάτωνος διαφερόμενος τὰς πολιτικὰς, τὴν μὲν πρῶτος ἕκων φύσιν, τὴν δὲ ὕστερος. Schol. Aristoph. Epit. 601. ad verba ἡ δὲ ἐστὶ νοτάτ hoc αὐτὸ ἰδύον δὲ ἐστὶν. ἀδύον αὐτικὴ ἢ λήγος καὶ ἢ βύναγος. μέγιστα δὲ αὐτῆς βύναγος κερκεῖται καὶ κατακόμωσ ὁ Πλάτωνος. &c. in quibus ap Suid. leg. arbitror, pro παρὰ Πρωταγόρας. v. Ser. ad Aristoph.

Callimachus.

Λιμνίδων δὲ χοροστάς ἦγον ἑορταί. Schol. Aristoph. Ran. 216. Serph: λιμνὰ καὶ ἢ λιμνὰ

χοροστάς ἦγον ἑορταί. sed non adjecto nom: Callimachi.

ἄειδα καὶ ποῦ τις ἐκὴν ἑδάπηγος ἕκων. ib. 1791. ex ἰκόντῃ Suid. v. ἡμῶν ἄειδα. sed

nam emendate refert, ut notat K. ἀπαρτι, ἕδ ὅτι καὶ χρονοκὸν ἐπίφύσει δὴκόν, ὡς καὶ Καννίμαχος. Schol. Plat. p. 42. 388.

ἕκων, αὐτὸ τῷ Πλάτωνος πέμματα. 72. 678.

ἀκούσθ' Ἰππώνακτος ὃ γὰρ ἀλλ' ἦκω. Nub. 136. 232.

ἕκων δὲ ἡδὲναι ἕκων. 145. 932.

ὅς ἐ' ἕκων μὲν ἀεκαδὴν ἡμῶν δὲ κακοῦ παρὲνδύοσθω γέκων. 155. 507.

ἕκων δὲ φύσιν Καννίμαχον ἕκων τὰς διδακτικὰς, ἐν φερόμεν ὕστερον τῆς ἕκων τοῦ Μαρκεῖ καὶ τῶν νεφέων βαφίς ἐκὴν ἀεκαδὴν ἐπὶ πέδωτον καθύται 180. 548.

ἢ ἕκων πρὸς ἕκων, ἢ ἕκων ἐπιφύσει, ἢ ἕκων ἐπιφύσει, ἢ ἕκων ἐπιφύσει, ἢ ἕκων ἐπιφύσει, ἢ ἕκων ἐπιφύσει

fragm: Callimachi, q. e. fragm: Bentleji fr: 942. γεχέματα δ' εὖ ἐλίβεν ἀπόκρυφα
ep. aliof quod vid: in fragm: Vale. et Spanh. ε̄ ἐλίβεν. in Ammon. l. d. ἐλίβεν, sed
sequenda vt. lectio Bentleji.

Schol: ad Ep: v. 618. ὁ κερειάριον exponens κερειάριον et ποικίλλειν. καὶ καλλίμαχος ἔκκε
ποικιλύσαντο ε̄ in fragm: A. 18. B. 201.

Poëma de
Acoutio.

Schol: Aristoph: Acharn. v. 144. laudat hoc Callimachi distichon, ἀλλ' οὐδὲν ἔφασι θεοὶ
εἶνα τόσσα σφόντε, ἔσπευατα, κούρην δ' ὅσ' ἔσπευε κούρη. ε̄ fragm: Bentl. 101. qui velle vt
emendare Ἰσώδου pro γούλας. V. ser. ad Ariston. d. ep. 10. qui eo loco fabulam Acoutii et Ἐπίδου
pof narrand, isdem prope modum verba utitur, ut appareat ea a Callimacho sumpta ε̄.
Inveniens putat Callimachum scripsisse poema de Acoutio, ex eoz Aristophanem et alia
sublimiora in eam epistolam transulisse. sed hoc quamdiu aliof nomibz non fulcitur
pro conjectura habendz. Plausam. Immo de Ἐπίδου carmen scripsisse distata testatur
vidi: Remed. Amor: v. 380. 381.

Antigonius Caryst: c. 144. περιήγαγε δὲ τινα καὶ ὁ κερειάριος καλλιμαχος ἐκλογὴν τῶν
πικρὰ δ' ἔστ' ἔστι. De lit: quod ille Mauri: et Bentl: in fragm: Callimachi. ubi omnia quæ
ex eo descripta Antigonius, congescit.

Idem, c. 51. ἀεγίθιος αὖτις εὐαίδη εἰ, ὅθεν καὶ καλλιμαχος ὁ ἐκ τῆς Ἀίγυπτου περὶ τῶν
ἡν ἑνὰ βουλόσενος ἐβύσε προέλεπας ὑπὲρ ἄλλοτινὰς ἄνευ. Ἐπίδου ἀεγίθιος
hoc reprehendit Antigonius. q. ἀεγίθιος dr. ἄτρογ: pēde claudis, ut Vulcanius non
uno ut ἀεγίθιος. V. quibz ille Callimachus Ἀίγυπτίος sit.

Philostatus.

vta Apollonii
Tyaneis.

Ὁ ἦ ποῦν Ἰνδὸς ἀλά καὶ πᾶσι τοῖς πρὸς ἀκτινα ἔδραον / ὁ Διόνυτος Νύβιος
ἄνογε ζεται. Schol: Aristoph: Ran: 216.

Alexandrides.

Ἢ ἀμπεριότα ἔδρος ἀπύης ἐς Δεαγοὺς ἀνίδεβαν καυλὸν βελγῆ. Schol: Aristoph:
Plut: 92. v. 926.

Theopompus.

Ἰπὸ λούτ' de origine Chytionum q. ἔστιν erat Athenis ap. Schol: Aristoph: Ran. 219. Ἰθάκω
εἶντας αὖν τοῖς ἀνδρῶνους ἦσαν ἰθακῆσαν ἦσαν τῶ πατρὸς ἄνδρα προβαρσοῦσαι καὶ τῆν
ἐστὶν ἀπαβαν, ἰθακῆσαν εἶντας ἰθακῆσαν τῶ πατρὸς εἶντας ἰθακῆσαν τῶ πατρὸς
ἔστιν δὲ χροῖον καὶ τῆν χροῖον ἦν ἔστιν πάντες κατὰ τῆν πόλιν ἰθακῆσαν τῶ πατρὸς
τῶ πατρὸς τῆν ἰθακῆσαν καὶ τοῖς τότε παρ᾽ ἐπινοῦνους ὑπὲρ τῶν ἰθακῆσαν ἰθακῆσαν
τῶ ἰθακῆσαν. hac quidem verbata vnt: v. ser. ad Aristoph. l. d.

Ad Acharn: p. 1077. de eisdem ex eodem Theopompo verbis non multum diversis
τοῖς διαβωδύτας ἐκ τοῦ κατακαυσοῦ ἐπιβῆσαν χροῖον πένοντες, ἄνδ' οὕτω κληθῆναι
τῆν ἰθακῆσαν. καὶ εἶντας τῶν χροῖον ἰθακῆσαν χροῖον. τῆν δὲ χροῖον ἰθακῆσαν χροῖον. τούτο
δὲ ποιῆσαι τοῖς περὶ βωδύτας ἰθακῆσαν τοῦ ἰθακῆσαν καὶ τῆν τῶν ἀποδανῶν.
Descriptio em. Suidas v. χροῖον. hic ta qdam aliter tradunt. v. ser. Arist.

Hedysæ.

Ἢ εἶτα ὅτ' τὰ καταχρύματα τρεῖς, κατάχρη τῶν συγγῆς, καὶ τῆς κόρης. Schol: Aristoph:
Plut: 78. 79. addit qdam Suid: et aliter ordinat. Maffac. ad Harpoer: v. καταχρύματα.

Bactry.

Θεοπόμου δὲ εἶνα ἐστὶ Βακτρῶν. 98. 1013.
Ἰθὼ δ' ἀκτινὸν ἀκτινῶν, ἀλλ' οὐκ ἔστιν. 109. 1199.
οἱ ἀκτινὸν δὲ ἔστιν / ἀκτινῶν καὶ τῶν ἀκτινῶν ἐκάλουν, καὶ θεοπόμου. 106. 1160.
οἱ δὲ πᾶσι δὲ γένετας ἐστὶ τῶ λόγῳ. 201. 1177.

ἐν ἰκονῶν ἔκκη.

Ἀμμονίω v. διαπολιτεύεσθαι. Θεοπόμου καὶ τοῖς ἐν μῆ πόλις φλασε μουμένους, περὶ
καλλίμου ἀποπολιτεύεσθαι ἐστὶ. non apparet utrum de Theopompo historico an postea sentiat.
ἐν ἰκονῶν ἔκκη. v. ἐστὶ / ἰθακῆσαν καὶ τὰ ἰθακῆσαν εἰς θεοπόμου ἐν ἰκονῶν ἔκκη.

ἐν ἰκονῶν ἔκκη.

Schol: Aristoph: ad Ep: 226. Θεοπόμου ἐν ἰκονῶν φλασε μουμένους, ἐπὶ δὲ ἰθακῆσαν ἀκτινῶν
τῶν κῆρυκα προπηλακίαις γὰρ ἐπὶ ἀκτινῶν καὶ παρ' οὐνοῦ ἐπέδρη τῆν πολιτίαν, καὶ
διεπλάσεν ἐπ' αὐτοῖς κατὰ μνηστῆρας, κατῆγε γὰρ αὐτῶν, ἰσ ἀκτινῶν ἀκτινῶν.
ε̄ Theopompo histor: sentit schol: Aristoph: Acharn. v. 6. Cleonem quinque talenta
ab intulanti accepisse, ut illius opera ab Atheniensibus tributo levarentur, eiq. ab
Equitibus reddere coactum.

De loco ap: Chalci densus Thracia, et quo omnia animalia salra excant, soli sca,
rabei percant, unde cantharolektos. Antigon. Caryst. c. 14. et Aristotele de admir. aud.
Cranono Thesfal: urbe semper tēm duof corvos ε̄, eozq. quim pullos educant, inde
discere velletis pullos. signum esse utiq. duof corvos curnis infidentes, et cur
curnis addit. id. c. 15.

Τὴν ἐν Λαοβόαις κελύων, κατέπευ τὴν παρὰ τοῖς Λαοφακίνοις, ἔχειν ἐν ταύτῃ βιβλ. — Callimachus ex Theopompo Antigon: c. 152. f. idem scripsit q̄ ei 15. narrat de Lapidib: q̄ castoreum nōam hnt in Porto fluv: ap Thracel Agriof.

De fonte ἐν κυρτωσώβι τοῖς θεοζῖν, τὸν ἀπολύθαι τελευτῶν ἐυδ. id. c. 158. emendati onal corrupta v. ad Antigon:

Ex eod: ut mutat Bentley: ad fragm: Callim. descripta fē, q̄ Callimachus tradiderat de fonte quo, dam ap: Scordisiam et in Chæonia. Antigon: c. 157. 158.

ἐν λυχνισαῖς θεόροποι γέλασεν, τι εἶναι ἕδωε δῖον, τοῦ δὲ ἐκ τούτων πινούτας, ὡστε ἐπι τῶν δῖων ἀλλοθῆσαι. ex eod: c. 160.

περὶ θεόροποι ἐκ τῆς γῆς ἀνδρακας ἀφῳτρεθαι δυνάμενους κάδαυ, θεόροποι γῆβι καταγεθῆναι. lib. Callimach: ib. c. 160.

Venerat ad Miniam circa tempus sementis graculis dona mittere. ex eod: c. 169.

Philochorus.

Ἦσαντο δ' ἀγῶνες ταῦτα οἱ γῶντες κατέβαιον κατὰ γῆβι γιλίχορος. Schol. Aristoph. Ran. ἐν τῇ ἐκτῇ τῆς Ἀρδιδος. ita in veteres solent laudare hoc opus Philostrati. ἔ. Ἀρδιδος Ἀρδιδος

pluri num:

Antigona Archonte aureum numisma Athenis percussum scribit. ibid: v. 729. for.

Τὸν Μεσσηνίων παῖδα Στρατήν καὶ ἑυμόλιον γιλίχορος γῆβιν. Schol: ib. iobi. de Ducibus Atheniensium ad Arginūthas, deinde damnatis et publice supplicio affectis testimonium Philochori ib. 1226. pro δεσβυλλος ap: Xenoph: ἔ. δεσβυλλος. q̄ et ἑυμόλιον ἀδιδε.

ἐν Πανήπιου καὶ ἡ βουαὴ καὶ τὸ γέγραπται τούτων πῶτον ἔκαθε βστο καὶ ἐν νῶν ἑυμόλιον ἔπ' ἐκείνου κατεδιδάδα ἐν τῷ γερμεατέιω, ὃ δὲ ἀν λῶ γῶν. Schol: Plat. p. 95. v. 974.

περὶ Πανήπιου ἔτε ἑυμόλιον, post actam primam Plutum) μῦχεται μετὰ δεσβυλλος γῶν γῆβιν, ἡ κριτάς ἐν πνευσῆ τελευτῶ. 309. v. 42. v. for.

Περὶ κάδος στρατηγούτων καταγεθῆσαι ταύτην τῆν ἑυμόλιον ἀν γαρκίλα ἀν ἑυμόλιον καὶ τῆν γῶν ἑυμόλιον ἐπὶ θεολογία καταγεθῆσαι. Schol: Nub: p. 195. v. 232. for.

ἐν Β. Ἀρδιδος. ἔ. γὰρ ὡς εἶναι λέγουσι, βωρο λῶ γῶν πινε καὶ κόβαρον νομιστῶν τὸν Διόνυσον. Schol. ad Ept. 455. Iud: κόβαρια. Harpocrat: eod: v. ubi ante νομιστῶν ἔ γῶν γῆβιν, minus recte ut mutat Vales: v. for. ad Aristoph.

Herodianus.

Laudatur a Schol: Aristoph: v. 222. h. Ran.

Ἐννοῦσα ἀ quo nominativo sit ap: Comium. Ran. 954.

Τὸ κατὰ τοῦ γῶν δῖον. Nub. 152. 460.

v. p. 42. Apollonius.

Ἡροδιανὸς ἐν ἀπευσεβείας παρὰ τὸ ἴδω γῆβι εἶναι τὸ κατὰ τοῦ γῶν / Schol: Aristoph. Ept. 455. ἐπιγεθῆσαι

Ἀττικὴ προβία. ἐπὶ Ἀττικὴ προβία. v. p. 57. ἔ. Aristarchus.

Laudatur ap Schol: Ept. 456. v. p. 43. fin. Sophodis.

ἐν τῇ καδῶρον Schol: Ept. 456. δε νοσε ἐπιγεθῆσαι. ταῦτα δὲ Ἡροδιανὸς ἐν τῇ καδῶρον προπεροθῆσαι. καὶ ἡ ἐπιγεθῆσαι δὲ τούτοις τῷ λόγῳ ὡς εἶναι βυβίλλω το α καὶ παροθῆσαι. οὕτω γὰρ τῆν ἐπιγεθῆσαι Ἀριστοφάνης ἐν ἰππιδίον ἑπ. καὶ οὕτω α καὶ ἡ ἐπιγεθῆσαι, μῦθο ἔ. verba Herodiani. In his a et in Schol: q̄dam corrupta sunt, de quibus ser. ad Aristoph.

Symmachus. p. 26.

Exponens Νιτάειον Plat. 98. v. 3013.

τὸν Δία τὸ α ἐκτίναδα Ἀττικῶς. Nubib. 192. 895. v. for. ad v. 862.

Symmachus scribit falsa ἔ. q̄ de longina ^{taurino} a Themistocle epoto scribitur. οὕτω γὰρ Ἡρόδοτος ἐπὶ Δακωδίδης ἰσπερ. Schol: ad Ept. v. 84.

Schol: ib. 958. καὶ εἶναι τούτο πῶν Μολύων γῶν γῆβιν. Schol: Συμμάχος ἵσκει γῶν γῆβιν τὸ εἶναι. v. ibi. ser.

Schol: ib. ad. v. 1252. γῶν, ὑπογεθῆσαι δῖων Συμμάχος. γῶν γῆβιν τὸ γῶν γῆβιν οὗτος τῶν πῶν ὀπανίων ἔ. justremam vocem corruptam puto.

Theophrastus.

Memorat herbam γῶν. Schol: Aristoph. Ran. 243.

Ἐπερὶ τι ἡ ὀκίλλα καὶ ὀκίνο. Schol: Plat. 72. 724.

caum iellif e septimo Ἀττικῶν ap. Schol: Aristoph: Ept. 420. v. p. 58. in Histocly.

Theophrastus adictor ε, tripodem aureum a piscatoribus Cois e mari extractum, τὸ
ἐν Δραγῶν Ἀπόλλωνι κἀδιδεῖσθαι, quem alii Thebes delatium et Apolloni Amenio
dedicatum dicebant. Schol. ibid: ad v. 1013. is locus Schol: describitur, est ap. Plut. in
Solone p. 80. ubi em. Theophrastus laudatur. v. infra Plutarchum p. 40.

Callimachus scribit Theophrastum narrare τὴν πρὸ τῆς ἑβραῶν ἡβούρας / δειραδῶν / ἀνά
ξεν ἑυτιος ἐπὶ δύο πατέρων τὸ γυνῆς, ὡσεὶ ἐν ἑβραίων ἑβραῖα διὰ τὴν δευραδῶν ἑβραῖα,
v. ἐστάντων. Antigon. Cargy. c. 148. f. ex eod. ε cap. 148.

Ἄψα ἰγγίς ἔβι ex quomodo occipitur. Callim. ex Theophrasto. Antigon. c. 174.

Theophrastus p. 23.

ἔβεν ποτόζων ἔβι, βαδὺν δ' ἐτάμοτο κόνιζον. Schol: Aristoph. Ran. 242.

Ephloto.

κῆλαιον εἰ ἐπιμελετὰ γινάσκουσι τὸν θάκιν ἔψιν. p. 22. v. 192.

ὅτι τῆς δευραδῶν
ἑβραῖα

τὸ μὲν ἀναετὰ ζῆντε δύο γέρεται Διὸς ἡὶ Δαῖς Νουκίππασ κέρας, δαῦ δ' ἄρα
πόρτ ἰδουζῶν εἰδωκὸν ἀδραγῶν ἡ Ἀετῆρος, Ταρραῖ βελλοτῆρος λυγκῆς καὶ
δ καετρεὸς Ἰδας. p. 23. 210.

L. Nubibid.

ἔβι τι τὸ ψιδύειμα. ibi. 1004.
ἄνδρῖς κακοεργὸς δαῖσται τὸν ἴοντα παέρεων Ἀγυπτιῖ. 107. 1129.

15. 18. 47.

Menander p. 51.

Ἄλλ' ἀραζῶν καὶ δεῖσιν ἕρτες. Schol. Aristoph. Ran. 280. Clar. Ind.

τὴν μὲν ζῆνδίζουσαν τοὺς πνοκῆμονς δ καρκὸς Μένανδρος ἐργυτῆς δίκλας.

Νῦν δ' ἔβι ἐπ' ἀπ' ἀκίων τῶν δ. τὴν γυνῆκα ἕρε τὴν δῶρεον εἰ δὴ τὰς τείρας ζῆντας
ποτῶν. Clem. Alexandr. Pedagog. l. 2. c. 2. p. 237. Clar. frag. 199.

ἑβραῖα

ἐπερῶν ἐν γῆρας, Schol: Aristoph. Plit. p. 70. v. 653.

ἔβραντες ἐπικροτῆσασ. 73. 690. Clar. Ind.

κόρω τὴν δῶρεν, ἐπὶ τῶν ἔβι. Schol. Nub. 131. v. 132.

κόρω τὴν δῶρεν. Schol. ^{cum} dixisset de discrimine verborum κόνιζον ε ποτόζων, subjicit

ἰκανῶς δὲ δῖς-σας Μένανδρος, ἐπὶ ἐν τῶν ἔβι κόρω τὴν δῶρεν ἑβραῖον, ἐπὶ δὲ τῶν

ἑβραῖον ἐπέθηκε τὴν δῶρεν ἔβραῖον. Lucid. v. κόρω fere eadem ἑβ. sed posteriora ita:

ἄλλ' ἐπέθηκε καὶ τὴν δῶρεν ἔβραῖον. k. ita ordinat. ἄλλ' ἐπέθηκε καὶ τὴν δῶρεν τῆς

ἔβραῖον. vel ἄλλ' ἐπέθηκε τὴν δῶρεν τῆς ἔβραῖον. Clar. ad fragm. Menandri, e δῖς

ἀπατῶντι cum retulisset verba Menandri e Lucida v. ἀπῶσα, ἔβρα ἑβραῖα τὴν δῶρεν

κόρω ἔβρα καὶ τὸν δῶρεν, addit h. l. esse quoz ap. Schol. Aristoph. ad Nubef

v. 132. vt. verum esse, itaqz hoc parinet em. ad Lucidam v. κόρω. sed Clar. v. ἑβ
νοτα ἑβρα cum scribetur ad fragm. incerta v. 716. ubi utraqz hae conjuluxit. ty.

apuddem loci, q. In ad δῖς ἔβρα: duo loca ε dicit.

ἐπέθηκε τὴν δῶρεν ἔβραῖον, ἐπὶ τῶν ἔβι. Ibid. paulo aliter Lucid. v. κόρω.

X. Steph. Oribasius

ἀπὸ δευραδῶν Ἀπικὸι βαρβόρουβιν, ὅτι κατὰ Μένανδρον, ὡς δευραδῶν. 109. 742.

vita Aristophanis, πρῶτος δὲ καὶ τῆς νέας κωμωδίας τὸν τόπον ἐπὶ δῖς ἐν τῷ

κακῶν. ἔβ ἑβ τὴν δευραδῶν βαρβόρουβιν Μένανδρος τε καὶ Φιλίμων ἑβραῖα τε,

ἑβρα.

Annulatio Aristophanis cum Menandro et Philemone memoratur ibid:

ἐν τῷ ἑβραῖο.

ε πῶρ γὰρ ἀπῶ, / lege ἀπῶν / ὄνδ' ἑβραῖο / ε τούμα / lege κόνις ἀπῶν ἑβραῖο καὶ

Ammon / Ammon ἀπῶ.

Quo e Menandro loca laudat Ammon: v. δευραδῶν alterum sine nomine fabulae,

ποτῆρα, τείρας, ἀπῶ, δῖς τε καὶ κῶν. Meas. bibl. Attica. καὶ δῖς τε καὶ κῶν

ut sit senant, ποτῆρα ε finis verus praed. sed verus ε stat. v. emand. Menand.

posteriorem α ἑβρα quem ita constituit. Meas: ib. 240 — τὸν ποτῆρα δ ἑβ ἑβρα,

ἄλλ' ἀπῶν ἑβρα καὶ βαρβόρουβιν.

ἑβραῖο.

ἑβρα.

Clem: Al. protrept. p. 49. Μένανδρος ἐν ἑβραῖον ἐν ἑβραῖον τῷ δευραδῶν, ὄνδ' ἑβ

ἀπῶ καὶ περὶ τῶν ἑβρα ἑβρα, Μῖτῶ γρῶς ὄνδ' ἑβ ἑβρα παρ ἑβραῖον, ἐπὶ τῶν βαρβόρουβιν

ἑβρα γρῶς. In notis ε. monent exemplum vocem ἑβραῖον. monent etiam Clarice

de Justino v. Clar.

in fragm.

sed non laudat notas. ε on ubi ubi drama Menandri, est eundem hunc locum

παρ ἑβραῖον. Gron: in exegit e frag: et Com: p. 722. latium verum non adjecta voce

Iolem v. τέρωνον. Ηρόδοτος ἐπὶ κέρδον, τέρωνον δ' ἰδίωσι, καὶ προβαδ τελευτήσαντας δὲ
Αλευατῶν δὲ κέρτα τῆν βασιλείην.

Schol. Aristoph. Isot. v. g. Ηρόδοτος δὲ τοὺς πρέσβας τούτων τῶν πρώτων βουλῶν αὐτὰ φησὶν. ἔτι μὲν οὖν
ἐπιβλήσαντο πρὸς υἱόφροντες, βουλεύσασθαι τι περὶ τούτων, ἐν γῆν καὶ κωκυῖν. υἱόφροντες δὲ ἔπικυ
κοῦν. φησὶν οὖν Ηρόδοτος μελλόντας τοὺς πρέσβας βουλεύσασθαι μετέπειτα. hoc sunt e. l. i. c. 133. qua
plenius adfert Diodotus, sunt am in verbis (mi fallor) Schol. quaedam cornueta, nam pro
τινῶν ut legendum τινῶν, προτι, τε, et si hoc non sit necessarium ē, pro υἱόφροντες, υἱόφροντες.
I. soterii de rebus quibusdam deliberaverint, de his ebiis consultare, eaq. firmare, sibi q.
confirmare si quod ebiis consultaverint.

v. g. c. 156.

Schol. ib. v. 437. ὁ γὰρ δὴ ἐπιβῆν ἀπερὶβόητος καταπρόχεται / λαγ. κωκυθῶντος ex Herod. et
Lucia: in καταπρόχεται. Vanimū eodem modo laborat.

Schol. ib. v. 459. De νομ. κολλῶς. Ηρόδοτος δὲ ἰσχυρὸν τούτους ἐπὶ τῆς Σκυθίας εἶναι.

Sannynion.

Danae. de hac
qdam Casaub.
in Athen: 3. g.

Τῶν αὖ γυναικῶν εἰς ὀπὴν γυνήσων γεῖ' ἐν γυναικῶν γὰρ δὲ καὶ Η γένοιάς ex ἐπιβόη
in Athen: 3. g. ὁ τετυκὸς ἀνακόσσοι αὖ οὐλοσ ἰσχυρὸν ἐκ κυράτων αὖ αὐδῶν αὖ γαλῆν' ὄρω. 308. h. y. v. 437
Sannynion irritit Sannynion v. 279. ἐκ κυράτων cet. ubi Schol. γαυλο ali.
et et melius hac legit: τι αὖ γυναικῶν ε. ο. ἰσχυρὸν γεῖ' ex. y. et in penultimo
versu pro ἐπιβόη, εἰς ἐκδοῦς μέγα, qua rōe constat Sannynion, pro priore αὖ, quod apud
Schol. Aristoph. ē in postremo versu ibidem rectius ē γεῖ.

ex eadem
Danae

Xenocles. g.

Λικυμνίου.

ὦ δκαρῆ δαίμων. Aristoph. Nub: 1266. Schol. τούτο Ξενοκλέους ὑπὸ τληπολέμου (ε. λ. κ. δ. ν.)
et mox ἰσχυρὸς δὲ φησὶ τὸ, ὡ παλλὰς ὡς ε' ἀπώλεσας Ξενοκλέους εἶναι, ἐκ τῶ
Λικυμνίου, ἠχθόμενον ὑπὸ Ἀλκμήνης, τοῦ Λικυμνίου ὑπὸ τῶ τληπολέμου ἀνηρημένου.
εὐρυδαμπυγῆς ex eod Schol. Aristoph. Nub. 1266.

Plato Comicus.

Παιδαρίω. v. qha
de hac in Schol.
et Casaub. in Athen.
3. 14.

ἴδαι ἦν διαδκώπτειν τοὺς ἀκρωμένους, ὡς καὶ πααίων ἐν Παιδαρίῳ παύ. Schol. Ran. 308.
Eti di kai Spheros ionnyas pēnos tēpē Platonē pahtē. ib. 428.

Κροσφῶν.

Drama factum in Cleophrontem στρατηγὸν Ἀθηναίων καὶ Συμαχοῦ. in quo cum pa
stingit ad ζῆνι, καὶ ἀμειν, καὶ φάλαρον, καὶ θυγατρῆ, et thraem vocat, em
pae pae ζουσαν πρὸς αὐτὸν ἐπιβόη τὴν ἐπιβόη. meminuit huius dramatis em. Poll. 10.
18. 56. v. mend. l. 11. att. Schol. ibid: 587.

καὶ δὲ αὐτὰ ὄλον αὐτως ἐπιβόηται Μαμμῆκουδου. ὁ τῶν πλάτωνος ἰσχυρὸν. ibid.
508. non video cur dicat plur. num. Helych. v. μαμμῆκουδος long. num. et Suid. v.
πλάτων. 99: Metageni qdam addentebant, Athen. 8. 14. v. Casaub. mend: cet. att.
Plato. sed tū em. long. num. q Metagenem referunt, μαμμῆκουδος dnt.
ἴδαι τὸ δὲ αὐτὸν ἰσχυρὸν. 5178.

Σ Plato.

Αμφιγάρω.

καὶ νῆ δὲ αὐτὸν ἐπιβόηται Μαμμῆκουδου. ὁ τῶν πλάτωνος ἰσχυρὸν. ibid.
508. non video cur dicat plur. num. Helych. v. μαμμῆκουδος long. num. et Suid. v.
πλάτων. 99: Metageni qdam addentebant, Athen. 8. 14. v. Casaub. mend: cet. att.
Plato. sed tū em. long. num. q Metagenem referunt, μαμμῆκουδος dnt.

καὶ Παιδαρίω
v. 14.

ἴδαι ἦν διαδκώπτειν τοὺς ἀκρωμένους, ὡς καὶ πααίων ἐν Παιδαρίῳ παύ. Schol. Ran. 308.
Eti di kai Spheros ionnyas pēnos tēpē Platonē pahtē. ib. 428.

Παιδαρίω.

ὡ δὲ αὐτὸν ἰσχυρὸν. ibid. 508. non video cur dicat plur. num. Helych. v. μαμμῆκουδος long. num. et Suid. v.
πλάτων. 99: Metageni qdam addentebant, Athen. 8. 14. v. Casaub. mend: cet. att.
Plato. sed tū em. long. num. q Metagenem referunt, μαμμῆκουδος dnt.

Παιδαρίω.

ὡ δὲ αὐτὸν ἰσχυρὸν. ibid. 508. non video cur dicat plur. num. Helych. v. μαμμῆκουδος long. num. et Suid. v.
πλάτων. 99: Metageni qdam addentebant, Athen. 8. 14. v. Casaub. mend: cet. att.
Plato. sed tū em. long. num. q Metagenem referunt, μαμμῆκουδος dnt.

ὡ δὲ αὐτὸν ἰσχυρὸν.

ὡ δὲ αὐτὸν ἰσχυρὸν. ibid. 508. non video cur dicat plur. num. Helych. v. μαμμῆκουδος long. num. et Suid. v.
πλάτων. 99: Metageni qdam addentebant, Athen. 8. 14. v. Casaub. mend: cet. att.
Plato. sed tū em. long. num. q Metagenem referunt, μαμμῆκουδος dnt.

ὡ δὲ αὐτὸν ἰσχυρὸν.

ὡ δὲ αὐτὸν ἰσχυρὸν. ibid. 508. non video cur dicat plur. num. Helych. v. μαμμῆκουδος long. num. et Suid. v.
πλάτων. 99: Metageni qdam addentebant, Athen. 8. 14. v. Casaub. mend: cet. att.
Plato. sed tū em. long. num. q Metagenem referunt, μαμμῆκουδος dnt.

ὡ δὲ αὐτὸν ἰσχυρὸν.

ὡ δὲ αὐτὸν ἰσχυρὸν. ibid. 508. non video cur dicat plur. num. Helych. v. μαμμῆκουδος long. num. et Suid. v.
πλάτων. 99: Metageni qdam addentebant, Athen. 8. 14. v. Casaub. mend: cet. att.
Plato. sed tū em. long. num. q Metagenem referunt, μαμμῆκουδος dnt.

ὡ δὲ αὐτὸν ἰσχυρὸν.

ὡ δὲ αὐτὸν ἰσχυρὸν. ibid. 508. non video cur dicat plur. num. Helych. v. μαμμῆκουδος long. num. et Suid. v.
πλάτων. 99: Metageni qdam addentebant, Athen. 8. 14. v. Casaub. mend: cet. att.
Plato. sed tū em. long. num. q Metagenem referunt, μαμμῆκουδος dnt.

ὡ δὲ αὐτὸν ἰσχυρὸν.

ὡ δὲ αὐτὸν ἰσχυρὸν. ibid. 508. non video cur dicat plur. num. Helych. v. μαμμῆκουδος long. num. et Suid. v.
πλάτων. 99: Metageni qdam addentebant, Athen. 8. 14. v. Casaub. mend: cet. att.
Plato. sed tū em. long. num. q Metagenem referunt, μαμμῆκουδος dnt.

ὡ δὲ αὐτὸν ἰσχυρὸν.

ὡ δὲ αὐτὸν ἰσχυρὸν. ibid. 508. non video cur dicat plur. num. Helych. v. μαμμῆκουδος long. num. et Suid. v.
πλάτων. 99: Metageni qdam addentebant, Athen. 8. 14. v. Casaub. mend: cet. att.
Plato. sed tū em. long. num. q Metagenem referunt, μαμμῆκουδος dnt.

ὡ δὲ αὐτὸν ἰσχυρὸν.

ὡ δὲ αὐτὸν ἰσχυρὸν. ibid. 508. non video cur dicat plur. num. Helych. v. μαμμῆκουδος long. num. et Suid. v.
πλάτων. 99: Metageni qdam addentebant, Athen. 8. 14. v. Casaub. mend: cet. att.
Plato. sed tū em. long. num. q Metagenem referunt, μαμμῆκουδος dnt.

ὡ δὲ αὐτὸν ἰσχυρὸν.

ὡ δὲ αὐτὸν ἰσχυρὸν. ibid. 508. non video cur dicat plur. num. Helych. v. μαμμῆκουδος long. num. et Suid. v.
πλάτων. 99: Metageni qdam addentebant, Athen. 8. 14. v. Casaub. mend: cet. att.
Plato. sed tū em. long. num. q Metagenem referunt, μαμμῆκουδος dnt.

ὡ δὲ αὐτὸν ἰσχυρὸν.

ὡ δὲ αὐτὸν ἰσχυρὸν. ibid. 508. non video cur dicat plur. num. Helych. v. μαμμῆκουδος long. num. et Suid. v.
πλάτων. 99: Metageni qdam addentebant, Athen. 8. 14. v. Casaub. mend: cet. att.
Plato. sed tū em. long. num. q Metagenem referunt, μαμμῆκουδος dnt.

ὡ δὲ αὐτὸν ἰσχυρὸν.

ὡ δὲ αὐτὸν ἰσχυρὸν. ibid. 508. non video cur dicat plur. num. Helych. v. μαμμῆκουδος long. num. et Suid. v.
πλάτων. 99: Metageni qdam addentebant, Athen. 8. 14. v. Casaub. mend: cet. att.
Plato. sed tū em. long. num. q Metagenem referunt, μαμμῆκουδος dnt.

conciuem eogi populum atheniensem, edit, vs 940. Πλάτων δ' κωμικός. v. 22. p. 379.

Eupolis

Tou tou Διονύσιος ἐστὶν ἐπιγράμματα ἀξιόλογα εἶναι, ἐν τῷ πύργῳ. Schol. Ran. 304.

Βάπτεισ. Επιχύριος δὲ ἐστὶ καὶ ζῆλος ἀπὸ ἄδου. ib. 419. in archidemo qui ut peregrinus emi ab Aristophane ibi exagitatur, huius am cum non conveniat επιχύριος. f. leg. δ' ἄνκ ἐστὶ. sed cum ignoremus ea, quae praesegerunt, potius mutatione abstinendum est.

Μαρικῶν drama fecit Eupolis in Hyperbolium. Schol. Ran. 570. add. Ter. in Cleon et Hyperbolid.

πόλεισιν. Θεραμένης λέγει πρὸς γέλασθαι τῆ πολι τῆς Ἀγνώστου αὐτὸν ποιηδὲς εἶναι. ib. 998. Χρυσῷ γένει αἰετύνεται δὲ τούτῳ (παντακλήως) καὶ ἑπόλις ἐν χρυσῷ γένει. πάντα κλήως θεκίως

1665. Περὶ ἡδῶν εἰς τὰ θεότατα καὶ τὰ κρόταλα 1098.

ἀποφθαρεῖ δὲ δύο κύβη καὶ τὸ βάρη 1445.

πόλεισιν. ἦν ἀρχαίον δὴτ' ἐστὶ πάθειν τούτ' ἐστὶ τῶν λυκολόγου παῖδα. ib. v. 1559. τὸ λυκολόγος λέγεται ἐπὶ κενιστικῶν ἰαμβίων, et ἐστὶ ἐν Schol. ὁ τῶ λυκολόγος. sed ὁμοίως τῶ λυκολόγος, Plato λυκολόγος.

πόλεισιν. τῆνος δὲ αὐτῆ πόλλους ἔκρουα θεοκρίτους. Schol. Aristoph. Plut. p. 73. 719.

Βάπτεισ. meminit ἀντί: Θερακίτων. 88. 885.

ἐν Μαρικῶ τῆν ὑπερβολὴν ἐπιτίει τῆ γαλῆ ἐκάζει, τῆ πλατῆ βασιδ. 100. 3092.

ἰβιδ. εἰς τῆλιαν τὰ τῶ ὑπερβολὴν ὅσ' αἰ ἐκ βραχέων. ἰβιδ.

ἰ βραχέων.

κόλησιν. λαγύσεται λαγύμων ἀνδρείον πάνυ. 126. 51.

ἑπόλις ἐν καὶ δὲ ὀλίγων ζυγῶν βωκείτους, μάλλον ἢ ἀριστοφάνους ἐν ὄλαι ταῖς νεφέλαις αὐτοῦ καθήκατο. εὐδὴν δὲ κείρον ἰσομνηθῆναι τῶν ἑπόλιδος. δεξάμενος δὲ Σωκράτης τῆν ἐπίδειξιν Στῆ βαρῆς ὀνοχοῖν ἔκλειψεν. 120. 95. et p. 133. v. 179. ὁμοίως τῶ ὑπὸ ἑπόλιδος ἐθδύτε περὶ Σωκράτους, Στῆσοφῶν πρὸς τῆν λέξαν ὀνοχοῖν ἔλαψεν. ἐμμεταίνα δὲ διὰ τούτων ὅτι πείδων ἦρα Σωκράτης.

Αὐτολόκωσ δὲ λωγῶας διὰ βυβλίαν ἐτάσαν τὰ χεῖματα ἀποβέρβληκε καπνοῦ ἀποφάνει καὶ θκιάς. 138. 252.

ἰβιδ. ἑκακλῆας ἀεγύσιον ὑφείλετο. 147. 950. de Simone punitore.

ἰβιδ. ἑκακλῆας τῶν γαλακείων. τούτο δὲ ἰδιωχίμας. 158. 540. ἡαε κομῆτα στ, ut et infra 257. 559. ubi a Barthi laudatur: τοῖς ἰππείας δουραδῆσα τῶ γαλακείῳ ἑδωκενδύων. ὁ γαλακείος δὲ Ἀριστοφῆ: quem a se ὀνομασθῆναι dicit. v. ser.

προπατταλῶσ. κρίστησ: ib. 541. εὐδὲ περὶ βύτης ὁ λέγων τῆ τῆ βακτηρία τύπτει τὸν παρόντ'. Schol. ὡς ἑπόλις ἐν τῶσ προπατταλῶσ.

κουικῶ. ἀσ τεθνηκῶτος κλιωνος αἰετύνεται. ibid. 551. et 544. add. v. 590.

Μαρικῶσ γῆο κενπορε ἀτα δὲ, διδύματ Schol. ibid. λέγα: v. ser. add. Schol. 591.

πόλεισιν. ὡ πόλις, πόλις ἐὼς εὐτυχῆς μάλλον, ἢ καλῶσ θεοκρίτ. 161. 587. Athen 10. 6. e

πόλεισιν ἐα δοιει, et multa addit. v. ser.

ὡσ παρα περὶ βρύτην ἰοκώπει τὸν Ἀεανίαν/ 567. 691.

Δήμοσ. ἰπποκράτους τε παῖδες ἐβρέλιμα τινες, βραχῆτα τέκνα καὶ ἑδωμῶσ τῶ τρέπου, 160 997. ser.

ἰβιδ. Antiochi traxerite meminist. ibi. 1018.

ΚΑΡΤΕΠΟΣ. ἢ ΚΡΑΤΕΠΟΣ.

Ἀθῆναι διαγῆου ὡσ κλειφῶτος τοῖς θεοῖς κατηρηθῆναι ἀνεκείων τῶ εἰν ἀνακείων ἐν τῆ συνάρογῃ ἀεγύσιον τάραντο, τῶ δὲ ζῶντα κομῆσαντε, δύο ἐπιδου δὲ καὶ τῶσ ἄλλουσ Πτολομαχέουσ. τῶν ψηφίσεσ, τῶν.

Harporat: in andron et alibi laudat κείτησ ψηφισμάτων collectorum, Ed quam Macrobius: plures laudat, q' est auctoritate ὑφείλεντε, et ubiq κείτησ scribendum censet, non καετρεῖσ. ἰδὸλεμ νοῖσσιμῶσ editor Pollucij ad B. 128. Valeri tr. ad Harporat: Caum hunc Schol. ita citat, ac si nūtoz q' eo probari posse καετρεῖσ. addit tr a Plut, in Antiochi vocari Craterium Macedonem, unde verifimile ut nūki non καετρεῖσ ei nomen fuisset sed κείτησ, fte κείτησ qui frequens erat apud Macedonas.

Antiphon

Inscriptio hæc præcedente παρὰ ἑστραφίᾳ. Schol. Aristoph. Nub. 201. 347.
ἐν ταῖς ποικίαις. Ammonius v. ἰνδύμενα, ὁ γὰρ Ἀντιφῶν ἐν ταῖς ποικίαις φησὶ. τὸ δὲ οὗτος οὐκ ἔστιν ἰνδύμενος...

ἐν τῇ τέρτῃ. Idem v. ὑπερίων. Ἀντιφῶν ἐν τῇ τέρτῃ τὰ παρορρητικὰ ὑπερίων τὴν δὲ μέλλουσα...

πρὸ ἑνωρίας. Antiphonici fragmentum ἐκ τῶν πρὸ ἑνωρίας profert Suid. v. Δρακίδεωτος. Ἀνδρῶτος, ὅς...

Diagoras Melius.

De hoc v. Suid. et qui ex Aristoph. Schol. ad eum notat hâterem. Diagoras cum
Diagoras de Hæly rambicis. circumfere dixisse Apollodorum Tarsensem et Pherecratem sicut Schol. Ran. v. 231.
Diagoras comicus. Diagoras di. Δρακίδεωτος ποικίης συνῆξις Ἰάκχῃ, Ἰάκχῃ Ἰδίων, ἢ κοινῶς Ἰδίων...

Apollodoris Tarsensis.

v. Supra hac pagina Diagoras.

Pherecrates.

v. Supra hac pag. Diagoras. et p. 59.

πρὸς αἰς. Schol. Ran. 368. τὰ πρὸς αἰς ἀποπέλας; πρὸς τοὺς ποιήσαντας. Μανθ. Bibl. att. τῶν...

ἐν τῷ εἰς Φερέ. ad Athen.
κράτην ἀναπέλας. ὁ δὲ τις γυναικας ἐπὶ τὰς ἀσπίδας, κερὸν τὸ δῦρον, ἐπὶ ἔφεν λαικας εἶπες. ib. 134.

κράτην ἀναπέλας. φεραὸν ἔστι ἀναπέλας δὴ πῶς προλαβόν. Schol. Plut. 42. 388.
ἄνδρες προδράτε τὸν νῦν ἔχοντες καὶ τὸν θυπέτας ἀναπέλας. Nub. 160. 563.
Νῆ τὴν ἀφέντε ἀναπέλας ἢ τὸ κακῶς ἴδωντος ἀκούων. Δρακίδεωτος γὰρ καὶ ἀκαρῆτος τὸν ἴδοντες...

Apollodoris.

Apollodorus Tarsensis supra hac pag.

Τὸν Δρακίδεωτος φησὶ διὰ τῆς μεσοβίης σέφειν. Schol. Ran. 394.
ἐκποῖτὶς quid sit φῶδες. Schol. Plut. p. 56. v. 566.

πῶς δὲ ἐν ποικίαις γράφῃ καὶ ἰσχυρῶς κερὸν καλῶσαι. Schol. Nub. 152. 421. v. Schol. Apollodorus
Rhod. h. 280. Suid. Harpocrat.
Superiora vidente Scholiasta in quibusdam.
Nub. 153. v. 1558. q̄ notat Schol. descripta s̄ ex Apollodoro.

Bibliotheca l. 3. c. 12. De Peleo episc. gladio.
Ammonius v. ὑπερίων. ὁμοῦ δὲ ὑπερίων, κερὸν γυναικῶς, Ἀπολλοδωτος ἐν ἐπιφῶν, ἔκτιστον...

ἐπιφῶν.

Cratinus, p. 56.

Hanc Aristoph. Ran. 958. τρυφάγον vocat, Μῆδ' ἑκείνου τῷ τρυφάγον γράττις Βακχῆ.
ἐκείνου. Suid. ait Bacchium vocari τρυφάγον, ὡς ἂν premium dari solere, vincen-
tibus Dithyrambicum, s. q. eruditionum. ab eo a poetam transferre ad Cratinum, non possum
epit. appellationis ac translationis videre causam, nisi em. Cratinus dithyrambos in Bac-
chium composuit, et vocit. Eodem legitur ap. Elym. voca τρυφάγος. Subjicit deinde aliam
causam Suid. ^ἢ Cratinum cognomine Bacchi appellari, q. est φίλιος.

ἄρα γε ὦ τῶν ἰδραῖοιτε. Plut. c. 66. Suid. ἰδραῖοιτε. Ser.

Ὀδοῦρος. Βογῶν τῶν ἄπας εἴς τε βογῶν. 64. 599. Sequuntur aliquot verba interjectis hæc, καὶ πάντα
λέγον τάχα πύβη. Ἡμῶν δ' ἰδρακὴ πατεῖς ἐν πάροισιν δ' ἄρα Ὀδοῦρε θυῶ. vnr.
ad eundem locum pertinere. Schol. am. locis perscrutatus ē.

Πυτῖν. διαβάλα τὸν Κρατίδην ὡς γυναικεζόχρονον λέγων οὕτως. λέγεις ἔχων γράφ', ἄντος ἐν
ἐπιποδίῳ. γέλοος ἔσται κρατίδην κυβίων ἐν τῇ τοῦ κάλλους ἀκμῇ. 147. 354. Ser. Nubis.
ἔγχε πῶς πρὸς τῷ Σβάντος καὶ Δεάκοντος. αἰεὶ τῶν γεύουσαν ἡδὴ τὰς κέχρους τοῖς
κέρβου. 153. 447. Ἐ in eo loco Plutarchi, quem laudat Schol.

ἐπιλύθου, 170. 788. Leg. ἐπιλυθουμένη. Ser.

Χίερτῆ. meminuit πανδελέτη, 178. 919.

πανόπται. κῆκίδης Ἀρχαῖος διδυκεροποιός, οὗ μένυται κρατῖνος ἐν πανόπταις. 179. 981.

Αἱ πρώται ἀφῆλαι ἐδακρυθῆσαν ἐν ἄστει ἐπὶ ἀρχαῖος ἰδρακόν, ὅτε κρατῖνος μὲν ἐπὶ κα-
Πυτῖν, Ἀμφιφίας δὲ κόνω. Προδύω. Nub. p. 117. add. Schol. 525. Πυτῖν quando
accē.
su. vicit Cratinus.

Cratini Satyri. Argon Satyrum Aristophanis scriptum esse ab Aristophane, hoc drama actum fuisse
Senay. πῶτος ἐνίκα ὁ Ἀριστοφάνης, δεύτερος κρατῖνος Σατύρος, τρίτος Ἀριστοφάνης
ὁροφύρας. Meurs. Bibl. Att. ὁροφύρας.

Loc. Schol. ab eo de argo et occasione dramatis, cui πυτῖν nomen fecit Schol. Aristoph. Ept. b. 399. et Suid. πυτῖν ἐπιφάνη,
ad lat. ἢ ἔγχε: κῆκίδης, a quibus patet eum ab Aristophane pertractum, et q. temulentum, et qui un-
528. ubi πυτῖν male sentit. notat.
nam tenere non potest, semet hoc dramate fuisse actum. V. Meurs. Bibl. Att. kunkh. et
corruptam illam fingere. ad Polluc. 10. 34. 58. Scriptores quosdam, qui hanc fabulam laudant
Suid. memorat Casaub. ad Athen. 3. 14. Bin. Schol. Aristoph. l. d. sequentem ex ea ἐγδὶν εἶπε:
ἀλλ' ἐπὶ ἀνὰ ἔγχε βούλομαι ἐν τῷ λόγῳ περὶ τῶν. ἐκείνος πρὸς ἔγχε γυναῖκα ἔχων τοῦ
κῆκ' ἔγχε πρὸς ἔγχε, ἀλλ' ἄρα μὲν τὸ γῆρας. ἄρα δὲ μὲν ἰδρακὴ ἔγχε πρὸς αὐτοῦ
περὶ τῶν. hic quiddam aliter scripti, que ita legenda existimarem. illa ἀλλ' ἄρα μὲν
ad finem ἡδὴ non illigō.

Schol. ib. v. 405. κρατῖνος πύβη πίτην λέγει, τῆς τῶν φάλακα τῶν βίτῶ. ὡς εἰς τὸ πῶ,
τῶν τῶν περὶ τῶν ἀστῶν.

Indiquis de Cratino est locus Aristoph. Ept. 527. ubi cum poeta etiam hanc causam esse
dixisset, ut non ipse suo nomine dramata in scenam prodiret, et q. poeta juvenes
a theatro probarentur, veteres exigerentur, postquam primum de magete locutus est
inde de Cratino scribit in hunc modum. ἔτα κρατῖνος μενυθῆτος ὅς ποτ' ἔγχε ποτ'
ἰδρακὴ διὰ τῶν ἀστῶν περὶ τῶν ἔγχε, καὶ τῆς σάβου περὶ τῶν ἔγχε τὰς δὲ καὶ τὰς
πλάτῆνας καὶ τὰς ἔγχε πρὸς τῶν. hæc vnr. pertinere ad phrasin Cratini, de quib. v.
Schol. et Casaub. ad l. d. Scholiastes a. v. ἔγχε quinq. versum profert e Cratini πῶν,
hæc verba, ὅ γὰρ κρατῖνος οὕτω πῶς αὐτοῦ ἐγχεσε ἐν τῇ πυτῖν. p. 357.

Aristoteles, p. 52.

Ἐπὶ τῷ κάλλει τούτῳ γυδὶν Ἀριστοφάνης ἔτι διπλοῦ ἔδωκε χορηγεῖν τὰ Διονύσια τῶν
τραγῳδῶν καὶ κομῳδῶν, ὡς ἔ ἢ τῆς καὶ παρὰ τὸν Ἀνακράον συσταῖν ἔρον. δι' ἔ ποτ',
λοτ' ὡς ποτ' καθάπερ τὰς χορηγίας περὶ τῆς κρυβίας. Schol. Aristoph. Ran. 404. ἔγχε,
cat locum Petiti, de lat. Att. p. 72. sed ὅ vt oem obliuiscitatem tollere. v. Ser. ad Ante:
μετὰ τῆν ἐν Ἀρχινούβαις ναυμαχίαν Λακεδαιμονίων βουλομένων ἐκ Ἀρκηλίας ἀπ'
1174, ἔγχε οἱς ἔγχε ἐκάτερον, καὶ ἐγχε ἄρα, ἐπὶ τῷ κάλλει ἡεροφῶν ἔγχε
τὸν ἄνθρωπον ἐπὶ περὶ τῶν, ἔλδων εἰς τῆν ἔκκαρβίαν μερῶν καὶ διδρακα ἐν,
δὲ τῶν, ἔ γὰρ τῶν ἐπιτρέψαν, ἐάν μὴ πάσας ἀγῶνας τὰς πόλεις ἐκ Λακεδαιμό-
νιον, in ratione temporum, diffidet Quadrionio a Diodoro. v. Ser. Aristoph.
Ran. 1578.

ἐν τῇ Ἀδελφικῇ περὶ τῆς Πραξιδοποιίας τοῦ Ἰουδαίου ἐν τῷ δεκάτην οὐκ ἔστιν ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀδελφικῇ παρὶ
ἡμετέρας

Δαυμάτ' ἔκδοσις. Schol. p. 62. 587. De de Kotirou ἑρμηνεύ. sumpt ex Aristotele π. Δαυμάτ' ἀκρόβ. p. 1089
ἢ nominato auctore, sed quaedam uim ap. Iuudi. tum apud eum aliter leguntur; ut
in Aristotele q̄ u in ser.

Κυρηνάων πο. De Balto et Siphacisq; moneta Lycaeonum. 92. 926.
ἐν τῇ ἀπὸ πρὶ
ἡμετέρας. Schol. p. 62. 587. De de Kotirou ἑρμηνεύ. sumpt ex Aristotele π. Δαυμάτ' ἀκρόβ. p. 1089
ἢ nominato auctore, sed quaedam uim ap. Iuudi. tum apud eum aliter leguntur; ut
in Aristotele q̄ u in ser.

Ἐ Ναβιβύς.

Κατέχουζ. Ρασιάνους καὶ ἑτέρας τῶν αὐτῶν ἑποικιστῶν τῶν πρώτων ναυκλήρων. et. 125. 37.
v. Harpocrat. ἑρμηνεύ. v. Naubibis.
τὸ τῆς ἑξῆς περιπέτειος δεκάτην ἐπιπέδον ἀναγράφεται κῆσις, τὸ δὲ τῆς ἑξῆς κοιλία. 151. 403.
ἐν τῷ Β. ἡδὲ κῆσις. Συνομογραφία τῆς ἑξῆς ἐπιπέδου πρὸς τὸν ἀνατολῆν. 177. 999.

ἐν τῇ Τροατικῇ περὶ τῆς Τροίας πόλεως. ὅτι πρὸς τὴν ἑξῆς ἐπιπέδον ἀναγράφεται κῆσις, τὸ δὲ τῆς ἑξῆς κοιλία. 151. 403.
ἐν τῷ Β. ἡδὲ κῆσις. Συνομογραφία τῆς ἑξῆς ἐπιπέδου πρὸς τὸν ἀνατολῆν. 177. 999.

ἐν τῇ Τροατικῇ περὶ τῆς Τροίας πόλεως. ὅτι πρὸς τὴν ἑξῆς ἐπιπέδον ἀναγράφεται κῆσις, τὸ δὲ τῆς ἑξῆς κοιλία. 151. 403.
ἐν τῷ Β. ἡδὲ κῆσις. Συνομογραφία τῆς ἑξῆς ἐπιπέδου πρὸς τὸν ἀνατολῆν. 177. 999.

ἐν τῇ Τροατικῇ περὶ τῆς Τροίας πόλεως. ὅτι πρὸς τὴν ἑξῆς ἐπιπέδον ἀναγράφεται κῆσις, τὸ δὲ τῆς ἑξῆς κοιλία. 151. 403.
ἐν τῷ Β. ἡδὲ κῆσις. Συνομογραφία τῆς ἑξῆς ἐπιπέδου πρὸς τὸν ἀνατολῆν. 177. 999.

ἐν τῇ Τροατικῇ περὶ τῆς Τροίας πόλεως. ὅτι πρὸς τὴν ἑξῆς ἐπιπέδον ἀναγράφεται κῆσις, τὸ δὲ τῆς ἑξῆς κοιλία. 151. 403.
ἐν τῷ Β. ἡδὲ κῆσις. Συνομογραφία τῆς ἑξῆς ἐπιπέδου πρὸς τὸν ἀνατολῆν. 177. 999.

ἐν τῇ Τροατικῇ περὶ τῆς Τροίας πόλεως. ὅτι πρὸς τὴν ἑξῆς ἐπιπέδον ἀναγράφεται κῆσις, τὸ δὲ τῆς ἑξῆς κοιλία. 151. 403.
ἐν τῷ Β. ἡδὲ κῆσις. Συνομογραφία τῆς ἑξῆς ἐπιπέδου πρὸς τὸν ἀνατολῆν. 177. 999.

ἐν τῇ Τροατικῇ περὶ τῆς Τροίας πόλεως. ὅτι πρὸς τὴν ἑξῆς ἐπιπέδον ἀναγράφεται κῆσις, τὸ δὲ τῆς ἑξῆς κοιλία. 151. 403.
ἐν τῷ Β. ἡδὲ κῆσις. Συνομογραφία τῆς ἑξῆς ἐπιπέδου πρὸς τὸν ἀνατολῆν. 177. 999.

ἐν τῇ Τροατικῇ περὶ τῆς Τροίας πόλεως. ὅτι πρὸς τὴν ἑξῆς ἐπιπέδον ἀναγράφεται κῆσις, τὸ δὲ τῆς ἑξῆς κοιλία. 151. 403.
ἐν τῷ Β. ἡδὲ κῆσις. Συνομογραφία τῆς ἑξῆς ἐπιπέδου πρὸς τὸν ἀνατολῆν. 177. 999.

ἐν τῇ Τροατικῇ περὶ τῆς Τροίας πόλεως. ὅτι πρὸς τὴν ἑξῆς ἐπιπέδον ἀναγράφεται κῆσις, τὸ δὲ τῆς ἑξῆς κοιλία. 151. 403.
ἐν τῷ Β. ἡδὲ κῆσις. Συνομογραφία τῆς ἑξῆς ἐπιπέδου πρὸς τὸν ἀνατολῆν. 177. 999.

ἐν τῇ Τροατικῇ περὶ τῆς Τροίας πόλεως. ὅτι πρὸς τὴν ἑξῆς ἐπιπέδον ἀναγράφεται κῆσις, τὸ δὲ τῆς ἑξῆς κοιλία. 151. 403.
ἐν τῷ Β. ἡδὲ κῆσις. Συνομογραφία τῆς ἑξῆς ἐπιπέδου πρὸς τὸν ἀνατολῆν. 177. 999.

Demon vel Damon.

Ὅτι ἐστὶ καὶ νῦν ἐπὶ τῶν ἑσθίων ἐπιφανέστερον καὶ σαφέως ἐπιφανέστερον τὴν Τροατικῇ
[αὐτὸς κόρινθος] τεταχθεὶς. Schol. Aristoph. Ran. p. 440. Schol. Pind. in Nem. Od. 7. V. ult. Casaub.
ad Athen. 2. 17. putat esse vetustissimum illum rerum Atticarum scriptorem, qui memora,
hinc a Platarcho.

De oraculo Corinθijs dato, πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιληῖοι, δεῖξ' origine huj: proverbij
Corinthi refer pluribus verbis Schol. Plat. p. 97. v. 103. ubi demon dr. Sed puto eundem esse.

Apollonius.

Αἰ. ἑρμ. α. 23. τὸ δὲ γλῶσσι, ὃ αὐτὸς Ἀπολλώνιος ὄζειν, ὃ δὲ Ἑρμῆος παρὸν, παραλόγιος γὰρ
ὄζειν δαίμων.

Tradiderat hinc verba Aristophanis Ran. 502. ἢ Μετίους πασιγίας, τῆσδε γαυμπίαν, sed
non nominari eo quod in magnitudine erat. Fe f. Scholiastes poeta.
ex eod: ad v. 500. vocat Schol: Ἐπιδεμιδὸν fuisse tibiōnem Sophocles.

Ἰβήτης. Ἀπολλώνιος ὄζειν ὡς ἔχει. et. 845.
v. 871. putat illigi pōe de Aērope in Crestis Lucij elid.
991. exponit, q̄ sunt κωδικοὶ γὰρ τὰ ἑσθίων.

in titologia digerent dramata tragicorum, q̄ alii in τεταχθεὶς. Scholi ibid:
v. 1150. v. Aristarchus.
v. Aristarchus. ad v. 1293.
v. 1328. ἔσ' e Crestis Adhijli.

v. 1374. ἔσ' e Crestis Adhijli. sed v. p. 64. fin: ὅδ' v. 1458. cū persona tibiūdud.

ἐν τῇ Τροατικῇ
περὶ τῆς Τροίας
πόλεως

Itaq; numero
auctoritatum
vix vixare
Casub. et Menag.

E Plauto.

Πιδρις η̄ ἀναλογία παρῶν p. 12. 305.

Myllonius A. Tharnesii.

Αναλλύσιος ὁ Ἀρχαῖος διακρίνα τὰ ἄδρια ἐπὶ τῆς τῆς Μαλακίου διὰ τοῦτος ἀποπλάνα λέγουσ. Nubib. 150. 407. utrum sit idem q̄ in Supioribus laudatur, an alius, ὅςτις, sed locis mutabilis vt. v. ser

Euphronius.

De eestamine κατὰ ὁμοιοτητα, epij oppositio laudatur a schol: Anstoph: Ran. i. 22 vt. inter scholiastat fuisse.

Dampphilum puetam tragicum fuisse. Plut. p. 42. v. 389.

ὅτι ἕταροι ἄλλοι διεφύαττοτο, 90. 905.

E tenocle qdam sumba ab Anistoph. Nub. 197. i. 266.

Theocritus. p. 16.

15. d. 125.

Προφύρον δι τὰ πρὸς ἄλλο παρακώπιοι οὐνοῦ, ἅ Μαῖα τος ἐστὶ, ἥ τῶν ἐσάμεν καταπρό; kvot. schol: Anistoph: Ran. 547. ap Theocri. est uano

Ananius.

ita Athenaus sape v. Ind: schol: Anistoph: ἀναλλύσιος.

De eo qdam Casaub. ad Athen. 3.5.

Αναλλύσιος ὁ πορ ἀλλὰ η̄ πιδρις, ἡ ἕταροι, ἡ Μαῖα τος, ἡ Δελὰν κἄρον Ἴκου κἄρ' ἴσ; ἡ Ἔκωδασ ἀγιζόμε. Anistoph: Ran: 689. et schol: testur uaput est corruptus. Casaub. ad Athen: 3.5. Caucat ἴσed.

Euripides. p. 5. et. 29. 26. 32. 42.

Anistoph: Ran: 570. καὶ τὸ ζίγος γ' ἐπῆτο ἠὲ ἐνέδαε δῶκων. Schol: καὶ παρ Ἑσπερίῃ, ὁμοιο; vos ὡς Ἑσπερίῃ, καὶ ἐπῶν τὸ ζίγος, πρὸς τὸ τοῦ ἐν πᾶσι ζῆ.

phigenia in Tauris.

Schol: ib. 694. Ἐξεδωκέ δὲ καὶ πῦρ γ' ἄσπιδας ἐν πύλοις ψήγος ἵδωσ κἄρον ὄρεσσα.

Anistoph: Ran. 784. Euripidi tribuit ἀντιπορίας, ἠοχῆς καὶ στοιγῆς, ἀντιπορίας Schol: ait notum illis τὸ πρὸς τὰ λόγους ὄρεσσ, περ ἠοχῆς infractos molles cantus et ἔμμ, στοιγῆς α. de more, sic vt interpretari.

Euripidem et Alchylum παρὰ κτηρίζου Anistoph. Ran. 223. et seqq: ubi v. not: ad v. ἐνέδαε et schol:

Sic et v. 1499. v. 501.

ib. 263. Alchilil ἄδ Euripidem ἡ πᾶρ τῆς ἀσπιδας δεξ, hoc ἴδω δει notat schol: q̄ matus Euripidis ἠοχῆς fuit auctore Alexandro, notupei humilitatem obicit. v. 975.

ἄλλυσιος ὡ πᾶρ τῆς ἀσπιδας δεξ. ibid: Schol:

Euripides ibid: ab Alchilo vocatur ἠοχῆς βουαλιϋαλακ τᾶδης, garrulorum ueltonum confarci, natur, πτωχοποιὸς, quod Thelepholum Mithoum Regem, ut mendicium induxisset, Cetero ὄρεσσ, i. quod Reges pammis obliof in scenam induceret, ἄ aliolum puetanum dicta conferret, atq; mo hui ἰτεταί.

pammis inditof Reges in scenam inducit p. 26.

Telephus.

ἠαλοποιὸς ibi idem Alchilil dicit Euripidem, v. 967. Schol: notat, διὰ τὸς τῆς ἀσπιδας τῶν, ἠοχῆς τῶν, τῆ ἀσπιδας. De Philoa vta illigo, de aliif non item, nisi quod apparet, claudof eof induceto.

Bellerophon, Phis, Telephus, v. in not. ult. de Euripide h. p.

ib. Schol: ad v. 870. ὡ κῆρυκάς μὲν βουαλίϋων μονολίας, notat Euripidem ἐν δέξιαν κῆρυβ κᾶνδιν μου δῶντα induxiffe, atq; ἰτα quidem existimare non nullos hoc ab Anistophane dici, in μονολίας φᾶν τῶν ἐν τοῖς κῆρυβ. nam audacitatem videri epijmodi personam, q̄ seqq: apud schol: ea omnia ὁ necesse est referri ad h. v. possunt in em ad seq; pertinere γᾶκους ἄσπιδας ὄρεσσῶν εἰς τῆν τῆρυβ, δὲ κῆρυβῶν hic mox notum ap. Schol: mentio e.

πιναχῆδας δὲ διὰ τῆν ἐν τοῖς κῆρυβ μῆζο Πασιφῆς πρὸς τὸν τῆρυβ. unde null illegimus in hae fabula actum fuisse de amonib; Pasiphaes, de φᾶνο, aliif qui eo pertinent, hae fabula effugit diligentiam Mearthy, ut notat K. ad Lucid: v. Euripides.

ib. Αναλλύσιος δὲ, ἡ ἐν δῶνται καὶ ἡς τῆν ἀσπιδην τῆν ἐν τοῖς κῆρυβ σηῖδα, ἡν εἰσῆγαγε πορῶσ δᾶν, ἕταρι δὲ διὰ τὰ ἐν τῶν ἠοχᾶν. Sententia est Myllonii puetare, illa, γᾶκους δ' ἀσπιδας respiciere ad Ἀσπιδην cet. se vero ait schol: putare, respiciere ad ea que Euripides in Aolo scripsit. unde et ex his q̄ seqq: apparet, in Aolo egiffe eum

κῆρυβας.

De amonib; Canaces et Macarei, quot Aoli ἰβίϋοφ fuisse dicunt. nam ἰτα pergit, ἐκ τῶν δὲ τῶν Ἰδαῖο κᾶνδῆς καὶ Μακᾶριος, ἡ ὡς τῶν δᾶνῆς καὶ Μῆγῆος ἄσπιδων q̄ α. ait ἡο τῆν ἀσπιδην τῆν ἐν τοῖς κῆρυβ, procul dubio vitiosum est, et legendum ἐν τῶν κῆρυβας. ἰτα em emendandum censet Bently: ep. ad Malalam p. 23. ubi accurate dis

Aloz hinc quem notans ipse apud Conuim in dicit h. v. 884.

putat de duab; his fabulis. Grotiumq; qui locum Euripidis a Porphyrio relatam ex κῆρυβας eē putavit, notat, et locum illum emendat, contra Grotium. Sic em vocatur hae fabula et ab us quot laudat Mearthy et ab Athensio

frequentar, in ea a inductam Atropem, q. v. ut vid. actor e. s. Ar. 325. et Athenium
epigrammatum apparet e Schol: Aristoph: Vesp. v. locum apud Meibot.

Pergit schol: q. ote q. Gaudes, q. s. to pados edeama teryge, ke q. ota q. v. puto illige
Hippolyt: traguediam.

Pelley, Meles, Πηλεα, Μελεαορ και τηλεγου memorand indicatur ap Aristoph: ib. v. 884. id.
gen. 112. Constanti Nascho ut precetur Deof respondet Euripides, ετερον γαρ εβιν εβιν
εραμα δεοις, μοχ ιτα precatur, Αιδηε εμω βοβκημα ceteri notat.

Phrynicus tragicus

Αυταίω Schol: Aristoph: Ran. 690. τραγικός Φρυνικός Αυταίω δράματε περὶ παραβυμάτων
πορὰ διεξήσαν.

Euripides ap. Aristoph: Ran. 938. de Adhiglo. μύσος λαβὼν παρὰ Φρυνίω τραγῶντας.
Schol: ἀπατιὼν γὰρ, ὡς ἀφελότερος ο Φρυνικός. νῦν δὲ Φρυνίον λέγουσι τοῦ

laudatibus τραγωδίας ποιητῆν. τούτων δὲ ἐπαίνους ἐς τὴν μελοποιίαν, νῦν δὲ ὡς ἀφελότερος
λοποιῶν. ἔπος αὐτῶ μνημονεύει Αριστοφάνης. ἢ δὲ περὶ Αἰδοῦσαν. Qui a. sent illi μύσος
iniquior Aeschyl. Phrynicus ὁ δὲ ο.

Hellanicus.

Schol: Aristoph: Ran. 103. τὰς δυναυμαχίδοντας δολούς Ἑλλάνικὸς φησὶν ἐπιπροσεωδήσαν
καὶ ἐγγεσθῆντας ὡς Πλατωνίους δυναυμαχίδοντας αὐτοῖς. ^{significavit v. de ad Aristoph.} illigit opinor de Janis qui
cum civibus ad Argineta ^{ad Argineta}

Id. 729. τῶ προτίσω εἶσε ἐπὶ Ἀντιγόνου ἀλλὰ νικᾷ φησὶ χερσὶν νόμομα κ. ο. π. η. κ. f.
Ἑλλάνικος. v. ser.

Ἑλλάνικος ο Λεβριος ἰσορῆ ἐν Θήραις τὰς Αἰγυπτίαις δηλαῖον ἐν ἄστει, καὶ ὁ εἶναι
τὰς μὲν τετρακάδας, νηνεμίαν, τὰς δ' ἄλλας ἡμέρας, ἀνεμον. Antig. Carist: c. 334.

Aeschylus. p. 29.

De ad quo natus est et mortuus Aeschylus non convenit inter eruditos, v. Hank: ad vitam
Aeschyl p. 704. Chronicon Amundell: ep. 60. sentit obisse Αἰσχάτος Αἰθιοπίας καλλιὸς τοῦ ποσῆ
66. cum quo ut ibi notat Seldenus contentit Schol: Aristoph. Acharn. non Ran. ut utroque
in notis Hank: ad vitam Aeschyl p. 705. v. 10. ἐπιπύτυσε γὰρ ἐπὶ Αἰσχόντος καλλιὸν τὸ κατὰ
Μυθίδεα, τῆτος πρότερον ἐνιαυτοῦ. Callias Archon fuit a. o. i. Olymp. 91. ut e in ἀναξαρχῆ
Ἰανυπιδῶ p. 320. et ap Diod. Sic. l. II. p. 63. Archon qui hunc praesepit utroq: loco
non Μυθίδεος sed ut apud Schol: Aristoph: sed Μυθιδίδεος dr. Callias a. hic prior, πρότερος
curdicatur in Marmor, nescio q. notm adpax Hank: l. d. niki v. ideo diei πρότερος, q. ft et
alius Callias Archon. Olymp. 93. a. o. 2. ut e in eadem ἀναξ p. 323. quo Archonte
Sophocles et Euripides obisse ibi sen buntur. Hunc Calliam emi Marmor memorat ep.
65. et καλλιὰν τοῦ δῶτερον vocat, filius et tertius Callias Archon. Olymp. 100. a. o. 4.
Marmor ep. 71. ex ἀναξαρχῆ in hoc a. o. de verbis Schol: ad Acharn: v. 10. τούτους ποσῆ
εὐ ἐνιαυτοῦ v. ibi ser.

Ψυχὰς ἔχοντες κυμάτων ἐν ἀγκάλας. Schol: Aristoph: Ran. 714.

Aeschylum ab Aristophane εἰρημεύεται vocari Ran. 829. tradit Schol. et ex eo lucida πρὸς
τοσορτοῦδες καὶ κυμαῖδες τῶν ἐπημάτων obsona et tergida verba. addidit exemplum
Prometh: Vinct: sex primos versus Promethi Vincti. γένος μὲν ἐβ τηλεῶν ἤκουεν ἄσος, et. Rem duos ex eod.
ἀδαμαντίνε μὲν βόρνος ἀδαδάη γναδοῖ δ' ἔνων διαπάζ παδδάρν ἐξέωκένος. Hank:
ad Aeschyl. l. d. hoc ὁ magno iudicio a Schol: dici videtur, nec a quidquam magnitudine
grandiloquentia in Apionibus versibus in eā; in duobus proximis eē quidem, aliquid,
sed quod sexcentis in locis ab eodem superetur.

Aeschylus Euripidis characterem dicendi notat Aristoph: Ran. v. 823. et seq: ubi
v. not. ad. v. qui λαμπρά. et Schol.

Aeschylum Euripides ib. v. 854. notat e q. ἐπιπροσεωμένου et τετρατεύμενοι ἐν ταῖς τραγω
δῆς. notat Schol: solitum Aeschylum vulbi ad gravitatem composito plerumq:
tacere, q. meditatundum cum theatrum ingrederetur. v. ibi ^{ser.} ~~notat~~. mox
eundem vocat ἀρχοποιῶν, i. q. ονιδεες et f. of herod. indicaret, et αὐτὰ δόδορον q.
continuari ore, objicit em: ei σοφὰ ἀράλιον, ἀκετὶ ἀπίλωτον, of nullis q. fortibus
clausum, effrenatum, et q. regi non possit. em: ἀπειλάλητον διατ, i. q. loqui restat.
f. quem loquaitate nemo superet κομποφακε λυξέμονα, fasces q. verborum factan,
tem. ob orationem tergidam.

Aeschylus ibid. 873. τρέφει χελάζας, i. βροσφές λόγος, ut Hank.
ib. v. 890. in dicit Aeschylum loquentem, δητὴ ποιήδης ἐχὶ δυναυδύκε μοῖ. Schol: εἰπε τὰ
Αἰδοῦσαν ἐψηγίδαντο διδάσκων. unde illigimus decretum ab Atheniensibus eē factum

de docendis Aeschylæ dramatis, v. Hank. ad vit. Aeschylæ. Nuncium Schol. Acharn. id.
πρὸς δὲ μεγίστης ἐτοῦς παρὰ Ἀθηναίων ὁ Αἰσχύλος, καὶ μὲν τότε τὰ δράματα ψυγίωται
κοινῶς καὶ μετὰ θανάτου ἐδιδάσκοντο. decretum Atheniensium memoratur em. in vita
Aeschylæ. q. ait schol. ποῖς αὐτῶς, caute ut accipiendum, nam em. Sophocles et Euripi-
dis dramata lege Lycurgi ὅτι quidem ab histrionibus acta, sed a scriba ἡδὲ
recitata, docet Plutarchus in vita Lycurgi. v. Petit. ad l. Att. p. 69.

ib. Aeschylus h. v. prominiat, Ἀθηναίης ἢ Δεῦρα τῆς ἐπι γείνα νοτάτολ. παρόντων
ἐναυόβριος τοῦ ἀγῶν ὁ Αἰσχύλος ἢ v. Hank. ad vit. Aeschyl. / ἢ δὲ ἐν τῶς ἐναυόβριος ἐπὶ
αὐτοῦ / hoc quid sit, non capio / τὰ δράματα τῶ Αἰσχύλου. v. Hank. ad vit. Aeschyl. v. 910.

Ἐπιγίν καὶ ἔκτατος Schol. ad 990 ib. Ἐπιγίν ἢ ἔκτατος ἄλλοις. v. Hank. Aeschyl. et Casaub. ad Athen.
2. 11. Poll. 729. 111. ἐν Ἐπιγίν ἢ ἄλλοις

Ἐναυόβριος Schol. ib. τῶν ἐν Μυραυόβριος Ἀχιλλῆα, ὅς εἶχε τῶν ἠγερέων ἐδὲν ἀδύπητα.
Aeschylum frequenter memorare s. describere fluvios et montes, notat. Schol. ib.
956. ubi Euripides ait, nihil ap eum eē q̄ Ἐκαμάνδρους τῶν τῶ ἄλλοις.

Ἀχιλλῆα. ib. 1020. τῶ τῶ μὲν ἑνάβριος γῆδρις Ἀχιλλῆα. Schol. ἔφα δὲ δὲ ἄλλῃ αὐτῆ
Μυραυόβριος Αἰσχύλου. idem Harpocrat. v. προπεπῶκας, et addit Hof,
Δοριλυμάντας, Δαναῶν μῶχδους, οὓς προπεπῶκας εἶδω κλιβίαις. q̄ ibi illustrat
Valey: ad not. Maist. pro ἑνάβριος ap Harpocrat. ὁ ἑνάβριος, de quo idem. Sic,
ἦντο a conjunctim scribendos ὅς, τὰ δὲ μὲν ἑνάβριος γῆδρις Ἀχιλλῆα, σοει,
λυμάντας Δαναῶν μῶχδους, οὓς προπεπῶκας εἶδω κλιβίαις. ut sint anapestici
dimetri, quem admodum primus ap. Aristoph.

τῶς ἔφα ἐπὶ δὲ ἄλλοις. ap. Aristoph. 1050. ipse vocat δὲ ἄλλοις ἄλλοις. ὁ δὲ ἄλλοις
ἑνάβριος πᾶς δὲ τις ἀγῶν ἠεράδῃ δῆιος εἶναι. Schol. notat primus actus fuisse Persas, inde
7. ad Thebas. v. Hank. princip. τῶν ἐπὶ ἐπὶ θ. ib. 1057. Aeschylus laudenti Persas
drama respondet Bacchus, ἐχέον γῶν ἠεράδῃ ἠεράδῃ πᾶς δὲ ἄλλοις τῶ
ἄλλοις, ὁ γῶν δὲ δὲ ἄλλοις τῶ ἄλλοις, ὡς δὲ ἄλλοις εἶναι ἄλλοις. notat ibi Schol. de
argō illius fabula.

Ion.

Γῶν καὶ καὶ Aristoph. 714 ἢ δὲ ἄλλοις ἄλλοις ἄλλοις. Schol. τῶ ἄλλοις ἐπὶ δὲ ἄλλοις ἢ καὶ ἄλλοις,
v. an ἄλλοις ἢ δὲ ἄλλοις ἄλλοις ἄλλοις. ap. Athen. l. 3. c. 13. p. 91. c. ἄλλοις ἄλλοις καὶ ἄλλοις. in margi-
ne, an ἄλλοις ἢ καὶ ἄλλοις ἢ καὶ ἄλλοις ἢ καὶ ἄλλοις. et sic quos legitur ap Athen. l. i. c. p. 184 f. et l.
ἄλλοις ἢ ἄλλοις 431. d. Nuncium Iovis ἄλλοις l. c. p. 318. e. et ἄλλοις ἄλλοις l. c. p. 185. Poll. 9. c. 5.

37. Iovis ἐν ἄλλοις, ubi Jungerm. existimat vulgatam scripturam Athenæi l. 3. c. 13. ἄλλοις
ky defendi posse ex hoc loco. nihil tñ magis ut. Schol. emendandus, ut Casaub. Athenæi
non emendari volebat ἐν ἄλλοις ἢ καὶ ἄλλοις. καὶ ἄλλοις, ostium est e καὶ ἄλλοις ἄλλοις
ἄλλοις, adde q̄ ἄλλοις Iovis nihil memoratur, et quod non dicendum fuerat, ἢ καὶ
ἄλλοις sed ἢ ἄλλοις sine copula; ut solent laudari dramata quorum duplex
est inscriptio.

Sic em. Bentley: p. 54.

ἄλλοις. ἄλλοις μὲν, ἐχέον δὲ, βῆτα δὲ ἄλλοις. Schol. παρὰ τὰ ἐκ τῶν ἄλλοις ἄλλοις ἄλλοις.
ἄλλοις καὶ ἄλλοις πρὸς τῶν ἄλλοις ἄλλοις, βῆτα μὲν, ἐχέον δὲ βῆτα δὲ ἄλλοις.
ap Suid: v. βῆτα, βῆτα δὲ ἄλλοις. R. ibi erat tribuens hunc vestium Euripidi
v. Sca. ad Aristoph. errat et doctus verum in opere de Pfidis. v. Casaub. ad Athen.
p. 25.

De Iovis oratione, epilog. scriptis tam soluta quam ligata oratione agit in iustis
Bentl. ad Malalam p. 50. seq.

Bentley: ib. p. 59. melica Iovis laudantur et dithyrambica. Schol. Aristoph. et Suidas.
Iovis ἄλλοις ἄλλοις καὶ μέλων ποιητῆς. hoc ap Suid: ὁ invenio. Schol. Aristoph. ad Pac.
p. 685. δὲ ἄλλοις ἄλλοις, καὶ μέλων ποιητῆς.

Idem ibi scripsit et Elegiaca. Idem Schol. Aristoph. et Suidas. Suidas nec in Iovis,
nec in ἄλλοις ἄλλοις καὶ ἄλλοις elegiaca epus laudat.

2. Septimius Flor. C. 11. ad Aristoph. Pac. p. 685. Iovis ἄλλοις ἄλλοις dialogum
scripsit Plato Philosphus. sum dialogum pkinare ad Iovem Epaphium. Rha,
p. 100. putat Bentley: p. 49. seq.

Ἐναυόβριος. Iovis ἄλλοις Ἐναυόβριος in loco corrupto ap. Hesychium, v. κῶδῶς restituit
Id. p. 94.

Symmachius. p. 35.

Aristoph. Ran. 754. ἐνοπλίων. Schol. Συμμαχος ὄμιλος αὐτῆ τῆ λέξει γίνεταρ συνεχῶς λέγειν. ἐνοπλίοντες τῆν τῶν πολεμίων ἐποπλίαν. hominū sententiam non desequor. Symmachus a. ut inter antiquos schol. Aristoph. fuisse. V. ad Nub. v. 815. 802.

reprehendit ep̄s expositionem schol. Ran. 1256.

Symmachii expositionem vocis ἐποπλίω refert schol. Aristoph. ad Ept. 752. ἐποπλίω ἔστω τὰς ἰσοπέδας.

idem βροχίων ἐπινοῖ ἐποπλίαν, ἐκ μετῴθεως (τῶν τῶν παλιῶν φωνῶν. ibid. 1022. in Lucida v. βροχίων, ἐπὶ τοῦ καὶ ἄλλοι. v. ser. ad Aristoph.

Staphylus.

ἐν τῷ π δευτέρῳ κλίματι βροχίον ὄντα καὶ ἐσποπλίω ἐπινοῖ βροχίον τὸν Πήληα ἐνδοξὸν γέ, καὶ ἀλλὰ μεταπέμπει τὴν Ἀκτοῦρα θυγατέρα τῆς Μυκενίδος cat. de nuptijs Pelai. Schol. Aristoph. Nub. p. 184. v. 184. c. schol. Apoll. Rhod. 4. Argon. 416. q. vid.

Hocrates.

ἐν τῇ πρὸς Κεραλ Μεμνητα τῆς λέξεως / προταῖνα Schol. Aristoph. Nub. p. 188. 1129.

Carcinus. u. ad l.

ὅτος παύτῃ ὦν παύτῃ ἐσθίοντι τίνας τῶν δειῶν ἐν τῷ δαίματι συνουθῶντας. Schol. Aristoph. Nub. p. 194. 1283.

Aphthonius.

καὶ τὸ ὄχημα παλιῶν τυχερῶν τῆ μηχανήματος. Schol. Aristoph. Ran. 809.

Alexander.

ὅτε ἀκαροπαῖδος ἰδὸς ἦν ὁ Εὐκλείης Ἀλεξανδρὸς γῆρ. vi. f. iur. veteres commentatores fuisse.

Terripides. p. 5. 23.

Schol. ἄτε δὴ ἑωκρετικὸς ὦν, καὶ ἰσχυροῦς ἐπλάσσει, et ad v. 916. ἀδρὲ ἑὸν πόδερμα, καὶ ἑωκρετικὸς τῆς δὲ Νεφέλας (v. 827.) μὰ τῶν ἀνομοῦν, μὰ τὸ χάος, μὰ τὸ ἀδίκη. Aditq. notari Euripidem, ut p̄ frequenter soleat nominare ἑδίκη, cum mox Comicius Euripidem indicat, adnotatum ἑρρηγία γλώσσῃς. Adit schol. hoc p̄n quod te videret in oēs partes, calliditasq. est.

ἠὲν ποτ ἄλλως ἰκτός ἐν μακρῷ χρόνῳ. 959. ubi p̄ro totum sit Comicius. Cephisophon semis exidmabat Euripidem adjuvare in scribendo, καὶ μάλιστα τὰ μέγ. et uxorem ep̄s adulterare. Schol. ib. 972. et ad. 1453.

reprehenditur ὅτε διαφέρει τοῖς προῖοις ἀνοκίως λόγους περὶ τῶν. ib. 971.

ὅ τὸ τρέβριον τὸ παλιῶν πδρηκέ μοι. Schol. ἀντι τῆ κέκκαδα, ἐπὶ τῶν λέξεων Εὐκλείδ. 1054.

Rustum uxorem et adulteram tangit. v. 1076.

p. 23. Orneo Notatur ut ἐκ ἀνοκίων τῶν παλαιῶν, a Comico 1092. Schol. διὰ ὄντα, καὶ Τηλέγον καὶ τὸ ἄλλοις.

Telopho s. Auge. ibid. 1109. Euripides κατέδειξε πικρὰς ἐν τοῖς ἴστοις. Schol. ἔγραψε γὰρ τὴν Αὐγὴν ὡς ἴσταν ἐν ἱστορίαις. hoc potuit et in Telopho et in Auge ea. de Auge v. Meur.

Phryxo. ib. 1110. Euripides in tragodijs indicat serres μιννοῦντας τῶν ἀδελφῶν καὶ γαβρῶν τῶν Ζῆν. τὸ Ζῆν Schol. πρὸ τῶν ἐκ θεοῦ Εὐκλείδ, πρὸ τῶν ἐκ τῶν ἀδελφῶν ἐν τῷ Ζῆν καὶ ἐπὶ κατὰ τὴν, τακατὰ τὴν διὰ Ζῆν. ἀλλ' οὐκ ἐστὶν ἐπὶ θεοῦ. μὲντο [ὁ λέγων ἐστὶ] ὅτος δὲ ἐστὶν ἑὸς ἀδελφῶν.

ἐν τῷ πρὸς Κεραλ ἰστορὶκῶς αὐτὸ λέγειν ἐρρηγίον. ἰδὲν ἐν χεῖρ ἔφατε τὸν αὐτὸν ἄντ παρὲ Εὐκλείδ γυνὴ ἰστορὶκῶς, ἀλλ' ἐπὶ τῆν, καὶ μὴποτε τὸ ὑπὸ τῆς προφῆ ἐν Ἰππολύτῳ λεγόμενον, ἀλλ' ὅτε τὸτο γινῆται τὸ Ζῆν φησὶν ἀπὸ τῶν ἀδελφῶν.

ἐν τῷ πρὸς Κεραλ ἀλλο δόκτος ἀνοκίον κέρπει Νεφέλαις, καὶ τὸ ἐξῆς. Rustum, hae fabula v. 1522. τὸ ἄδελφ, ἐν τῷ Ζῆν μὲν ἐστὶ κατὰ τὴν, τὸ πρὸν διὰ δὲ ἀδελφὸν καὶ τὸ κατὰ τὸν κώδιον. Schol. παρὰ τὰ ἐκ θεοῦ Εὐκλείδ. τὸ διὰ κώδιον προέδρα κατ. μοῦ ἄλλως, τὸτο ἐξ Ἰππολύτῳ δαίματος τὸ ἄδελφ, ἐν τῷ Ζῆν ἐστὶ κατὰ τὴν, τὸ κατὰ τὴν διὰ Ζῆν, ἔπειν διὰ τὸ κατὰ τὴν. hae p̄n in v. p. Al. infra.

ἐν τῷ πρὸς Κεραλ καὶ ἰστορὶκῶς ἰστορὶκῶς ἰστορὶκῶς ἰστορὶκῶς. Meneg. ad Lucit. g. 73. p̄n. ut hae dicitur postiorum Comum Schol. de Hippolyte κακοητοῦντος ἡ γρηγορήσῃ ἀσπίουδον, at hante ad malit. p̄n. ego arbitror Schol. ἰδὲν ἐπὶ notavit ἰστορὶκῶς memoria lapsam s. corrigentem ea. nam more.

ἐν τῷ πρὸς Κεραλ inveniri ea in Hippolyte, q̄se ad Comum priorem satis ostendit, cum dicit, quoniam q̄ ap Euripidem Phryxis hae dicit τὸ ἄδελφ cat. Aristoph. a illa καὶ γαβρῶν τῶν Ζῆν τὸ Ζῆν, a femina dictum ap̄: illum notet, hinc videndum, an potius Comici respexit ad ea.

¶ Nutrip in Hippolyto sicut, & αλ δ, τ, τ, & ζη, cec.

Dorro hi verbiis Euripidis diversimode leguntur, ap antiquos. Aristophanes ipse prooem ita ut legisse, τὴν αἰδῶν ἐν τῷ ζῆν μὲν ἔστι καρδαρῦν, iis in verbis laudat infra. v. 1522. Sex hī Empiricū ubiūque ita τὴν δ' αἰδῶν ἐν τῷ ζῆν μὲν ἔστι καρδαρῦν, τὸ καρδαρῦν δὲ ζῆν κατὰ νομίζετα; Onegones contra Cædūm τὴν αἰδῶν ἐν τῷ ζῆν μὲν ἔστι καρδαρῦν, τὸ καρδαρῦν δὲ ζῆν. Sic em: Plato Gorgia p. 320. et Jamblīchū Ptolept. c. 12. nisi q hī τὴν δ' αἰδῶν. C. Alexandri Strom. l. 3. p. 432. τὴν αἰδῶν ἐν τῷ ζῆν μὲν ἔστι καρδαρῦν, τὸ καρδαρῦν δὲ τῷ ζῆν. Diog. Laert. Pythone l. d. τὴν δ' αἰδῶν ἐν τῷ ζῆν μὲν ἔστι καρδαρῦν τὸ καρδαρῦν δὲ ζῆν νομίζετα θεοτάς. atque hi oēs ex Euripide laudant non adjecto noīa tragœdia. Stobæus lit. i. p. 194. Grot. & Phryx, longe aliter. τὴν δ' αἰδῶν, ἢ ζῆν τὴν δ' κέκμητα δαρῦν, τὸ ζῆν δὲ δριβόταν ἐστὶ, πάντων ὅπως θεοτάς νομίζετα δὲ πάλαιαιτες, ut. atq. ita in fragm: Phryxi expræsit Barnes: qui sicut ut nec k. ad Lucid. v. τὴν δ' αἰδῶν nullam diverfitatis lectionem mentionem facit. Ad Schol: Euripidis Hippolyto v. 1522. nusquam aliter turbat, q in Polyido ab Euripide dictum tradit, τὴν δ' αἰδῶν, ἢ τῷ ζῆν μὲν ἔστι

Menag. ad Laert. p. 73.

Polyido.

καρδαρῦν, τὸ καρδαρῦν δὲ ζῆν. itaq. et Barnes: uno fragm: Polyidi rehilic, et in notis monet Bentleyum em existimæ eo ptinere. hoc si verum, fallaciter necesse ē. Schol: Aristoph: qui duobus locis ea in e Phryxo laudat, nisi hoc qd dicat in Phryxo scripta fuisse, q ex eo laudat Stobæus, in Polyido, q Schol: Euripidis, eaq. cum laud ita multum inter se diversa sint, facile potuisse fieri, ut, q in Polyido scriptum erat, q. e Phryxo notaret. Schol: Aristoph. Remittit tū hac ad Gabaker. q adser. poyth. c. 10. putat illa, q notat Schol: Aristoph: Ran: 1522. Et ex Hippolyto καρδαρῦν, v. 5. & α. Suid. l. e. Jaddare debebat et Schol: Aristoph: Ran. 1522. et 1522. id laudat q. e Phryxo, in eo illi non assentitur, cum e Phryxo que laudat Stobæus diversa sint; deniq: non ineptam ē esse lectionem Schol: Aristoph: ad locum posteriorem in v. 2. in v. d. τὸ καρδαρῦν, no videri pot. ap. Iphium, q mihi ē valde probatur. ex Hippolyto ē quæ putat, opinor falli. v. p. a. Et ita quoq. Barnes: et Bentley. q. a. em. parte designat Hippolytium καρδῶν τοῦ αἰδῶν, sine auctoritate v. c. e. temerarium. Suid. a. et Schol: Aristoph: q. ex Phryxo laudant, q. aliter e Phryxo Stobæus, qua si nota fieri potuerit, dictum ē.

¶ is ad Malal. p. 31. Tenet, falli Schol: Aristoph. qui ea ex Hippolyto ē dicit, cum aliunde non sit ē e Polyido; q. de Schol: Euripidis colligit, qui nos, ap. hoc legitis.

Aeolo.

Euripides induit μὴ νομίζετα τῷ αἰδῶν. ib. 110. Schol: eis ἐν τῷ αἰδῶν δογῆτες.

Antigone.

ὣν οὐδὲ τις τῶν πτωχῶν ἰσχυρῶν ἀντι, ἢτ' ἱσχυρὸν ἀνδρῶν ἀδωτάτος θεοτάς. ib. 121. et 121b. Barnes in fragm. Antigones laudat tiam hoc duos versus, sed non exogitare possum eam, cur non adimpleret legum unde eos sumbit.

Phoenissas v. 17.

Μὴ βῆσαι τέκνον ἀπὸ λαοῦ. leg: & αὐκὴ / λαμβάνω βία, ἢ γὰρ τέκνονος παῖδος, ἀποκτενῆ δ' ὄσος. ibidi: et Lucian. Jove consut. p. 124. ap: Aristoph: Ran 1202. ἀδελφῶν ὀφείλει Euripidi ποιεῖς γὰρ ἔτιως, αἰετ' ἐν ἀγγέτῳ εἶνα, καὶ καρδαρῶν, ἀγροῦν, δουακίων, ἰσχυρῶν ἀδωτάτους. Schol: ἔτιως γὰρ τὰς λέξεις ποιεῖς, ὡς πάντα παραδέρειδα. non tolli adeoque, quid proprie sit, quod adελφῶν ὀφείλει Euripidi.

Archeclaus.

refer ibidem Comicus ex Euripide 1296. hoc versub. Αἰγυπτος εὖς ὁ πάσιος ἰθακῆτα λέγος εἰ παῖδε πῶντ' ἔκστα ναυτῆα πῶντ' ἄξας καταβάν. Schol: Αἰγυπτος αἰμὴ εἰσὶν ἢ ἀξία, ὡς πῶντ' ψλυδῶς, ἢ γὰρ φέρτετα νῦν Euripides λέγος ἢ προλόγος / ὅδεις ποιεῖς. ἢ γὰρ ἐστὶ εὐδῶν Ἀχιλλῆος τῶ Ἀχαιῶν, ἐντ' αὐτοῦ περὶ δὴκῆν ὄσεν, ὁ δὲ Αἰγυπτος τὸ εἰ ἀπὸ κέκμητων εἶπῶ. quid sibi velint hae verba, ἢ γὰρ φέρτετα νῦν Euripides λέγος ὄδεις ποιεῖς, ὁ λαπίο, nisi ὁ λέγος sumitur pro sententia, dicto, ut p. a. ap Schol. ἔτιως γὰρ τὰς λέξεις ποιεῖς, vel leg. ē πρόλογος vel προλόγος. nam Tragœdiam Euripidis fuisse Archeclausum satis certum ē, v. Meur. Euripidem sequentium hae ē sententia. Aristarchum dicere, non ē hae ex Ar, chelao, nisi si Euripides postea ipse mutavit ea verba, Aristophanes a. proferentea, q. cum primum Euripides eam fabulam edidit, ibi legabatur. nam fuisse prologum q. aliqua tragœdia Euripidis apparet e precedenti. et leg: ἀξία ἔσεν αὐτῶ προλόγος.

Hippolyto.

Διόνος ἐστὶ δόξαδε leg: Πῶντις. Hippolyto Schol: q. tami versuf hennitticium παρδῶντος ὁδὸν ἀπὸ τῶ εἰ 1241. v. ser. et fragm: Euripidis Barnes.

Steneboea.

ἢτ' ἐστὶν ὄσις παῖτ' ἀγῆ, et principium Steneboea, tertii jambi Homēstichium Πλοβῆταν ἔσεν / εἰ δὲ / πλάκα Schol: 1246. v. fragm. addit Schol. διαβῆαλα δὲ τῆν ἐνομιδίαν τῶν ἀδελφῶν τῶν δευτέρων.

Principia tragœdiarum Euripidij jambica.

Phryxopand.

Σιδωνία ποτ' ἔσο κέρως ἐκαστῶν ἀγῆνος παῖς, Schol: supplat, ἢτ' ἐστὶ δὲ φρξ, πῆ, δὸν, 1254. Schol: ait ἐν e Phryxo β. quod et Meur. notavit in Euripide, et miror non memoratum a Barnes: ad fragm: Euripidis.

Πηλείδης.
Μελεαγρός.

Πηλείδης ὁ Ταντάριος ἐς Πέλοπον ἠορεύει cat. 126i. ap. Euripidem & 118av.
ἔκ τινος ποτ' ἐκ γῆς πολυέστερον ἄβυσσον ἔχων ἄπαυτος 126g. et reliquum Hemistichium
ἐκ τούτου Ἀεθυλίδου, Schol: kt. om: Barnes: in fragm: Meleagri, sed post ἰκαρὰ τῆς ἀρχῆς
lat' longe a principio legi, et principium fuisse, καὶ οὐδὲν ἐστὶν ἡδὲ γὰρ αὖτις ποσειδά
χθονός, distinctio illud in principio ponat, et verum a Schol: laudatum plane
praetermittat, secunda in Ἀεθυλίδου ut: προδύει ὅς τ' ἐξ ἰσχυροῦς dubitari tu pro
an verum sit, quod dicit Schol, nam tota haec scena non nisi prologi Aeschylī et
Euripidī referuntur.

Πρῶτον.
Παραμύθια.

Ἰωὺς ὡς ἀνακταί cat. 1273. v. Barnes.
Schol: ad v. 1297 ἔγ' ὡ παραμύθια. ὅτι ἰκὸς ἐκ παραμύθια πρὸς ἄλλα τὰυτα, putat
verosimile ἔσθαι, ea quae praecedunt, ἐκ τῶν ποικίλων ἄβυσσόν πτερόεντα cat: partim
ἐκ Παλαμίδου sunt. adfert tu om: aliam explicationem qua et ipsa probabi,
est est.

Hesiodus. p. 52.

Ἀσπίς.

Κύκνος ἄερος ἦος, ἢ Ἡρακλῆος θορυβῆς. Schol: Aristoph: Ran. 99i. docuit ἡς ἔργατος
καρπῶν ἄερος ἀσπίς, ἀγρὶ ἐκαστὸν ἡμέραν, mētis et arandi tempora Aristoph: Ran. 1063.
v. Heind: in hōd: ad opus ἔργα c. 20. & Phile.
κρῦπτες γὰρ ἔργαθι θεοὶ βίον ἀνθρώπων ἐκ p. 11. 90.
ἔδ' ὄσον ἐν Μολάγγη τε καὶ ἄβυσσῶν ἄγ' ὄναρ, 23. 252.
ἔχεται δὲ οὐκ ἔχοντι, Δημήτερι δ' ἔργαθι, ἔκτετα προδύει Δημήτερος ἰσὺν ἀκτῆν. 76. 728.
ἄνδ' ἄνδρον βασιλεύει, ἔρῳ φρονέουσι καὶ αὐτοῖς cat. Ammon. v. ἄνδρος. Eustathia in Homog. Il. d.
p. 355. fin. Od. 3. p. 176b. fin.

Ἰσχυρὸς. 124.

ἄνδρος, ὁ ἄσπικος, παρ' Ἡσιόδου. Ammon: v. βασιλεύς. Olym: m. v. ἔστ' ἄνδρος ὁ κτ' ἔργων
ἀσπίων, καὶ παρ' Ἡσιόδου ὁ ἄσπικος, ἔργα ἄσπικος. ita ἄνδρος exponunt Eustathia: Suidas, Hesij,
Chrys et ipse Etymologus voce ἀνδρος.
Ammon: Ζηλοτομία. Ζηλοῦ δὲ τε χεῖρ' ἄσπικος ἔστι κακῶς.

Ἰβ. 372.

ἰσχυρὸς δὲ οὐκ ἔχοντι, Δημήτερι δ' ἔργαθι, ἔκτετα προδύει Δημήτερος ἰσὺν ἀκτῆν. 76. 728.
ἄνδ' ἄνδρον βασιλεύει, ἔρῳ φρονέουσι καὶ αὐτοῖς cat. Ammon. v. ἄνδρος. Eustathia in Homog. Il. d.
p. 355. fin. Od. 3. p. 176b. fin.

ἐν πρώτῳ.

ἰσχυρὸς δὲ οὐκ ἔχοντι, Δημήτερι δ' ἔργαθι, ἔκτετα προδύει Δημήτερος ἰσὺν ἀκτῆν. 76. 728.
ἄνδ' ἄνδρον βασιλεύει, ἔρῳ φρονέουσι καὶ αὐτοῖς cat. Ammon. v. ἄνδρος. Eustathia in Homog. Il. d.
p. 355. fin. Od. 3. p. 176b. fin.

Lucianus.

Ἰβ. 372.

ὡς καὶ ἔργαθι ἄνδρος ἔργαθι, ἔκτετα προδύει Δημήτερος ἰσὺν ἀκτῆν. 76. 728.
ἄνδ' ἄνδρον βασιλεύει, ἔρῳ φρονέουσι καὶ αὐτοῖς cat. Ammon. v. ἄνδρος. Eustathia in Homog. Il. d.
p. 355. fin. Od. 3. p. 176b. fin.

ἐν τῷ περὶ τῆς

ἰσχυρὸς δὲ οὐκ ἔχοντι, Δημήτερι δ' ἔργαθι, ἔκτετα προδύει Δημήτερος ἰσὺν ἀκτῆν. 76. 728.
ἄνδ' ἄνδρον βασιλεύει, ἔρῳ φρονέουσι καὶ αὐτοῖς cat. Ammon. v. ἄνδρος. Eustathia in Homog. Il. d.
p. 355. fin. Od. 3. p. 176b. fin.

πρὸς ἀπαίθετον

ἰσχυρὸς δὲ οὐκ ἔχοντι, Δημήτερι δ' ἔργαθι, ἔκτετα προδύει Δημήτερος ἰσὺν ἀκτῆν. 76. 728.
ἄνδ' ἄνδρον βασιλεύει, ἔρῳ φρονέουσι καὶ αὐτοῖς cat. Ammon. v. ἄνδρος. Eustathia in Homog. Il. d.
p. 355. fin. Od. 3. p. 176b. fin.

Ἰβ. 372.

ἰσχυρὸς δὲ οὐκ ἔχοντι, Δημήτερι δ' ἔργαθι, ἔκτετα προδύει Δημήτερος ἰσὺν ἀκτῆν. 76. 728.
ἄνδ' ἄνδρον βασιλεύει, ἔρῳ φρονέουσι καὶ αὐτοῖς cat. Ammon. v. ἄνδρος. Eustathia in Homog. Il. d.
p. 355. fin. Od. 3. p. 176b. fin.

ἔργ. 590.

ἰσχυρὸς δὲ οὐκ ἔχοντι, Δημήτερι δ' ἔργαθι, ἔκτετα προδύει Δημήτερος ἰσὺν ἀκτῆν. 76. 728.
ἄνδ' ἄνδρον βασιλεύει, ἔρῳ φρονέουσι καὶ αὐτοῖς cat. Ammon. v. ἄνδρος. Eustathia in Homog. Il. d.
p. 355. fin. Od. 3. p. 176b. fin.

Pindarus.

Ἰβ. 372.

ἰσχυρὸς δὲ οὐκ ἔχοντι, Δημήτερι δ' ἔργαθι, ἔκτετα προδύει Δημήτερος ἰσὺν ἀκτῆν. 76. 728.
ἄνδ' ἄνδρον βασιλεύει, ἔρῳ φρονέουσι καὶ αὐτοῖς cat. Ammon. v. ἄνδρος. Eustathia in Homog. Il. d.
p. 355. fin. Od. 3. p. 176b. fin.

1 Pyth. v. 121.

ἰσχυρὸς δὲ οὐκ ἔχοντι, Δημήτερι δ' ἔργαθι, ἔκτετα προδύει Δημήτερος ἰσὺν ἀκτῆν. 76. 728.
ἄνδ' ἄνδρον βασιλεύει, ἔρῳ φρονέουσι καὶ αὐτοῖς cat. Ammon. v. ἄνδρος. Eustathia in Homog. Il. d.
p. 355. fin. Od. 3. p. 176b. fin.

Conth. de Dial.
att: 57. Πινδαρος
ἢ πρὸς κατὰ κράτος
ἢ πρὸς ἀπαίθετον
ἢ πρὸς ἐπὶ τῆς
ἢ πρὸς τῆς

κώπων εραβος ibid. 796. v. ser.

Λιδύνας ποτ' ἀνὰ δίκους. Ammon: v. δίκος, ap. Eustath. Dajll. d. p. 1591. κιδύνας ὁπόταν δίκους. postrema vox ut. ap. eum corrupta.

παιδάρι. Ammon: Θηραία καὶ Θηραγενὴς διαγέσσε καθὰς Αἰδύμος ἐν ὑπομνήματι τῷ πρώτῳ τῶν παιδίων Πινδαρε φησί. καὶ τῶν τριποδα ἀπὸ τῆς Θηραγενέως πέμπασθαι τὸν χρέουσι εἰς Ἰβηνοὶ πρώτῳ.

Schol. Aristoph. Egib. 623. ἐλαβίσαντο ἀνασσηγνὸς ἔπη, τὸ δὲ ἐλαβίσαντα παρὰ τὸ ἐκ τῆς ἀρχῆς Πινδαρε. verba Pindari adfert Suidas in ἰσσηῖς, ἐλαβίσαντε τῆς Πίνας. q. d. amplius hysce. ut notat Casaub. quem. v. ad Aristoph.

προδοίος. Aristoph. Egib. 1260. τί κάλλιον ἀρχομένωσιν ἢ καταπασομένωσιν, ἢ δοῶν ἴπων ἐλαττήρες εἶδεν; schol. τὸντο ἀρχὴ προδοίος / Suid. προδοίος v. ser. ad Aristoph. Πινδαρε. ἔχει δὲ ἔτω. τί κάλλιον ἀρχομένωσιν ἢ καταπασομένωσιν, ἢ βαδίζωνόν τε λατῶ καὶ δοῶν ἴπων ἐλάττερον εἶδαι.

Διδυερίπος. Ib. 1325. ὦ τὰι λιπαρῶ καὶ ἰοστήρανοι, καὶ ἀριζήλωτοι ἀθῆναι. Schol. ἀπὸ Πινδαρε παροδοίεται. Quintus Schol. ad Acharn. 639. πρῶτον μὲν ἰοστήρανος ἐκάλεν, παρὰ τὰ ἐκ τῶν Πινδαρε διδυερίων, εἰ λιπαρῶ καὶ ἰοστήρανοι Ἀθῆναι.

Ἰεῦνα βασίλεια Πινδαρεος καλλιῶ, τὸν Σουακκῶων Τυραννον. bi. De aret hysa fonsa fideia Antigon. Ceryle. 155.

Aeschylus. v. p. 24. & 38.

Argem. Deff. seq. ἐν ταῖς φρεσὶν αἰόχουλα Πέροισι ἔτε Δαεῖς θάνατος ἀπαγγέλλεται, ἔτε δὲ χάος τὰς χεῖρας θυγκέσθαι λέγει λαοὶ, δ' ἐστὶν ἐπιπόνημα πρὸς τὸν Αἰδύμον χερόμετον, χάος ἐπελάθης, ἀλλὰ τὰ μὲν πέρματα ὑποκίενται ἐν Σέθαι, καὶ κείφορος ἐστὶν ἢ μῆτις ζῆζυ ζῆζυ ὄνείας τινός. χάος δὲ Περῶν γρόντιον διαλεχόμενος πρὸς αὐτήν. ἔτα ἄγγελας ἀπαγγέλλων τῆ περὶ Σαλαμῆνα ναυμαχίαν, καὶ τὴν Ζεῆζυ φωνήν. χάος δὲ φησὶ τῷ Δαεῖς ἀπὸ τῷ Ζεῆζυ, ὁνήτης γὰρ τὰς παηταῖς ἐπὶ τῶν ἰών τοῖς τῶν πατέρων ἀντιπᾶσι χερόμεται. πρὸς ὃν ἐστὶν ἔπειν, ὅτι ἐν τῷ δέματι λέγεται Ζεῆζυ μὲν αὐτὸς ζῆ τε καὶ βαλέπει φῶς. Ἐξόδικος δὲ φησὶ ἔπειν γροῖ, να τῷ θανάτῳ καὶ τὴν τραγωδίαν ταύτην περιέχειν τὴν ἐν πλαταίαις μάχην.

Deff. seq. Δοκῶσι δὲ οὗτοι οἱ Πέροι ὑπὸ τῷ Αἰόχουλα δειδύχθαι ἐν ταῖς Σουακκῶαις βυρδᾶθᾶντος Ἰεῦνος, ὡς φησὶν Ἐσθδοδέης ἐν I. περὶ κωμοδιῶν. Δίδυμος ὅτι ἐπελάθης θάνατος Δαεῖς ἐκ Πέροι τὸ δέμα, δὲ τινες, διττὰς δέσους. Casaub. ad Athen. d. 7. manult κατέδους i. editiones / τῶντο δειδύχθαι καλίας, τῶν Περῶν γὰρ, καὶ τὴν μίαν μὴ φέσθαι cet.

duedionej Deff. nūm, quoniam altera non amplius astat.

Νοκᾶρη τῶς καὶ Παινασῶν ἐσθῆδι Αἰόχουλα, τῶ ἀβῆο in dramatis. memorata, obicit Αἰόχουλα. notat Schol. id f. in quidam dramata factum ab Αἰόχουλα.

Τετραλογία Αἰόχουλα. q. Deesia dicta fuit memorata Schol Aristoph. ad Lam. v. 1053. ἔταθῆναι ἄδ. ἰνιτ. τ. ὅτι πρῶτον [πρόλογοι] δὲ μὲν τὸν ἐξ Ὀρεσῖας λέγει. τετραλογίαν φέρεσθαι τὴν Ὀρεσῖαν εἰ δειδύχθαι, ὡς εἶπε. probat Αρχιμήννα Χοηφόρος, Ευκλείδης, Πρωτῆα Βαυδῆικόν. Αἰετος / seq. Δεῖς ἀέρος / Casaub. ad Stant. ad Αἰόχουλα λαίη. 3. 56. / καὶ Απολλωνίος τετραλογία λέγει χωρὶς τῶν Σατυρικῶν. v. Casaub. de Satyr. p. 702. p. 124. et laudatof a Comment. Alliani 2. v. ff. 30.

Χοειρήναι. Ἐρῆ χδόνε, πατέρω ἰσσηπῶων κρατῆ cet. quatuor versus e Principio Choeriphonum examinat Euripides in Raris Aristoph. 1155. seq. Idem. Βακχῶος ἀνάξ dr. a Choro ib. 1288. obgrand loquētiāmf.

Μυμυδῶ. φιδῶτ Αρχῶ cet. sequitur in fragm. Mymidomum Αἰόχουλα, sed notandum fuerat, q. hic addit Schol. τῶτο ἀπὸ τῶν περῶων πρὸς Αρχῶ Αἰόχουλα περῶνκεν. v. 1293.

Φοχῶγῶγῶς. Ἐμᾶν μὲν πρόγονοι ib. 1295. in fragm. κῶδᾶς Αρχῶων, Αἰετος, Παιλοκῶερανε μῶδᾶνέ μὲ πᾶι. ib. v. 1299. hē orn. Stant. in frag. incert. vel τῆρῆ, manta incerta. Schol. ita Αρχῶος καὶ Απολλωνίος ἐπιθέσθαι πῶν εἶδη. Παιερίτας q. vel Ἰγῶγῶος. δὲ ἐκ τῆρῆς Αρχῶων. Αἰετῶος δὲ ἐξ Ἰγῶγῶος. v. 1299. q. addere debierat Stant.

Incert. Ευκλείδης μελῶδῶμος. 1303. est inx incerta Stant. nec Schol. docet unde sit. κύριος ὅμι θεοῖν ὀδῶν κρατος Αἰδῶων ἀνδῶων. ib. v. 1306. Schol. ὀδῶν κρατος. ἐν τῶς παρῆ ἄσῶς ἄσῶς ἄσῶς. Αἰετῶος δὲ ὀδῶν. at ap. Αἰόχουλα. Agamem. v. 104. unde hae. ἄσῶς notat Schol. legitur ὀδῶν κρατος Αἰδῶων ἀνδῶων, et subjectis verbis Schol. ad Stant. ait ap. Αἰόχουλα. leg. v. 2. d. dit. se xill pūtare, Αἰετῶος δὲ ὀδῶν κρατος ὀδῶν ἀνδῶων, δ' ἀσῶντοῖς illi, ὀδῶν κρατος q.

Stant. ait ap. Αἰόχουλα. leg. v. 2. d.

ac jure puto ap Schol: legendum, in totis παλαιοις βίαις κειται et. enim locum præbe-
tunt vox βίαιον, q̄ statim sequitur, sed et verba βίαιον κειται præfiguntur explicationi ut ad
pareat, de his cum tenuisse, q̄ de legi quod jure Schol: notat ad v. 1293. eē hanc vestim
imperfectam, et apud Aeschylum plerumq̄ ita legi αἰβιον ἀρδεῖον ἐκτελείων eumq̄ da,
cōplicum catalecticum ἐγδύμηνος eā vult, in eo dubito an fallatur. nam vox ἐκτε-
λείων ap Aeschylum jungitur versu seq: sed tñ hoc argumentum parum firmum
videri quæat, nam in tractatu de metris Aeschyl: dr. pleriq̄: οἷος ἑσπεῖος, versu eē
anapestico dimetro catalectico et catalectico, s. ἐγδύμηνος. duob. a. illy q̄ ita
leguntur apud Aeschylum βίαιον ἀρδεῖον ἐκτελείων, ἔτι γὰρ δεῦθεν καταπέθει δὴ
anapaestica s. ἐγδύμηνος, s. ἐκτελείων jungatur versu præcedenti et non
inchoetur ab ἔτι γὰρ. cet.

Αγαμέμνων. 1318. Ὀῖος Ἀγαμέμνων Ἀἰετοῦ κείτος ἑταῖρος ἦσαν. ap Aeschylum Agamem. v. 109. notat ibi Stant.
Schol: Aristoph. legere ἀκτῆν δὲ τὴν νεότητα, atque inde videri eum legisse ἀκτῆν pro ἦσαν
fallitur, nam Schol: Aristoph. ἀπέτε ἦσαν δὲ νεότητα

βγίγξ. 1319. βγίγξ δὲ βαρύνει πύργον κούρην. Schol: ex βγίγξ et notavit in fragm. Stant.

Αγαμέμνων. 1322. ὄν δὲ καὶ καὶ καὶ πρᾶκτοε δόξιος ἔως. hæc quoq̄ Stant. refert inr fragm. e Spingæ et
cum superioribus jungit. o lio q̄ recte, ait in notis, simile profus q̄ in Agamemnone
legimus, - ὄν δὲ καὶ δίκας πρᾶκτοε δόξιος ἔως. ex eodem Agamemnone floca omilla
addidit Aristoph: hæc vero ad Spingem pertinere monet Schol: imo Schol: ad verba
superiora βγίγξ δὲ βαρύνει. τὰτα δὲ ἐκ βγίγξος Αἰδύου. ad hæc vero, τὸ δὲ, ὄν
δὲ καὶ καὶ καὶ πρᾶκτοε, ἐξ Αἰδύου, ἐκ τῆς δουλείας τῆς κύριος ἐπι δεοῖν. q̄
apte dicit hæc in Agamemnone coherere illis κύριος ἐπι cet. q̄ verum e, nec
obstat, q̄ aliter hic paulo Aristoph: nam facit hæc (opinor) in modum παρῶν,
in superioribus: miror a. cur magis ea omiserit inr inest: Stant. q̄ illa, κείτος,

Inc. 1325. κέρειν παρῶν Ἰταλίας κούρην ἀεγοῦτος. hæc ex Aeschilo eē, ipse poeta dixit
in superioribus: miror a. cur magis ea omiserit inr inest: Stant. q̄ illa, κείτος,
Αγαμέμνων cet.

Inc. vel. de. 1328. τὸ δὲ καὶ ἐν Αἰετῶν. nec tñ fuit, in hoc omittetur a Stant. Schol: ita
τιμαχίδας φησι, τῆτο ἐν ἐνίοις κὴ γὰρ φησὶ. Ἀπολλώνιος δὲ φησὶ ἐκ δευτέρων
ὄν δὲ εἶναι.

Θινοκλήτη. 1328. Σπέρμα ποταμῆ, βύρρα τε ἐπίσσομα. hoc o hē in fragm: Aeschyl: Stant.

Νιόβη. Μῦθος δὲ γὰρ δάνατος ἔ δὲ δὲ δὲ. 1337. est inr fragm: Stant. et Subjici,
untis tres versus, e Stob: Titul. sig. ccc. hrot.

Παύλου ποταμῆ. ἐξ ἀματος γὰρ ἀμα καὶ νεκρῶ νεκρῶ. 1347. v. Stant. fragm. videbatur leg: eē
καὶ νεκρῶ, quemadmodum ἐξ ἀματος, et tñ ita em. laudat Schol: Eurp.
Phoeniss: v. 1201. q̄ et seq: versum addit in quō vestim e, ἴπποι δὲ ἐξ ἴππων ἦσαν
ἐκπεφυγμένον.

ibid: Εὐδίας κὴ πρῶτα ἀπὸ σώματος κέρειν, 1374. Stant. o hē inr. fragm. sed
in notis v. p. incūriam operam fuisse omiffim.

Pluto.
ἐνδὲκωπτε τὴν διὰ τῶν κεννύων Αἰδύου ὑπόδειν. παρῶν γὰρ βετῶ
λαμπάδων δὲνοπαδῶν. p. 15. 424.

Χορηγόριος. ἐπὶ δευτέρω χορηγόριος, ἐν ἑ Ηχίκτη παρῶν ἐκ τῶν παρῶν
ἐκ τῶν παρῶν τῶν ἀδελφῶν ἐγνώριον cet. ἐκ καὶ Σοφοκλῆς τῆτο ἔ λέγει 357. 533.

Cherid Xēris.

Vr. fuisse inr Scholiasta Aristophanis v. supra p. 29. Aeschylid.

Herodicus

Et hic commentatus fuisse videtur in Aristophanem, v. p. 29. Aeschylus.

Eratosthenes

De Perli Aeschyl: v. supra p. 29. in Aeschilo.
Laudatur in τῷ ἐνδὲκωπτο περι κωμῶδης ab Athen. p. 501.
notam illius referre ad v. 1292. Sed tententia o patet.
φαίνεται δὲ τούτων πρὸ προπαλαίον κέρειν τῶν δὲ δὲ δὲ
ἀλλὰ δὲ τῶν τῶν δὲ δὲ δὲ. ἐκ καὶ Ἐρατοδῶν. Schol: Plut. di. 798.

Ζαντελος. Νύμφαι ἄσβλυτοι v. 1805. ἔτι in fragm: Schol. ἐκ τῶν Ζαντελων ἐπιπέδων φησὶν Ἀβελιανός, βιβλ. cii. p. 19 ὅτι non ulla dicitur de Αἰθιοπ. ἐν τῶν παλαιῶν ἑστῶτων. Νύμφαι ὁμοίως ἑστῶτων ἄσβλυτοι ἴδιον ἔχει Ἀβελιανός, ἐπὶ ποταμῶ παλαιοῖσι προδύμενος. utrum velit hac inventa in aliquo libro, an aliud intell. gat, placet.

Εὐριπίδης καὶ κακοῖς καὶ ἀσπίδι καὶ κερυθίῳ. v. 1800. et ἄλλα δὲ καὶ ἐν τοῖς ἑστίοις διὰ τὰ τοιαῦτα λέγει Ἐπιπέδης, ἀνέπτεται ἀνάστατο, καὶ τὰ λοιπὰ.

Κρυσι. ἀλλὰ ὡς κρυσιες, λέγει τέρων, τὰ τόξα λερόντες ἵσταμέναι, hac dieo testimonio Schol. ad h. l. v. 1806. refert in fragm: κρυσιῶν Βαρνηϊ. τὸ ἔκλειρα forte q' hanc dieo ex illa fabula ap' Ὀμί, Plut. melis. v. K. ad h. l. v. 1806.
ἴμην τε. ut, δεικτόντι παύσασθε κατὰ, et διαφέρουσι ἀνερχόμενα λαμψέας οὐρανῶν ἔχουσιν Plut.

ἔκατα. nam ad v. ἐκάστη νοματ Schol: τὰυτα δὲ παρὰ ἐκ κρυσιῶν ἐπιπέδου.

Μηδία πρὸς. ἔκ ὡσπερ Ἀργούς κτλ διαπτάσαι θάλασσαν 1427.

Αντιγόνη. ἔκ ὅτι. ἔκ ὅτι ἐπέειπτο ἑλλοπλήν λόγος. 1436. Barnes: duos versus h't et ait ex Aristophanis ad Rami, hoc verum ē de priore, posterior hie ē legitur.

βέβαια καὶ Ἀχιλλεύου δὲ κύρω καὶ τέρων. 1436. hoc inde sit incertum. ut et Schol: ὅτι ἄσπις ἐκτίματ, et confuse multa narrat. At Ἀχιλλεύος φησὶν ἀσπίδος τοῦτο προσέειπαι, vt 590 Aristarchus voluisse non ex aliquo Ananate Euripidis ἐκ. τὸ ab Aristoph:

Τηλέφω. factum involutumq: sine auctore, ὡς ἐπιπέδου πρῶτος κύρωστας ἐν τῷ Τηλέφω ἔσ καὶ περιέλλε. hac non coherent cum superioribus, vt: intelligendum ante eos, ἄλλως q' dicit aliq' ita exponere, q' dictum hie fuerit ab Euripide in Τηλέφω, q' ibi talis ἄσπις indubitanter inducent, q' si verum ē non video q' tibi velint ἔσ καὶ περιέλλε. forte hac

οἷα coherent, continentq: sententiam antistarchi, q' existimaverit, illud βέβαια καὶ Ἀχιλλεύος cet. dice sine auctore, nam Euripidem eodem in Τηλέφω κύρωστας intro-

δύξασσε, sed postea sustulisse, ἔχουσιν ἐν ἑκείνῳ ἔσ, μάλλον δὲ ἐκπεδικεὺς ἔσ ἐν Ἐπιπέδου cet. hac quoy. d videntur coherent cum superioribus. τίνας δὲ ἐστὶν ἐν φιλοκλήτῃ ἔσ ὁτόνος, ὃ δὲ ἐν τῷ Ἰουλίῳ τῷ ἐν Ἀυλίδι cet. ἄλλως ἔκ Μουσειῶ

νων. περιέλλε γὰρ αὐτοὺς κύρωστας. hac seqt' Hadr: hinc. Animadv. 2.4. p. 30. ubi et verum hinc exponit. Barnes: hanc versum ino fragm: Euripidis ὁ retulit.

Μενελάου. διδάσκαλος τ' ἔλαβε δὲ ἔλαβε ἕξιν. 1444. Barnes: retulit τὸ ομίση τ'. sine ratione quoniam, nam ap. Lucr: em. additur in βέβαια.

Ἀπολλοῦ. τί δ' αἰδοῦμαι ἢν καὶ κτλ τὸς πρῶτος κύρωστας δόκη. ἔκ em. Barnes: nec in potest libidine militandi abstinere, nec inde habeat retulit. pro ἢν καὶ h't ἢ καὶ pro δόκη δόκη, ut hie ἢν καὶ et δόκη legit Schol: et ita legendi apparet ἐ Παροδια Aristoph: et. v. 1566. Comicus cum παύσασθε, φροδολόγον et πρῶτολόγον vocat sub persona Alcibi.

Τι δὲ ἐστὶν ὁ θάλασσαν ἔλαβεν ἐκ τῶν ἑστίων. Aristoph. p. 6. v. 39. Schol. παυκλώστον, ἀπὸ τῆς δόξης. προσθα δόξων, ὡς φησὶν Ἐπιπέδου v. 180.

καποκτείνου θόονος γυναικας. Plut. p. 10. 87.

δύλοσ δ' ὁ πᾶντος καὶ φιλοφρονὸν κακόν. lb. 23. 209.

γυγῶπις νεδέρων ἰστῶν δεινὰ δεινὰ 45. 429. de Rami

πᾶ βῶ, πᾶ βῶ. 47. 448.

πολλοὶ παύσαν ἀλλὰ ἄπιστα δευτερά. 54. 522.

ὅστις τῆς ἐρημῆς ψυχῆς γυγῶσι. 55. 525.

Τηλέφω. Φοινίβους. Comicus lb. p. 84. v. 802. ὅτι πόλις Ἀργούς κτλ ἐστὶ ἄσπις, ταῦτα φησὶν ἐκ Τηλέφω ἐπιπέδου, ὅτι τραγικώστα. βεβαιήθηται δὲ ὁ σίχου ἐκ Φοινίβου ἐπιπέδου πολυέκτος λέγοντος hac. ὁμοίως ἔ. v. 107.

ἐν ἔκλειρα: v. 1810. ὑπὸ τῆς πόλις cet. νοματ Schol: τὸ δὲ ἐ πόλις Ἀργούς ἀπὸ Τηλέφω ἐπιπέδου τὸ δὲ, κτλ ὡς αἰσίου, ἀπὸ Μηδίας, hoc verum ē enim legitur in Medea v. 186. p. 186. inter fragm: Τηλέφω non retulit Barnes.

Ἡλέκτρα. ἔκ. 89. 610. ἀνεροδόσασ τοῦ ἑστίου. Schol: ἔξ Ἡλέκτρας ἐπιπέδου.

Ἐπίση. ἔκ. ἀναβροδοῦσαι πατῆρ ταντάλω. Schol: ὡς ἄσπις ἐν βέβαια. ἔ Euripidis in fallou.

Βάκχαις. ἔκ καὶ γὰρ ἶδιον ἔλαβον ἐκ γυγῶσι 60. 609.

ἔ. Nabib. v. 124. 130.

τί κέρους ἔσρα δώμα. Nabib. 124. 130.

Μηδία. ἔκ ὡσπερ Ἀργούς. 125. 45.

Εκάρη

τὸ δ' αὖ λίαν παρῆλθε ἀγγελθεῖσα ἐν γυναικί 126. 59.
ἐκάρη δὲ δεινὸν ὄμμα. 129. 107.
τῆλε γὰρ ὀκνῶν βροτῆν ἔμενυδάμην. 101. 198.
ἔδωκε βοκόλοισιν ἐκδύνατο βεῖρος. 137. 591.

τῆλε φῶ

ibid:

Διονύσος, ὃς πύκαζε καὶ νεφεῖν δοξαῖς καταπτοῖ ἐν πύκαζε πύκαζον καταπτοῖα γορῶν βῶν
παρδύσος. 162. 609.
ἰδ' ὅποι κρήνης, ἔπιπυμαι τῆς ἑλένης ἔνκα. 176. 889.
διαβάλλει τὸν ἑρπίδη, ὡς πτωχὸν εὐβουχόντα τὸν τήλερον, τῶτον γὰρ ἑρπίδης ὡς πτωχὸν εἰβή
γὰρ, περὶ οὗ καὶ κωμῶδεται. 176. 919. et mox, δυσυχθάντα πεποτήκεν ἑρπίδης ἐν δόξῳα πύκα
ἔκοντα καὶ προβαί τῶντα. ibid:

πυλάει.

Αἰόλω

Αἰκυσίδη.

ἰδ' ὅποι κρήνης ἦτις ἐν δόξῳα. 189. 1152.
ἱστορῆ. γαγ. 199. v. 1370. ὃδ' ἑυδὺς ἦς ἐξ ἑρπίδης ἔχον τινε ὡς ἐκίνα ἀδαγῶς τὴν ἐποματεῖον
ἀδαγῆν. Schol. διημιῖται τὸν ἑρπίδη Ἀπόλλων, ἐκεί γὰρ τὰς ἀδαγῶς γαμῶν ἐι ἀδαγῆ.
εἰ, ἐν τῷ Αἰόλω παρῆγαγε Μακάρεα τὸν πύδα Αἰόλος φθέροντα Κυνάχη τὴν ἀδαγῆν.
Χαίρειν ὄρων φῶς, πατὴρ δ' ἔχαιρειν δόξῳα. 201. 1416.

Medea dua, utrum Cicerō 19. ep. 16. μετῶ βογιστῆν ὅστις ἐκ ἑυτῶ βογῶς. ἐν Euripide, nomen fabulae unde
unus Euripidis est versus similes sic ὁ ἑδῶ, sede medea ē ostendit in 7. ep. 6. ubi ὁ Cicerō verby e
Medea Euripis, ut apparet e d. off. 16. ita refert, qui ipse tibi sapient, prodesse nequit
nequid quam sapit. hic valde est ant Veni closti, eo q in medea Euripidis, q nūm
habemus nihil est huiusmodi compareat, Victorius ait suspicari, qdem posse duas ab Eur,
hinc scriptas hoc voce fabulaf, sed tamen totam rem ad iudicium doctorum reficit.
Manut. putat, medeam illam, e qua hūnerstium laudat Cicerō ē Euripidis iunia,
ris qui maioris fē ἀδαγῆς, et medeam quoz scripsisse traditur a Lucida, atq alia
em adfat e Stobaeo e Medea, qua in Medea non ὁ leguntur. add. Colum. ad Euripium
p. 210. qui putat hinc apparere Euripidem duas medeas scripsisse. mihi Manutii
sententia magis probatur.

Septastion.

Τὰ τοιαῦτα ἔδῳ καλεῖται ἀλλοτρόςχορα, ὡς Ηφαίστιον φηβῖν. ὅσα πάντα διακρίνται, ἢ
κατὰ πρόσωπον ἀμοιβαίον, ἢ κατὰ πρὸς ὑποκρίτην ἀπόκριτον. Schol. Aristoph. Ran. 1293.
Septastionis sententia de paragrapho Plat. p. 23. 253. item de asterisco ἐν Ἀριστοφ.
Ἰστορῆ. ibid.
ἕτερον Ἀριστοφάνειον cur dictum et q eo usi si. 138. est apud Septastionem cap. 122.
ἀναπαιστικῶ.
Ἀρρηκῆδῳ a Schol. in reddenda ἴσῳα ἰνθε παρῳρακὸν ἕτερον dicatur. 64. 599.
Ἀρχιλόχεια καλεῖται διὰ τὸν Ἀρχιλόχου τῶτος κρήναδα ἐν ἑπωδῳ. ὡς τὸ, ἐν δὲ
βαδυσῆδῳ, et, τὸ δακτυλικὸν τετραμένον ἀκατέληκτον καλεῖται καὶ αὐτὸ Ἀρχιλόχεια
αἰ, καὶ τῶτω γὰρ ἔστως ἐν ἑπωδῳ ἐκρήνατο, ὡς Ηφαίστιον φηβῖν. Schol. Nub. p. 140. 274.
quid sit δυσγῆκα κατὰ περιηοπήν ἀνομωρεῖς. 141. 290.

Timocreon Rhodius.

Ἰστορῶς. Scholium feat in Plutum, αἰγῆς ἡοῖ ὁ ἰνθῆδῳ. ἑορῶς ὡ τὸγα πλῶτε ἐστ
ἐν γῆ ἐστ ἐν θαλάττῃ ἐστ ἐν ὑπῆρω γονῆγῳα. ἀλλὰ τῶτερον τῶναλλῳ κ Ἀρῆστοα
διὰ ὅτ γὰρ πᾶντ ἐν ἀνδρῶνας κακαί. Schol. Aristoph. Ran. 1396.

Aristoxenus & Phyllis Musici.

ὅτι ἐν τοῖς γῆμας περὶ ζῆλον τῶ πεζῶν πολλὰς κλίμας τῶντες, παρὰ ἑῶς ἔξῆς ἐπῳείας
ἔχοντες ἦσαν γῆμας, καὶ ἑωτικὰ λύντονα ἢ δὲ περίοδος ὅμοια ἔγινετο διὰ τὴν δέξιν τῶν
κλιμῶν, Schol. Aristoph. Ran. 1396. eodem hie Schol. Lucian. ad lib. de lapsu mti saltit.
sed pro Phyllis inerte legitur φῆμος, de quo non debuerat dubitare Clavius.
ἱστορῶς οὗ ἑωτικός ἐν τῷ πρῶτω νόμῳ παιδεωτικῶν, ostendit distinetum ἰνθ ἁδῳς
ap. Meurs. in prima
lege de disciplinā. Et ἀνομῶν. Ammon. ἀδῳς. J. Meurs. bibl. gr.

ἐν τῷ πρῶτω νόμῳ
παιδεωτικῶν. v. 1. 1. 1.
ap. Meurs. in prima
lege de disciplinā.

ἢ κιδάρι καὶ κιδάρα διαφέρει, φηβῖν Ἀριστοφάνους ἐν τῷ περὶ ἀρχῶν. κιδάρι γὰρ ἐστ
ἢ ἀρα, καὶ ὁ κῆρῳνον αὐτῆ κιδάρισα, οὗς ἡμεῖς ἀνομῶς γαμῶν, κιδάρα δὲ,
ἢ κῆρῳτα ὁ κιδάρωτος.
ἢ. v. εῦραδα. Ἀριστοφάνους ἐν τῷ πρῶτω τῶν τετραποδῳίων, περὶ νεωτῶν ὄνομα φηβῖ
κατὰ λέξιν. εῦραδα καὶ εῦραδα διάφορα ἔρχετο πρὸς ἀλλήλα, τὸ κῆρ γὰρ εῦραδα, ὅτ
δαυδῶς ἔλαξιν. τὸ δὲ εῦραδα, φηβῖν τῶν. V. Meurs. biblioth. græc.

Melitius

Ἕκκοις. Meliti; q. accidator Socraticis et tragicis motta fr. Ἕκκοις memorat Aristoph: Ran. p. 273.

Tyrannion

Commentarij Υπομνημα ἔγραψε Τυραννίων περὶ τοῦ Ἕκκοις ἐπέου, δ' προσέτιθ' αὐτῷ ἐπὶ Διῶου καίθετος. Schol. Aristoph. Ran. p. 273.

Lycophron

ὄμιλλον ἐν Τροίῃ, ἄλλὰ καὶ ἐν Κρήτῃ Ἰθῆ ἐστίν, ὡς καὶ Λυκοφῶν φησὶν. Schol. Arist. Ran. 1396.

ὁ Λυκοφῶν ἐξηγή πρῶτον τῶτον δάιδας ἤτις κίμεν. Schol. Plut: p. iig. v. 136.

Andron

Ἄνδρων διαφύεται πρὸς Ξενοφῶντα περὶ τῆς καδός / τοῦ Ἄλκι βιός / Schol. Aristoph. Ran: 1467.

Incertus, an Babrius. v. p. leg. et 35.

Docty δὲ λέγειν ἦλικα τε ταύτην ἔαν γενέσθαι, εὐότερος ἄνδρος ἀγεῖται Οδοισπύοντος τὴν βίβλας ἔκδοξ. Schol. Aristoph. Ran: 1303. del. in prima v. & in secundo πρόσθετος ὑποτέτοις, ut ap. Suid: βιβλία. οὗ reliq. v. per. ad Aristoph: καὶ δὲ ἑξῆς conject. ἐστὶ Babrii, cuius fabulas jambico versu scripsit & Doye εἴδατο Suid.

τίς τῶν κωμῶν, τί ποτ' ἐστὶ καυκῶν ἀντιβολῆ τὸ χεῖλον, δίδωκε ἢν βραυόζων, ἔπει πόδων ἔστ. Plut. 23. v. 214.

κων. τίνα ψαῖα πῶν Τροίκαδ.

κων. τίνα ψαῖα πῶν Τροίκαδ.

κων. τίνα ψαῖα πῶν Τροίκαδ.

ἔπει τοῦ ἕσπερον ἑνατινῶ τὰ Πιερίκα. Nub. p. 193. v. 173.

τοῦ ἦλιον ἐλάδαδιν ἐπὶ Τραγικοί ὄφθαλμοῦ ἀποκρίθην. 141. 284.

ἵθι μετὰ κύμα, ἀντι τῷ ἵσθι. 164. 633. ff. Homeri.

Τροίαν γὰρ κέρτερος ἔδωκε ὁ κλειώνορος. 164. ff. 635. ὁ αὐτ. ἐστὶ ἰσχυρὸν ἀποκρίθην, sed de eam formam habet, et sic pro γὰρ ponat si eum finariis jamb.

τοῦ πῦδα φανείθω τῷ ἑλλησμοτότι. 177. 937.

κωμικῶν τίς. Τὸς φουκικῶς χερθεῖς ἐφαρτέρος εἶναι. καὶ ἐστὶ δὲ παρὰ κωμικῶν τίσι. πῆ γυροχρωσθεῖναι τῷ κρη, εὐρεῖ δύναται. 181. 144. καὶ obscura ff. v. 1er.

Ἀμμονίαν. v. ἄκλει. & δ' ὄθεν ἀκλει τῆς τύχης ἐπίσταται, et κατέπεσον ἀκλεις τῷ ὄθει, ὅσην, καὶ τῆς φασ ἀμμονίαν ἐκ ἀλίου λιγυτορε συνέβη, ἀντὶ τοῦ ε. ἔφ. ἀκλει.

Id. v. βυζός. καὶ ἡ φαρμακοποιὸς δὲ ἐστὶ ἑστὶν. ἔπ' καὶ ἀκλει τῶν καὶ ἕσαν χροποπέδιλον. Euboth: οἱ. p. 1564. 31. ἵσθι, καὶ Δίμυτῶν, καὶ ἕσαν χροποπέδιλον. Stymol: M. v. ἵσθι. ἵσθι Δίμυτῶν, καὶ ἕσαν χροποπέδιλον.

Id. v. διαβύτος. ἔπ' ἕσαν καὶ πορνεῖναι τῷ βυζώῳ ἑαυτὸν ἔτω παραδίωκεν.

Polyppum affirmare colorem omnium locorum, ad q. se applicat, unde καὶ ἡ ποιητὴς τοῦ δευτέρου ἔγραψε. Πολύποδος ὡς τέκνον, ἔχων ἐν στήθεσι θυρόν, τοῖσιν ἔφαρτο ἄνακτον (συμφ. 629. Athenens. p. 9. p. 317. idem de Polyppo narrat similes, dicit: ὁμοίως ἵσθι καὶ κλέα, ἡος ἐν δευτέρῳ περὶ παρομφί, παρατιθέμενος ταῦτε τὰ ἔπη ἔ δὴ ἴων ἕτω ἵσι. πολύποδος μοι τέκνον ἔχων ἕτῳ, ff. νοσ / Αμφίλοχ' ἦρος τοῖσιν ἔφαρτο ἄνακτον (moy ἔφαρτο / sed de hoc nihil pro certo statu potest.) ἔπ' ἄν καὶ ἕσαν ἵσθι. Amphilochi in his mentionem factam, illegitē ex Athen. 12. 1. p. 513.

Αἰτίον. Cant. c. 128. φησὶ δὲ ὁ ἵσθι φησὶς, Ἀβέρων Πέτσην ἑνὸς ἕκ γυνετῆς ὄδοντας ἔπ' ἕσαν, ὅτι ἐστὶν in Herodoto.

Panactius

Sorvatom pstringit Aristoph: Ran: 1573. χάριεν ἔντι ζωκρότη περὶ ἀδήμιον λαλῶν. cat. Schol: πανάκτιος δὲ ὅλα ταῦτα περὶ ἐπίσης ζωκρότης φησὶ κλέα, τῶν περὶ ὀκη, καὶ φανδῶν. Panactius ille f. sicut iux antiquos Scholi adtaf Conici.

Synesius

ἵωνημα, ἐπι τῷ ἠγροβαρῆς. Plut. p. 2. v. 7. μεθῆκε τῷ πηδάλιον ἐκ τῶν χειρῶν. δ. 42. ἦτορα μὲν ἔντι, ἦτινα ἀγορῶν Ἰσθίον παραδουκῶν. 66. 622.

Diodorus Sicilius

De inventione oraculi Delphici, ὅντος γὰρ χάριματος ἐν τούτῳ τῷ τοπίῳ, καὶ ὄν ἦν τὸ ἐν τῷ ἐκ κλέα τῶν τῶν ἵσθι τῶν ἵσθι βιβλιοθήκης. ἀδούτος cat. Louis d'odon ἔ. c. 42. / 523 / ἡ aliter legendū est quid Diodorūm notari in ser.

Antimachus

πῦρος τοῦ ἀλόκαδ καὶ τῶν τελέφωδιν ἕκαστος. Plut. p. 533. τῆνου τ' ὄφρῶδῶν. 79. 713. reprehenditur a Schol. ff. v. 1er.

hoc in Ind. Athen. p. 304. Antiphonem. Sophocles et Thebaide addentibus sic vasis, η δ' ἄκρη δὲ ἴππον, η δὲ κρήνη καλοῦσιν. leg. Antimachus, dicit Thebaide et dicitur ipse Athenensis alioq. pluribus memorat. Bentley. ad mabl. p. 9. Antimacho hinc auctorem Oraculorum mbl. adhibere quidam verberis mutar. Id. effi. in scriptis eorum Ἀντιφῶν Κοροῖων. ib.

Apolloniūs. Rhodiūs.

Μυδ' ἄνευ ἀνεκλήν πέλει νη. Plut. p. 2. 67.
 εν τῶν Ἀργοναυτῶν. ἐν ἑστῶ γε πέλει καλὸς ἄνευ κρήνην ἐπιδῶν καὶ νέδην ὑπὸ σφραγῶν ἀναβῆσαι. l. 23. r. 10. de Agno. 4. 264.
 Ἀρκάδα ἐν καὶ προῖον δεληνέως ὀδόντα 149. 397. Schol. Apollonii ibidem memorat Siciliam, Tharrhaim, Iorhoclem et Thernam, eorumq. comment. ad h. v. s. refert. v. 307. nota Schol. ad Nubel. de Teles v. 1067. descripta ē e Schol. Apollon. Rhod. 4. Argon. 816. Liberol natof in ignem confuebat Photis. ibid.

Thucydides. p. 58.

ἐν τῷ πρώτῳ. ἐν τῷ πρώτῳ ἀπέκεν, πέρεσε ἄνευ πηλὸν ἐπὶ θάλατταν. Plut. p. 8. 69.
 κατὰ κῆρας τῶν πῶν. καὶ ἐν κῆρας κακευαῖος παρὰ πολυ. 47. 446.
 τῶν πῶν οὐρανῶν. καὶ ἐν κῆρας βῆ ἢ πέλει, ἐν δὲ μη Μιτυληναῖος ἵππῶν νέως τε παραδῶναι καὶ πύχην κἀκεῖν. 49. 470.

ἐν τῷ δεύτερῳ. ὑπερῶντων δὲ ἐν τῇ ἀκροπόλει ἀπὸ τ' ἀεγυλῶν ἐπιβήως ἐξ ἀκροπόλεως περὶ τῶν πλῆθος τριακοσίων ἀποδύοντα περιγύνητο. Att. 119. 1196.
 καὶ ἂν περὶ τῶν αὐτῶν τῶν ἰσχυρῶν ἢ παλὺς χρόνος ἐπειδὴ χίτωνας τε λιγυρῶς ἐπέδαν το φερίτες, καὶ κρυβῶν τεττήων ἐν ἑστῶ κροβύλων ἀναδύοντα πῶν ἐν τῇ κροβύλῳ τεττήων. 129. 980.

ἐν τῷ 448. ἦδαν γὰρ τινες τῶ Νικίᾳ διαγγελοσ Ἀθηναῖοι. v. ἔργελοσ.
 ἦδ. v. μοχθροῦ πονηρὰ τὰ πράγματα τῶν Ἀθηναίων.
 ἦδ. παρὰ κῆρας. καὶ πᾶν τὸ πρότυπον περιφύροντο.
 ἦδ. πρόβουλοσ. πρόβουλοσ πόλεωσ καὶ ἑδνοσ, ὡσ περὶ Ἰσχυρῶν.

ἐν τῷ πρώτῳ. ἦδ. δουραγῶν. κακευαῖοσ Ἀθηναῖοσ δουραγῶν κῆρας ἢ πονηρὰ, ἐπιμαρῶν δὲ.
 ἦδ. γάκελοσ. γάκελοσ κῆρας ἐπὶ φορτίων ζῶων. Schol. γάκελοσ ὅπωσ ἑστῶσ. ἦδ. ὅπωσ ἑστῶσ, sed uouidum ἦδ. in Thucyd. inuenire. ap. Th. 119. eadem u. ἢ ἀργῶσ μο ἀργῶσ.
 Schol. ἀριστοφ. leg. 55. e Thucyd. l. 4. refert histonam Pyli et Spheactinae ab Atheniensibus capta, sed multo re ἦδ. ἀρμονία a uen abhorrentia.

Phalaris.

ἐν βῆλαδε τὸν πρὸς ἑστῶσ κατὰ λῶσαι πὸ κῆρον. Schol. ἀριστοφ. Plut. p. 15. v. 142.

Libanius.

ἐν δὲ ὅτω περὶ ὅσπε καὶ παρὰ πρὸσ ἑστῶσ. ἦδ. ἰλιος γέτα τῶν κῆρας ἢ κῆρας ἢ κῆρας ἢ κῆρας. Schol. Plut. p. 16. v. 147.
 πλουτῶ ἑστῶσ. 24. 220.

Strabo.

ἐν τῶν γεωγραφῶν. ἦδ. ἐν κῆρας Ἀφροδίτησ ἰσῶν, ἐν ἑστῶ ἢ κῆρας ἢ κῆρας ἀφροδίτησ τῇ δὲ προκίβαν τῶσ βουλομένων ἑκαστὸν τῶν ἀφροδίτησ, ὅπωσ γὰρ ἑστῶσ, κῆρας κῆρας τῶν κῆρας κῆρας διαφύροντων προκίβαν ἑστῶ τῶσ κῆρας κῆρας κῆρας ἢ παντῶσ ἀφροδίτησ ἢ κῆρας ἢ κῆρας. Schol. ἀριστοφ. Plut. p. 16. v. 149. ἢ ap. Strab. l. 6. p. 261. καὶ paulo aliter eorum.
 ἦδ. κῆρας ἑστῶσ. Nubel. i. 4. 331.

Phocion Peripateticus.

ἐν τῶ κῆρας. Ἀφροδίτησ ἰσῶν καὶ τῶν κῆρας ἀφροδίτησ εἰσ κῆρας παννυχῆδοσ, ἢ τῶσ Ἀφροδίτησ. ἐν τῶ κῆρας κῆρας κῆρας μετακίβαν. Schol. ἀριστοφ. Plut. p. 16. v. 149.

Philonides.

Φιλωνίδησ δὲ ὁ τὸν πατην ἑστῶ τὸν ἐν τῶσ κῆρας ἀφροδίτησ ἑστῶσ. Schol. ἀριστοφ. Plut. p. 19. v. 179.

Nicochares S. Nicocharis.

ἐν τῶ κῆρας. ἦδ. ἐν τῶ κῆρας τῶσ κῆρας. Schol. ἀριστοφ. Plut. p. 19. 179. ed. v. 303. ἢ κῆρας ἢ κῆρας et Νικόχαρισ.
 ἦδ. κῆρας. ἐν τῶ κῆρας ἐπὶ ἀφροδίτησ ἀφροδίτησ, ἀφροδίτησ ἀφροδίτησ κῆρας κῆρας κῆρας. ἦδ. κῆρας δὲ Ἀφροδίτησ, Νικόχαριδοσ δὲ Ἀφροδίτησ δὲ Ἀφροδίτησ δὲ Παννυχῆδοσ.

ἄγος κάμματος ἴστικε τὸν φιλοζῆν, p. 20. v. 179. male scribitur Φυλλίος κ. &c.

Philollus.

Lycurgus.

κατὰ Λυκούργου
κατὰ Δημοκρίτου

Τοιχοῦν μονώτατα ἐπιώνυμα τῆς κώμης ἐστὶ. Schol. Aristoph. Plut. 20. 183.
Ποσειδῶνος ἔργα. μεμνῆται αὐτός καὶ Λυκούργος ἐν τῇ, κατὰ Δημόκρου λόγῳ Schol. 73. 691. Suid. ὑπερβ. v. 101.

Hippocras.

Ἐμοὶ γίνονται παρ' αὐτοῦ καὶ τὴν τε καὶ τέρψιν. Schol. Plut. p. 27. v. 253. ὁ quidem ait εἶ Ἰπποκράτους
εἶ Ἰπποκράτειον.

Anacreon.

καὶ μαινόμεαι κῶ μαινόμεαι. Schol. Plut. p. 27. v. 253. δὴ τὸν ἀνακρεοντίου εἰ δὲ καὶ ὁ ἀνακρ.,
οὐκ ἔστι.

ὁ γὰρ δόλιον κλέειν πάρεστι γὰρ κλέειν. 34. 302.

ὁ γὰρ ποτ' ἦδ' ἄν εἰ μὴ ἔδειξε. 97. 1003.

ἀνακρεῶν διαδέχων τινὰ ἐπιδηλοῦν καὶ θαλάσσης ἐν ᾧ κῶνος δὲ ἔργον ἀπὸ ἔργου. Am.
mon v. 77. &c. Eustath. p. 694. 24. αὐτὸς δὲ λέγει καὶ ὁ γράβας, ἐκ ἔργου ἀπὸ ἔργου.

ἐν δούτιον

διαδέχων καὶ ἐπιβόητος διαδέχων — ἀνακρεῶν ἐν δούτιον, καὶ ἐπιβόητος κατὰ κῶνον ποίητος.
Eustath. ad: T. p. 1856. 10. agens de κῶνον vocum differentia videtur verbis fere qd: Aristoph.
ait ἐπιβόητος ab Anacreonte dici ἐπιβόητος. ἐν δούτιον ὁ εἶ ἀρ. illum.

Philoxenus.

κύκλωπος

τῆτο δὲ [δραπέταν] τὸν κύκλωπος] ἐκ κύκλωπος φιλοζῆν ἐστὶ. πεποίηκε γὰρ οὗτος τὸν κύκλωπος κί,
δραπέταν. Schol. Aristoph. Plut. p. 32. v. 290. et διαδέχων δὲ φιλοζῆνον τὸν τραγικὸν cet. ib.

ἰβή

ἀλλ' οὐκ ἔστιν ἄλλο ἐπαναφοῦντες. ibid.

ἴδεν drama

φιλοζῆνον τὸν δούτιον βόητος ἢ τραγικὸν ἀδελφικὸν διαδέχων, ὃς ἔργον τὸν ἔρωτα τῶ κύκλωπος
τὸν ἐπι θαλάσσης cet. ibid: μοχ ἦδ' ἐν εἰς τὰ μέγ' κυκλήρων, καὶ ἐκὶ δόλιον τὴν θαλάσσης
ἐπιβόητος, ἐν ᾧ ἐπιβόητος τὸν κύκλωπος ἔρωτα τῆς θαλάσσης. v. idem fuisse drama κῶ,
κῶνος ἐπὶ θαλάσσης.

7 θαλάσσης

πᾶσα τῷ φιλοζῆνῳ πῆραν ἔχων ἐβήθη [ὁ κύκλωπος] p. 23. 298. π

παίγνυτον ἐπιβόητος τὰ τῶ φιλοζῆνῳ ἐπιβόητος πῆραν βασιλεύει τὸν κύκλωπος καὶ λάχανα
ἐβήθη. cet. ibid: v. 301.

Philoxenus didrachmopoios, qm restringit Comiciis 145. 331.
δραπέταν, 145. 334. hoc reprehendit Aristophanes.

αὐτοὶ γὰρ διὰ παραδῶν χρυσοφόρον νόμισμα εἶδη θαλάσσης ἀντὶ. Comick. c. 141.

Alcaeus.

ἴστικε ἐν Alcaeus Comiciis v. p. 36. Nisochares.
ὁ γὰρ με κα κωμῶντα δὲ λέγει λέβητος δε. Schol. Aristoph. Plut. p. 34. 202.

μοροβίρω

Dionysius.

περὶ δὲ τῶ ἐν τῇ δούτιον χαίρειν τούτο ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς γέγραπται Διονυσίῳ μόνῳ,
βίβλῳ περὶ αὐτῶ, καὶ λέγει μὲν ὑπὸ κλεινῶνος πρῶτον αὐτῶ τετάρτῳ, γράφοντος cet.

quis hic sic Dionysius incertum mihi ē, et locus ipse quos, male se h. v. 101.
Schol. Aristoph. Plut. p. 36. v. 322.

p. 74.

Dionysius Periegetes.

ἀπὸ τῶ κοτῆς γατῶ ἦθος κοτῆς γατῶ, τὰ τῶ γατῶ, ὅς καὶ ὁ περιηγητῆς διηγοῖ. Schol. Arist.
Plut. p. 62. v. 587.

Hermippus.

ἐν τῷ πρώτῳ κῶμῳ τῶν τεμῆτων
ἀκμῆτος καὶ λαμπρίας τῆς Ἀλίας λέγει Μαχάονα, καὶ ποδαλείον καὶ ἰαβῶ καὶ Πανέκλειον καὶ
Διγνήν νεωτῆτον. Schol. Arist. Plut. p. 73. v. 707.

ἀντὶ τῶ: Νεβ. 540. ἐδὲ πρῶτος δὲ λέγει τῶν τῶν βακτηρίῳ τύπτει τὸν παρῶν. Schol. ὡς ἰσχυρὸς ἐν
ταῖς προσηγορίαις, ἢ ὡς ἐν τῶ τὸ μέγος ὑπερβόητος ὄντα τὸν ἔκκῆνον. ὁ δὲ τῶ ἔκκῆνον.

πολλὰ κατ' αὐτῶ [τῶ ὑπερβόητος] ἴστικε ἔκκῆνος. 159. 551.
ἀντὶ τῶ: 550. ἔκκῆνος αὐτῶς πεποιθὸς εἰς ὑπερβόητον. Schol. ἔκκῆνος ὄντα ἔκκῆνον εἰς
ὑπερβόητον, ἔκκῆνος δὲ τὸ πᾶσι τῶ ἀποπέδῳ λέγειν, κατ' αὐτῶ ἔκκῆνον.

Salustius.

ὄντιν ὡς μέλλοντες εἰς τινὰ δημοτικὴν ἀποπέδῳ χεῖρον παρὰ τῶ ἔκκῆνος πολλάκις ἐπιώνυ,
ὡν τὸ μὴ δύναται αὐτῶ ποιεῖν, ἵνα οὐκοφαντῶν δὲ κῶνον μενοντες. 75. 726. quis hic Salustius ὁ δὲ
Schol. Plut.

Hippias.

καὶ ἐμοὶ μὲν θυμῶνος ἀξίως, καὶ ὑπομῶν τῶν τῶν γατῶ ἐνεβήθη δὲ γατῶν. Schol.
Arist. Plut. 95. 726.

ἀντὶ τῶ: ἔκκῆνος [ὄντιν] καὶ τὰ ὄντιν τῶν ἀνδρώπων, ὡς ὑπερβόητος ἐν τῶ κατὰ ἔκκῆνον
δου. ἔκκῆνος τῶ, ἔκκῆνον πᾶσι. ibid.

Sophron.

πόντος ἔκκῆνος, ἀντὶ τῶ πᾶσι καὶ μέγος. Schol. Aristoph. Plut. p. 102. v. 3051.
ἐκκῆνος δὲ τῶ, πᾶσι τῶν κῶνων. ib. 170. 754.

Ammonius. v. πῶς, τὸ γὰρ πῶς τὴν ἐν τόπῳ ἐξείδιν δὴλῶν, ἑξέως, πῶς γὰρ ἀσφάλτος, πῶς ἐπιδοκίμια, ἐπὶ κορυφῇ ἢ ἢ. v. ser. ἀντὶ τῶ πῶ. ὅταν δὲ ἐς τόπον δέλῃ, ἕπειν, φησὶ, πῶς ἐς μυχόν καταδύης ἀντὶ τῶ ἐς τὴν μυχόν. ἢ hoc loco Ammonius: ἰσχυροτέρῃ δὲ ἰσὺς διαλέκτο ὑφ' ἑμὲ cognoscimus. ἀδὲ ἀκία τῶν ἀεχυσωμάτων γὰρ γάρ. Schol. Aristoph. Acharn. 2. et Suid. et Pharonum ex qd γάρα.

Acropus.

ἐν τοῖς κώμοις λέγει, τῶν Ἑρμῆ Ζημιῶσαι παρῶν τῶ ἀγὰ ἀπὸ τῶ παρεχοντας. Schol. Aristoph. p. 107. Plut. v. ii 25.

Lucius.

ἦν με φάγος ἐπὶ ἔιδαν, ὅπως δὲ τε καρποροφῆς ὄσον ἐπιπῦσαι ἐν τῶν δυνάμει. Schol. Arist. Plut. p. 108. v. ii 31. δ nominat Lucium, sed ejus esse constat aliunde v. ser. ubi not. et vana recamul.

Lubulus.

Δαμαλία καὶ πρὸς γε τῶτο ἄκων ἐς μέρον καταδύντες ἑβάρησθε καὶ λαχράζετε ἐπὶ τοῖς κατά, ἔρεσιν. Schol. Aristoph. Plut. p. 108. v. ii 31. Suid ex Lubuli Δαμαλία et qdamalite, capte v. vntezp. Polluc. ad. 9. 7. 121.

καλαυφῶσας Ammon. v. ἔιδαν. ἔβραλος δ τῆς μέρης κωμωδίας ποιητῆς/τῆν λαφουρά τῶ ἔιδαν καὶ τῶ ἔιδω δὲ γὰρ / ἐν καλαυφῶσας, ὅπως δὲ βπύσθδ' ὅτε πῶ γέων ἔιδω. v. vntez laborat.

Demetrius Phalereus.

καὶ Δημέτριος δι περὶ Σόλωνε καθίσαντο ἐν πολλῇ βπύσθ. ἵνα δὲ κρετὰ δῆμον ἔχου, τῆς δὲ δὲ καὶ λαμβάνουσι τὰ δέκρια παρ' ἀλλήλων. Schol. Arist. Nub. p. 125. v. 37.

Aeschylus p. 29. 24.

Δινα πλέκειν τα μηχανάς Αἰγύπτου Nubi 187. 1122.

ἔρεκ' ἐκὺ ἄνδρα Ἰεραμόνια. 199. 1376.

μυρῶνις καθδόν κατέχοντες ἦδον τὰ Αἰθύλας, ὡς πρὶ τὰ ὄμμεσ μετὰ δάφνης. ib. Aristoph. Nubi: 1368. ἐγὼ γὰρ Αἰθύλον νομίζω πρῶτον ἐν ποιηταῖς, ὕβος πλέων, ἄδδρατον, σφρακα, κρημνοποιόν. καὶ μνημονε πρῶτῳ dubio ἔδ καθδόνανδρον Aeschylz v. Suid. hid vntez.

Aeschylus q videtur Aeschylus culm in quodam dramate impium qd videtur offerre. H d in scena in scena offerre nisi capidibus obnub, nisi pater epus Amimio ostendit subito, quo tenus manus reflecta erat plio salaminio ad misericordiam athenienses flexisset. dein quos causa in Ates, rago dicta absolutay E. Allan. v. H. 5. 19. v. ibi. Commu. Cta ft q videbatur enunciare mysteria Aenis, ut e ap Clem: Alex: 2. Strom: p. 387. Bentli: ad Malal: p. 13. Suppica. N drama illud fuisse Sibugon petrokulis v.

Προμηθευ Nubi: Stanl: in fragm. Promethi. Nubi. p. 64. illa ἑυδῆσαν ἔρετ τῆδε αἰετορε Galeno d eam fabulam refert, verum e eo p tinere sed in ap: Galenum in Nely. Legitur ἐν προβηδῶν δὲ βπύσθ. v. Bentli. ad Malal: p. 58.

Ξανθείας. Ξανθείας ἔτε πῆγῃ ἡλῆς προσδρέκεται ἔτ' ἄστρον σόμα λιπῶας κόρης. Bentli. l. d. leg. Αἰθύλος ἐν Ξανθείας. ἔτ' ἔτε πῆγῃ ἡλῆς προσδρέκεται, ἔτ' ἄστρον σόμα λιπῶας κόρης. reperit epistolem fabula novien ap Doll: 30. 26.

Προμηθευ Nubi: Quid ead: rag: Caddat e Galeno Stanl: d αἰετορε hē Bentli: ib. p. 59. 3πὶ δὲ τῆς ἐνδῆσαν (leg. ἐνδῆσθ) δ αὐτὸς φησὶν ἐν προμηθευ ἔξεω καρῶ δὲ καὶ ὅς προβράλλη ἔσθ κα πῆγῃ. πικρὰ γὰρ κ' ἔσθ ζωῆς ἄτρε. quid tibi mōthema vox velit non capio.

Νεβὶν ἢ ἑυδῆσαν In dramate sanibus h. Nubi Aeschylum te hignisse fabulam de Endymione a Luna in monte Caria sepulto mixat Bentli: ib. p. 69.

Ammon. v. Δειωρῶς. Πῶς τῶ τῶδε πρῶματος Δειωρῶς ἔιδω. Schol. Arist: Ept: 361. βραχίδας. πρὸς πῶρῶ ἢ ἄπλω τὰ πλεουκῶ, ὡς Αἰθύλος. Suidz, τὰ πλεου, καὶ α τῶν κρεῶν. Est in fragm. inanti ed. Stanl.

Ἀμφιπόνη. Ibid: ad v. 586. δ τραγικὸς χάος βυθῶς ἡκῶ ἔξ ἰε, ὡς Αἰθύλος Ἀμφιπόνη προμηθευ. Ibid: ad v. 586. καὶ τῶν ἀμφιπόνη πῶρος ἐμφηράνας πορὶ βυθῶν. Schol. παρὰ τὰ ἐν προση, ὅτ' Αἰθύλος. Suidz γὰρ ἐνείν καὶ ἀμφιπόνη πῶρος.

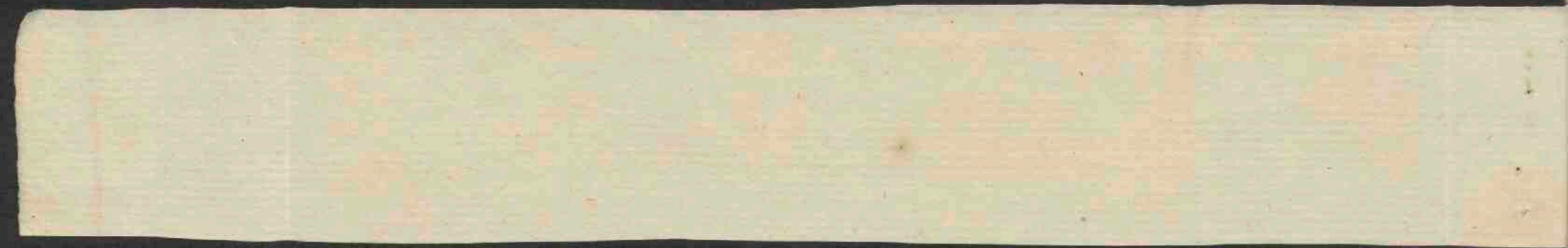
Μυκέρω Αἰθύλος ἐν Λυκῶν ἀλλυχορικῶς τοῦς δέμας ἔρεκα / κημοῦς / διὰ τῶτων, καὶ τῶδε κημοῦς σῶματος ibid: ad 1148.

Schol. Aristoph. Ept: 1317. ἄρε φησας. ὡς πρὶ ἢ μῆδεια λέγεται, ὡς μὲν Αἰθύλος ἐσθ τὰ τῶσθ τῶ Διονύσθ ἄρε φησας ἀνευῶσαι ποιῆσαι μετὰ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν.

Κεανὰ πόλις. Acharn: 75. Schol. καὶ Αἰθύλος καὶ Σοφοκλῆς ἐρεθῶσαντο τῆ λέξει Aeschylz Schol: a d valde vetustate videtur ad Prometh: 457. memorat Majors, Octobrem et Novembrem.

adnotat Idem Aeschylum libenter digredi ad describendos montes et alia cognita et incognita Schol. β Aeschylz testatur se scriptisse ad Euripidz Heubam. v. Prometh: v. 852.

ἐν τῷ περὶ τῆς ποταμῆς, τότω βυμβραλῆν πινδαγόραυος. Schol. Aristoph. Eq. 1298. Suid in πινδαγόραυος,
περὶ ποταμῆς.
ἀπὸ τῆς Σοφίας π. 4. ἐπιπέδον τὸ κενώσαν περιερχομένη, καὶ ἡ κίβητις τὰς ποταμῆς ἐξίσταται τότε
δὴ κενώσει δημηγορεῖν. Schol. Aristoph. ad Acharn. 444. Ep. 4. D. H. Soph.
ubi ita legitur: τὰς ποταμῆς ἐκαστὴ ἐξίσταται, προχειροτονεῖ κενώσει τὰς ποταμῆς
δρους.

20

and
the

20
7.5
40

παλαιοις εγγυμβαν, εσπολυροντες δωρο δοκησαντας ωτως δια τδ οφει βαδαλ τδσ λοιπδσ Αδην,
νδων τδσ υπδ των πειρ τδν πειρ κ λικ. Schol. Anstot. p. 174. v. 897. ser.
Αμμων. v. Δυβαση, τδσ εστ διαγορα Δυβαγενων προς Δυβασης εφρας εν τδ δευτερα φησι.
Εστ μεν εν σταδων εν τδσ τδν βρωσιαν. τδσ δε τδσ Αδηναιος εφρας προβακοντας εδδ
Δυβασησ προδηραγοντο πολλοδσ επεδιν. εδδ εστ δε εν βυβακτορ υδαν πολ λαχονεν ενεκατο
δδ τδσ υπδ τδν κιδαρωνα κωσαν και τδν εποιησιον τδσ ευραδσ. εκαστη δε Δυβαγενωσ,
εστ προβακοντο τδσ Αλλοισ βρωσιδσ δια τδν Δυβασησ. in his qdam cornuta. H. de
q. v. ser. ad Ammon.

εν τδ δευτερε

Lamprocles Athenientis.

Πληνιστησ λαμπροκλεισ τδ Μιδωνεσ εστ η μαθηστικησ dicat e hoc qd. Παναδα
περδεπτολιν δευτη δεοτ εγρεκοδωμοσ ποτακλισησ ποτακω δοκον εγναυ παιδα Διοσ
βυβασησ Δωμδωσιπων. Schol. Anstot. Nub. p. 178. v. 964. paula ante π.π. κλησησ
πιδ. α.π.δ. ε.δ.

ηλιδ τυλεπασον τι βδρημα λνεασ Lyrida Harmionentid. ib.

Ister.

τδν φρονν Ιερωτοσ φησι μαγισρον οντα ουστα Αλλοισ δοδηναι τω Αριστοκλειτω. Schol.
Anstot. Nub. 179. v. 967. refellit hoc Schol.

Aristocrates.

Et alii solum memorant Plinijum a solar velarem morem fractam vocem in
Antilenij adhibuisse. Schol. Anst. Nub. 179. 976. scriptura mihi suspecta e. v. ser.

Appion.

Schol. Anstot. Epit. 577. ad απεργισμενονσ. Αππιων δε ακνεα σλεγγιδεσ τδσ
σαρδασ τδσ ελιδεσ. σλεγγιδεσ ισημεταβεν γυττασ ολει.

Appianus.

De bello Punico. Schol. Anst. Epit. 597. εφρασ δε δδδα βυβακωμενονσ και δεον εν κιδωσ. Est in
libro de B. Punico. p. 127. sed legitur dadas το βυβακωμενονσ, και δ. ε. κ. et sic quoq;
ap. Suidam.

Sophocles. γ. 781.

δδδρα κανερων βιασ. Δημοτδσ δε παλυκαρδία κληνημενον Ιδρωδωμεδα πηματων παραφρηνη
δεων οφειματδσ ελιδων η ζελων, η χαλκων Η χρυσο τωκτων η ελιδων τωκτων τωκτων,
δουδιασ δε τδτοισ και κενασ πανεγυρεσ Νεροντες ουστασ ευδαβεν νομιζομενονσ, Regitit
eodem vestis Thom. 3. p. 603. Hecatai historici fide, in libro illius de Abrahamis et
Aegyptiis, ubi et quam aliter scribuntur, de qd vide nota ad utriusq. locum, e
quib. em didicimus, qd pterea hoc τε. Sophocles memoraverunt, quod in et abena,
goras e, in egypt libro απολογιτικω περδ χριστιανων duo primi leguntur p. 46.
refert eodem et Malala Chron. p. 47. sed valde deformatos, correxit, in epist. Bent.
Ep. 9 et suppositit, qd eσ ογισ εννεικτ, et fictus ab eodem putat, qui sub voce

adde notat
eundem p. 91.

Hecatai historiam illam Abrahami et Aegyptiorum fabricatam tit. Vapillum

plum.
Galenus i. Comment. ad Epidem. δ. απηζε περιφειζ Ιουλου πελασ ποσ, vel απηζε περι
φειζ τδσ εω βαλαβορου. ita Bentl. corrigendum putat, pro eo q legitur απηζε περι
φειζ εν πελασ ποσ. ad Malal. p. 387.

κορυαδ.

Galen. ib. επι δε των ακτινων αυτων Ιουλι χροδαυ το τδσ περιφειγοσ ανδρατδσ Σοφοκλεισ
εν κορυαδσ κατα ταδε τα εση. και Ιδαδωμεδα τδσδε δκασων περιφειγα χροδων Ιδων.
Bentl. corrigi ibid: και πεδαδωμεδα τελεδκοπον περιφειγα χροδων Ιδων.

ιδω.

Gal. ib. και τδσ αν κενωνα περιφειζε βροντησ και δυοσμιασ βαβαο. Bentl. ib. και τδσ
αν κενωνια περιφειζε βροντησ και δυοσμιασ βαβαο.

εν Σαλαμινη βατο
επδ ε. ποσ Σαλ
μωνδ βατοροσ.

Gal. ib. επι δε τδ νεγυσ δο κει τεταρδαυ κατα τοδε το επος παρδ Σοφοκλεισ περιφειζ παβαν
δωλαρδων πυροδ. Bentl. περιφειζ παβαν οφω ανηλω πυροδ.
Bentl. in exithemat non corrigendum Σαλαμινη βατοροσ sed Σαλαμινω βατοροσ.

ιδω.

Quo tempore acta sint Antigonae, Oedipus tyrannus et Oedipus solanius. v. op. eundem p. 91.
Eustath. in Odyss. 3. p. 1569. 33. Σοφοκλεισ δε και αντι φρονσ οδων εβχεδαν. H. Coult
ε ε χροδω Sophocly. Ammon. v. Βαρωδ. παρδ Ευειπληδ δε εβχεδα αντι τδ φρονσ κειταλ.
και Σοφοκλεισ εν χροδω.

χροδω.

Σοφοκλεισ τδν διαφοσαν τδ εδων και εδω/δωχρεν φησι γαρ εν τδσ κηλιασ. Πδσικεσ εσ τε
εδω εδω, εσ τε εδω.

τεταρταδσ

εν Η κλητεσ. εν τδσδε περιφειζ, εδω κλητοδ η κλησ σέγγωσ κηδοσ. Ammon. v. εν τδσδε.
Eustath. in Od. Σ. p. 1839. δι. pro κηδοσεν legit κηδοσεν.

Η κλητεσ

Schol. Anstot. Epit. 89. cum dixisset Lymmachium. semper falsa e qua de morte
Themistocly circumferuntur addit: εστ γαρον αντι Σοφοκλεισ ελινωσ. Εμω δε κηρωσ

Ελινω.

Εἴτα τάδε ἤρξαντο, καὶ ἐπὶ παλαιῶν τῶν δὲ ἔχειν συγγράμματα. τινὲς δὲ φασὶν ἔτι Ζωγράκην τῆς
Θεμιστοκλέους τῆς τοῦ Φηβί, φησὶντα δὲ, ἡ γὰρ ἐστὶ πικρὸν. In primo versu Casaub. ad Athen. l. 7.
p. 485. mallet εἴτα τὰδε εἶναι πικρὸν. ubi v. plura de hac fabula.

Ἰνδῶν.

Schol. ib. d. v. 1146. Καρπίνας δὲ εὐτοῦ τῶν κυρῶν ἐν Νόμοις ἔχοντων ἡδυνῶν καλῶν, τοὺς τοὺς γὰρ
ἔχοντο, καὶ ἂν παρὸν οὐκ ἔχοντο, εἰς καὶ Ζωγράκην ἐν Ἰνδῶν. Eam forma erat simpliciter infusibile.
v. Casaub. ad Athen. 10. 18.

Πηλῆ.

Ἡ. κυρῶν, Πηλῆα τε δὲ βραχίων γυναικῶν ἄφρονον ἠδυνῶν ἢ τὰς ποσειδάων καὶ φανούσιν, εἰς
δὲ αὐτὰς ποσειδάων καὶ τὰ κορυμναία εὐσεβῶν, ἐν αὐτοῖς δὲ τῆς εἰς καὶ τὸ δένειον, εἰς φησὶν Ἡρόδοτος
ἀπὸ παραπίπτειν τὰ ἐκ Πηλῆος Ζωγράκην. κυρῶν τε παρὰ τοὺς ποσειδάων φησὶν γένος.
A. B. P. h. Acharn. 75. ἢ κενναὶ πόλις. Schol. καὶ Λιβύλλος καὶ Ζωγράκην ἐκρήσαντο τῆ
ἡγήει.

Euripides. 5. 23. 32.

Danae. ex hac
Casab. Malala.

Malala Chron. p. 39. πρὸς τῆς Δανάης, ἡμεροδοσῶν γυναικῶν δὲ σοφίστατος ἐν τῇ συντάξει
τῶν ἀποστολῶν, ἐν κίβρωτι τινὶ πικρῶν καὶ ἐπίσειεν τῆν Δανάην, ὡς φησὶν εἶναι ὑπὸ Διὸς
διεσπυδέντος ἐς χροσόν. Bentl. p. 14. e Danae desumpta. Eā aut, plurimq; memorat, q; eam casab.
davaunt, ἡδυνῶν in Casab. tragic. et Comie. p. 380. ex eadem laudat, q; Plutarchus adfert Casab.
ad Apollon. p. 184. dicitur τῶν εὐδυνῶν. quod Bentl. p. 14. dicitur pertinere putat, eo maxime argo, quod
in Danae in personis dramaticis dicitur non referatur. Bernes: eaf versus in fragm. Danae referat,
memorat ἐν personis dramaticis Bentl. sed ita ut non satis adparcat ei adferatur, nec na. nam relata
Bentl. opinione, subicit, et tantundem ut adferatur Plutarchus conf. ad Apollon. ἢ δὲ παρὰ
μυθῶν μῦθος τῆν Δανάην δὲ περὶ τῆν Δίκτος φησὶ. dicitur et. niki argum Bentl. latij situm v.
Bentl. p. 14. uocat ἡδυνῶν, q; q; ap. Plutarchum in quarto versu legitur εἶναι γένος ἢ ἐκ κορυμναίων
δένειος, et in quinto, εἶναι τε δευτέρως ἐκ κορυμναίων δένειος, mutavit illo loco εἶναι γένος ἢ, hoc
in ἐκ κορυμναίων, eam aut in priore versu nihil mutandum sit, dicit ib. pro ἐκ κορυμναίων
a. subit legi ἐκ κορυμναίων τε δένειος ἐκ κορυμναίων. Bernes. graviter eo vna invehitur, in
Bentl. ad primarium Danae eum respicere videtur. ait ὅδε debere legi εἶναι γένος. ap.
Plutarchum, eo q; hac personis dicatur de agrotantibus, Danaem a. ὅδε agrotata. Sana odum
inveni personis εἶναι γένος ἢ γένος τῶν ἀγροτῶν, q; conualescere incipiunt, ὅδε δὲ
qui ut Bentl. vult, hilariore animo εἰς incipiunt. et tamen ob eam causam odum
postquam adferatur mutandis vulgatae lectionem Plutarchi; nam f. sua habuit
Bentl. auctoritate, equibus, noban possit εἶναι γένος ἢ γένος τῶν ἀγροτῶν, quod
ille volebat. in posteriore versu ibidem Bentl. emendationem rejicit, et ἡδυνῶν
emendati non ἐκ κορυμναίων, pro ἐκ κορυμναίων, ait q; notare Bentl. omi possit
in internum sumi pro activis. et hoc q; negat. Bentl. ait eorum cum sit verbum
neutrum, οἷο passivum habere ὅδε posse, hoc ergo demonstrandum fuerat Bernesio
falsum εἶναι. Bagie magis adferatur Bentl. est, ut verum fatear, non satis video,
qd. sit δένειος ἐκ κορυμναίων τε δένειος ἐκ κορυμναίων; ἐκ κορυμναίων m. dicuntur, qui emouentur sede
sua et labefactantur, cum Plutarchus potius contrarium dicat, eaf coire incipient.
Cogitabam aliquis substitendum ab ἐκ κορυμναίων. ἢ ἐκ κορυμναίων, q; Heliodorus exponit
ἀγροτῶν, sed nihil occurrebat, quod quadraret metro.

Danae an Δίκτος.

ad primarij fragm.
Bentl.

ita Casab. loquitur q; hoc
mutavit ὅδε multum
Casab. v. Theop. Steph. et
ad l. 14.

Dicitur. Malala Chron. p. 39. πρὸς τῆς Δανάης, ἡμεροδοσῶν γυναικῶν δὲ σοφίστατος ἐν τῇ συντάξει
τῶν ἀποστολῶν, ἐν κίβρωτι τινὶ πικρῶν καὶ ἐπίσειεν τῆν Δανάην, ὡς φησὶν εἶναι ὑπὸ Διὸς
διεσπυδέντος ἐς χροσόν. Bentl. p. 14. e Danae desumpta. Eā aut, plurimq; memorat, q; eam casab.
davaunt, ἡδυνῶν in Casab. tragic. et Comie. p. 380. ex eadem laudat, q; Plutarchus adfert Casab.
ad Apollon. p. 184. dicitur τῶν εὐδυνῶν. quod Bentl. p. 14. dicitur pertinere putat, eo maxime argo, quod
in Danae in personis dramaticis dicitur non referatur. Bernes: eaf versus in fragm. Danae referat,
memorat ἐν personis dramaticis Bentl. sed ita ut non satis adparcat ei adferatur, nec na. nam relata
Bentl. opinione, subicit, et tantundem ut adferatur Plutarchus conf. ad Apollon. ἢ δὲ παρὰ
μυθῶν μῦθος τῆν Δανάην δὲ περὶ τῆν Δίκτος φησὶ. dicitur et. niki argum Bentl. latij situm v.
Bentl. p. 14. uocat ἡδυνῶν, q; q; ap. Plutarchum in quarto versu legitur εἶναι γένος ἢ ἐκ κορυμναίων
δένειος, et in quinto, εἶναι τε δευτέρως ἐκ κορυμναίων δένειος, mutavit illo loco εἶναι γένος ἢ, hoc
in ἐκ κορυμναίων, eam aut in priore versu nihil mutandum sit, dicit ib. pro ἐκ κορυμναίων
a. subit legi ἐκ κορυμναίων τε δένειος ἐκ κορυμναίων. Bernes. graviter eo vna invehitur, in
Bentl. ad primarium Danae eum respicere videtur. ait ὅδε debere legi εἶναι γένος. ap.
Plutarchum, eo q; hac personis dicatur de agrotantibus, Danaem a. ὅδε agrotata. Sana odum
inveni personis εἶναι γένος ἢ γένος τῶν ἀγροτῶν, q; conualescere incipiunt, ὅδε δὲ
qui ut Bentl. vult, hilariore animo εἰς incipiunt. et tamen ob eam causam odum
postquam adferatur mutandis vulgatae lectionem Plutarchi; nam f. sua habuit
Bentl. auctoritate, equibus, noban possit εἶναι γένος ἢ γένος τῶν ἀγροτῶν, quod
ille volebat. in posteriore versu ibidem Bentl. emendationem rejicit, et ἡδυνῶν
emendati non ἐκ κορυμναίων, pro ἐκ κορυμναίων, ait q; notare Bentl. omi possit
in internum sumi pro activis. et hoc q; negat. Bentl. ait eorum cum sit verbum
neutrum, οἷο passivum habere ὅδε posse, hoc ergo demonstrandum fuerat Bernesio
falsum εἶναι. Bagie magis adferatur Bentl. est, ut verum fatear, non satis video,
qd. sit δένειος ἐκ κορυμναίων τε δένειος ἐκ κορυμναίων; ἐκ κορυμναίων m. dicuntur, qui emouentur sede
sua et labefactantur, cum Plutarchus potius contrarium dicat, eaf coire incipient.
Cogitabam aliquis substitendum ab ἐκ κορυμναίων. ἢ ἐκ κορυμναίων, q; Heliodorus exponit
ἀγροτῶν, sed nihil occurrebat, quod quadraret metro.

Δίκτος.

Δίκτος fabula Euripidis v. Bentl. l. d. id nomen corrupta scribebatur in argo
Medea antiocham, Δίκτος, q; Bentl. emendavit. Bernes. ita ut emendandum erat,
et hoc et sequens edidit, nulla facta mentione Bentl.

Danae

ἐπιπτασθῶν λέγοντα λέγεται παρὰ. ita recte emendat Bentl. ibid. p. 16. Bernes. sibi
eam emendationem adferat, cum in epistola hanc Bentl. viderit.

Bakchais.

Malala Chron. p. 51. δὲ τῶν δὲ ὁ ἡμεροδοσῶν τῶν Bakchais ἐξέδρα δένειος, εἰς ἀπὸ πην,
δένειος τῶν πην. Σημεῖον δὲ λοξοδένειος ἐκ ποσειδάων εἰς δένειος δένειος τῆν ἀποστασίον
λέγει. ὅδε recte Penthico adferat. Te m. Bacchi ipsius prologo Bacchanum v. 28.
ἐκ κορυμναίων corrupta adfert. Bentl. p. 16. referens hoc versus v. 27. legit Δένειος δὲ ἐκ κορυμναίων
ἢ τῶν τοῦ Διὸς. ubi alia dicitur ἐκ κορυμναίων Διὸς.

Antioch.

ἢ Antiocha locum ex in edito Casab. Photi laudat Bentl. ib. p. 16. pro dicitur εἰς γένος
ἢ δένειος. laudat am. Bentl. Bernes. in fragm. et vinum doctum vocat, ipse de suo
adferat emendationem Heliodori v. l. 14.

De argo

Antiocha Malala p. 51. δὲ τῶν δὲ ὁ ἡμεροδοσῶν τῶν Bakchais ἐξέδρα δένειος, εἰς ἀπὸ πην,
δένειος τῶν πην. Σημεῖον δὲ λοξοδένειος ἐκ ποσειδάων εἰς δένειος δένειος τῆν ἀποστασίον
λέγει. ὅδε recte Penthico adferat. Te m. Bacchi ipsius prologo Bacchanum v. 28.
ἐκ κορυμναίων corrupta adfert. Bentl. p. 16. referens hoc versus v. 27. legit Δένειος δὲ ἐκ κορυμναίων
ἢ τῶν τοῦ Διὸς. ubi alia dicitur ἐκ κορυμναίων Διὸς.

De Argone
Antiocha
Malala p. 51. q; fuit de
Antiocha
Malala p. 51. q; fuit de
Antiocha

De Argone Antiocha Malala p. 51. δὲ τῶν δὲ ὁ ἡμεροδοσῶν τῶν Bakchais ἐξέδρα δένειος, εἰς ἀπὸ πην,
δένειος τῶν πην. Σημεῖον δὲ λοξοδένειος ἐκ ποσειδάων εἰς δένειος δένειος τῆν ἀποστασίον
λέγει. ὅδε recte Penthico adferat. Te m. Bacchi ipsius prologo Bacchanum v. 28.
ἐκ κορυμναίων corrupta adfert. Bentl. p. 16. referens hoc versus v. 27. legit Δένειος δὲ ἐκ κορυμναίων
ἢ τῶν τοῦ Διὸς. ubi alia dicitur ἐκ κορυμναίων Διὸς.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ.

Malal. p. 104. narrans ea q; de Athenobocia et Bellepopononte feruntur, addit de ea
re agisse Euripidem; Bentl. p. 20. putat in Athenobocia, et proferat locum ex ea

e Phœni sericeo in edito. τὸ ἀνὰ τὴν ζῆλον ἔχον. Pollux 2. 1. 58. in ea voce emendat, ac pro ζῆλον τὴν ἐπιπέτῃ ζῆλον τὸν. Barnes. ad Med. v. 1391. ubi eadem vox ε. proferit itidem eorum Phœni sed suppletur Latina, q̄ reliquerat Bentl. hom locum Pollucij eodem modo emendat, ac deniq. se eorum illum Stoneboce ad Phœnio per incuriam omisit in fragm. dicit, sed rejicitur in omisso. magna mihi h̄ suspicio ē cum hac latuisse ex Epila Bentl. certe cum constet eam ab ipso lectam, memorare Bentlejū debuerat.

Hippolytus καὶ Menagius ad Laert. 9. 75. eadem sunt fabulæ Euripidis, Hippolytum καὶ ἄλλοι τούτων et Στραβόνος. Bentl. ad Malal. dual ab Euripide scriptas Hippolytus priorem καὶ ἄλλοι τούτων posteriorem Στραβόνος. Στραβόνος, Col. Vrbatq. ἔστι κτλ. Erosiani. Pollucij et Stobai temporibus, Στραβόνος τὸ ε̄ fuisse plane novum ὄνομα, ὅ τὸν διεκκρούσθησαν. v. em. Barnes ad Hippolytum v. 73.

Κύκωψ. Malal. p. 146. ὁ γὰρ βορὸς Ἐπιπέδης ὄνομα ἐξέτετο περὶ τὸ κύκωψος, ὅτι τῆς εἰς ὄψαρος, διῆται, νῦν τῆς τῆς ὄψαρος cet. hoc factum ē, ut apparet ex ipsa fabula, q̄ em. nunc superat, Bentl. p. 33.

Εὐρώπη. Qui Europam tragediam Euripidis ē volunt, narrant nobis in somnium, ex ebrieta porta, Euripidi ad Sophoc. Bentl. ib. p. 43.

Ammon. v. ἀρρωδῶν. καὶ Ἐπιπέδης τὸν περὶ ἀρρωδῶν εἰσάγει, καὶ διῆγοις γὰρ τῶν κακῶν περὶ ἀρρωδῶν ὀπίσθῃ ὕβρις αὐτὸς ἀρρωδῶν μεδίει. ὁ ἰνενιο ἵντ fragm. Barnes.

v. v. βορὸς. καὶ δὲ Ἐπιπέδης ὄνομα αὐτὸ τὸ βορὸς κῆται ἐν πασιδῶνι Μῦθος γέγεται βαρύνων ἐπ' ἐξέτατος. Eudath. in Od. 3. p. 1564. 33. omisso nōte dramatis λέγει δὲ καὶ Ἐπιπέδης Μῦθος γέγεται βαρύνων ἐπ' ὄψαρος, melius procul dubio eamg. lectioem, sequi Barnes in fragm. Euripidis, et ap. Ammon conijctam notat, at cui non addidit auctoritatem Eudathū? Laudat quidem ad Heraclid. Eurip. v. 128. sed hoc ὁ κῆ, neq. em. Eudathūq. illum verum ty ex Heraclidis laudat, et alio loco in gl. p. 815. 10. apud Euripidem ὄψαρος pro βορὸς sumi tradit in Heraclida, q̄ et scribitur in Etymologico v. ὄψαρος ἵσ' ἀνι. locis ē Heraclid. Eur. v. 922. ad quem ad annotari convenientibus fuerat.

Sed Barnes: saepe loca auctoritum, a quibus l. fragmenta colligit, l. emendationes accepit, dissimulat. Non video a q̄d tibi voluerit Berkeley ad Steph. v. βορὸς, q̄ait Ammonii f. bi.lectionem magis placere. Euripidis dictionem τὸ ἔνδοξον ὡς ἴδιον confundit, ἐν Heraclid. καὶ τὸν γέγονε, τὴν τ. ἔνδοξον ὄψαρος. Ammon. v. ἔνδοξον.

Ἀντιόπη. Ammon. κύβη καὶ τίκτει διαφέρει, κύβη μὲν τὸ ἔγκυον εἶναι. τίκτει δὲ τὸ ἀναλ. ἀτταδαὶ τὸ κύβη. Ἐπιπέδης ὠανπὸν, ἢ κύβη τίκτω (ἴσασ) ἢ κῆ ἢ γέγονε πᾶσι. q̄d hoc ē ἔνδοξον? an dicit contraria significatio eum Euripidem verbis κῆ, et τίκτω? ὁ vi. μῦθος pro ἔνδοξον legendum ἐν Αντιόπη. Eudath. ἐν Od. II. p. 1799. 53. ὄψαρος ὅτι κύβη καὶ τὸ ἔγκυον εἶναι ὄψαρος ὅτι διαφέρει τὸ τίκτει καὶ ὄψαρος ἀπ. ἀλλὰ τὸ κύβη, καὶ γέγονε εἰς τὸ το γέγονε ἐξ Αντιόπης, τὸ κύβη τίκτω, ἢ γέγονε κατὰ γένος γέγονε, ἢ τὸ τίκτω. δι. δὲ γὰρ ὄψαρος καὶ αὐτὸ τὸ τίκτει ἔλεγον. hinc apparet in Ammonio ita, ut dixi, legendum, et ὅ τὸ κύβη τίκτω sed κύβη τίκτω. Barnes. hinc verum, ἵντ fragmenta Αντιόπης non retulit.

ὄψαρος. Id. μεταβάλλουσα. Ἐπιπέδης ἐν ὄψαρος πασιδῶν τὴν δύναμιν τῆς λέξεως φησὶ μεταβολῆ πάντων γλυκῶ. ē em. ap. Eudathium, sed sine nōte fabula, idemq. em. alio loco sine nōte auctorit. pro γλυκῶ ἢ ἴδιον. v. Ser.

Ἄσκη. Ammon. v. τῶν ε̄ Τρυφῶν ἀναγινώσκουσα γὰρ ἐν Ἄσκη Ἐπιπέδης ὄψαρος Μῦθῶν τῶνδε γυμνάσια ὄψαρος ἴδιον ε̄ τῶνδε τῶνδε τῶνδε τῶνδε. Barnes. recta μὲν ὄψαρος. rationem illius exaiffi ser ad Ammon.

Hippolytus 345. Schol. Arist. ad Epit. v. 16 ex Hippolyto ē fides ἴδιον, τὰ γὰρ γυμνάσια βαρῶν. ut ex eodem Epit. v. 345. quem deidet et in Epit. hunc fessibi Aristot. hanc πῶς ἀν. ὄψαρος λέξεως, ἢ γὰρ γῆ λέγει. ita ap. Aristot. contra metrum, q̄ relictis Euripides ἢ ἴδιον ἔλεγον.

Heraclidis. Id. ib. ad v. 214. τάσπε καὶ ὄψαρος ὄψαρος τὰ περὶ μῦθα. Schol. παρὸν δὲ τὸν ἴδιον ἐξ Ἡρακλειδῶν Ἐπιπέδης, non invenio in hoc dramata Euripidis, quo referri videtur.

ἢ τῶνδε. Id. ad v. 221. ἀλλὰ στυγῶν καὶ ὄψαρος τῶνδε κωμῶν. Schol. τὸ το δὲ παρὸν δὲ τῶνδε τῶνδε τῶνδε. nec hoc q̄d μὲν scio. καὶ ὅ κωμῶν εἰς ἕκαστος ὄψαρος. Epit. ὄψαρος ib. 254.

Hemba. 466. Id. ib. ad v. 563. quatuor laudat versus ex Euripidis Hemba ἢ Παλλάδος ἐν πόλει τῶνδε καλλιόγος Ἄδωνιδας cet.

Id. ad v. 756. κακῶν δὲ τῶνδε ἀδυνάτητα Ἐπιπέδης, ἴδιον γὰρ ὄψαρος τῶνδε Ἐπιπέδης. Ἡρόδοτος ἢ ἴδιον ἰπτότης ἐξέλεγε ἢ ἴδιον. kust. ἰπτότης. Herodotum p. 55. ἰπτότης.

Schol. ib. ad v. 910. agens de genere quoddam carminis Glyconii mittit Choriambis dijambris, et distochais, ait ea ē facta ab Aristot. ad imitationem Euripidis.

Ἡρακλειδῶν. De Masania filia Heraclidis, q̄ se immolantem obtulit pro Heraclidis et Atheniensibus. ex Euripidis Heraclidis. Schol. ad Epit. 1147. v. p. 80. ὄψαρος. Id. ib. ad v. 1170. ἴδιον δὲ περὶ μῦθα εἶδος μῦθῶν ὄψαρος. Ἐπιπέδης δὲ περὶ μῦθα.

- Τηλέφω. *Antistoph. Epitab. 1226. εἰ γὰρ Ἀπόλλων, ἴκετε, τί ποτε μ' ἐξέδωκε. Schol. ο στίχος ἐκ Τηλέφω Εὐριπίδου. δ. Barn. ὁ νεκρὸς inter fragm. Τηλέφω.*
- Βολλερόφω. *18. v. 1245. καλάνδρα ἔδωκε τόνδε τὸν Δωδάκαμον. Schol. ταῦτα ἐκ βελλεροφόντου Εὐριπίδου. καὶ hoc in fragm. Bellerophontis inveniat.*
- Ἀλκμήν. *18. v. 1247. εἰ δ' ἄλλος τις φλαρῶν κεκτῆβεται, κλέπτει μὲν ἔκ δ' ἄλλων, εὐτυχὴς δ' ὄβριος. Schol. παρὰ τὴν ἐξ Ἀλκμήδος Εὐριπίδου, ἔχει δὲ οὕτω, εἰ δ' ἄλλη τις γυνὴ κεκτῆ, ὄστει, Εὐφρων μὲν ἔκ δ' ἄλλων, εὐτυχὴς δ' ὄβριος.*
- Ἀλκμήων. *Antistoph. Epitab. 1290. εἰς τὸν θάνατον ταῦτ' ἔω παρ' εὐφρον, τὰ ἐν τῇ πόλει. Schol. ὁ στίχος παρὰ τὰ ἐξ Ἀλκμήωνος Εὐριπίδου, et hoc in fragm. materiat Barnes.*
- Τηλέφω. *κακῶς ὄλοιτ' ἐν ἄγειον γὰρ Ἑλλάδι. Schol. Antistoph. Acharn. v. ubi notat aristophanem hoc inde simpliciter l. d. καὶ φησὶ τὰς ἰστίαις διὰ τὸ τοῦτον ἄγειον γὰρ Ἑλλάδι. a. h. t. Barn.*
- Θεόση. *Proba's form: 90. [90: 92] qui divitia valeant etc. Euripidi a Thijesta attribuit tres versus, πλῆτες δ' ἀπορροῦντες ἀδενεὺς γάμοι, et. quos retulit Barn. in fragm. ejus Dramatib. Idem Proba's form. 64. De Nobilitate locum ad pra Aristotelis, in quo Θεογονίδι, ὁ Ἰσθμικός, sed Tragico addentur, duo posteriores. Hoc observat Valer. ad Harpocrat. v. Δαβύρις.*
- Ἰσθμικός ἐν ταβύρις. *Antistoph. Acharn. 140. nisi quia genealogiam quaedam posteronum Triptolemi confingit, notat Schol. ταῦτα δὲ ἄγχι ἐν ταβύρις, δκίωπτον τὸν Εὐριπίδου ἀεὶ ἰσθμικός σταγυλλῶν, τὰ τὰ γῆρας, ἐν ἄλλοις τε καὶ καταστάσι τῆς ἐν ταβύρις Ἰσθμικός. πελοφ ὁ ταυτάλιος ἰς τὰ ὄβριον πολεῖ τε. in tragico πέβαν ἐ, ὁ πέβαν. ὁ χροῦς ἐξέλασε κακῶς ὄβριος et q sequi Barnes. retulit in fragm. Bellerophontis. fort. ita Clemens Alexandr. vel alii, quos nunc in hunc locum ὁ vacat. Schol. form. Bg. non adponit nomen fabulae, nec Sext. Empir. ad Mathem. p. 95. Athen. c. 4. 15. En tunc notat quæta laudat. p. 159. In multis verbis ὁ ap. Lician. Num. 133. et Gall. 171. sed loco posteriore pro πέβαν, q oēs alia hinc est κτεῖς. q rei causam non magis video q Hermt. ad Timon.*

Euphronion.

Galenus ap. Bentley. ad Malalam p. 99. ὁ δὲ Εὐφρόνιον ἔλας, ἔπει δ' αὖτις πενήτες ἐπιπέσει δαμόντα. Bentley. in pelavia s. ἰσθμικῶν. π. ε. d. numerare tuo q lamentari vult. Ἐπιπέσει. Schol. M. auctor Ἰσθμικός. τῶν δὲ dictos τὰς ταβύρας, Gallos, τὰ δὲ τῆς γῆς ζυτῶν. ἔπει, ὄντες γὰρ τῆς ἐαυτῶν κίνας πολλὰν γῆν περιέλασαν ζυτῶντες, ὅση ἀναίσιον. ἔπει δὲ Ἰσθμικός. p. 100. Auctor Schol. hoc amplius Εὐφρόνιον ἢ πολυκροῦν. Deinde non adperat illa Ἰσθμικός, ἰσθμικός, ἢ ἀσθμικός, q quid sibi velint hoc ἢ πολυκροῦν. Deinde non adperat illa Ἰσθμικός, τὰς ταβύρας hinc an alterius. Capaub. ad Hist. 5. p. 212. putat Euphronionem esse, cuius hanc res derivasse a γὰρ, q plerique Gallorum erant κροῦστροφῶντες. si Euphronion auctor est huius verbi quod inestum est et scripsit Ἰσθμικός, ἰσθμικός enim, cum auti esset Gallus quorundam quia incertis sedibus vagatus (vixit in aetate Antiochi M.) et nonnullos Gallica gentis Galatas fuisse dictos, quibus ταβύρας idem esse, q Ἰσθμικός. Sed magis inclino, ut credam in eorum scriptum fuisse ταβύρας, edq. Deinde corruptum in Ἰσθμικός probasse quædam argum. quædam de Ἰσθμικός. ad ea quæ ad lex Fabri et Polybio et al. annotata sunt de huiusmodi Ἰσθμικός, ad Justin. 27. 3. Galli, hinc ἰσθμικός temp. mercenari a manibus, multi alii populi hinc vagati sunt, anteq. eorum sedibus considerent, nec tunc quemquam Ἰσθμικός vocari cegimus. Dochomius in origina. Gall. oēs qui de Ἰσθμικός huiusmodi scripsissent erroris arguit, atq. vocabulum Phoenicium esse, q nosse exoratum, sed quæri videtur, cum multi plerumque populi Gallorum, et multi temp. eorum aliarumq. gentium exercitibus, cum hanc appellationem Gallos velly postulatum adhasit, quos veteres Galatas vocant. et illam v. orig. nem ignoravit hanc paullo Dochomio lingua Phoenicia videtur Dochomius, q l. Hieroz. 28. de Galis agens hoc præbet, hanc dubia l. verbo ταβύρας, si qd de eo ἰσθμικός fuisse Ap. q. Polybio. q. putat Gallos Polybium, et Galatas vocat a Galateo Gallico dici. Polybio, Phylarchus, et Bot. 4. 13. testes hinc multo magis idoneis q Liphis qui hoc notuit sumere ex Orbellii Theatro.

Licillius Tarrhæus.

Schol. Antistoph. Nub. p. 306. in Scholiastis Apollonii Rhodii refert τὰς πρὸς Ἀθήνας τὸν Τελέφω, καὶ Ζεγοκλήτος καὶ Διώνη. Ex istis hinc qd dem ille cupit loqui mentio est in Scholiis Apollonii nomine Tarrhæi, omisso Licilli, q ibi nominat Schol. Antistoph. ad verbum nunc sequitur in Scholiis Apollonii.
Eundem de proverbiis scripsisse discimus ex Lestathio in Jh. A. p. 855. 7. 3. qd ἔχει ἔνας λόγος ἐστὶ μωδὸς ἐλαφροῦς καὶ ἀκόρον ζῶον, ἢ φορῶν πρὸς ἀνδρῶν πρὸς ἀνδρῶν πρὸς ἀνδρῶν, ὡς φησὶ Ἀσκληπιάδης ὁ Τελέφωτος ἐν πενταπύρῳ παροικίῳ.
Hædrem ad Steph. Voc. Proba's form mala laudat Corinn Schol. Antistoph. aspi ibi est Ἀσκληπιάδης et Latina reddit non melius Licillum. video vulgo vocari Licillum

Plutarchus Themistocl. p. 127. scribit e Neanthhe Cyrieno Themistocli mater magnificam Lampsaenam et Myuntam a Rege Persarum fuisse datam. $\text{Περσικῶν εἰς ἑσπερίων καὶ ἰωνῶν, ὀχυρὰ εἰς ἑσπερίων. Schol. Aristoph. ad Equit. v. 84. hoc refert e Cleanthe. Kallistus ad Aristoph. dubitat, utrum Plutarchus e Schol. an Schol. e Plutarch: sit emendandus. non recte, cum dubitationem tollit Directio five Demonstratio patria καὶ κῆρος, q ad Neanthem pertinet, quem infinitis locis Diog. Laert. Athenais et alii κῆρος vocant. Cleantheus a erat Apud in Diog. in ejus vita l. 7. testatur.$

Notat quodam huius ex Holstenio ad Porphyri: De vita Pythagora i. nota hoc solere confin. di. ita m. q. ibi Porphyrius e Cleantibus l. 5. Modicum narret, Pythagoram fuisse Thij. nium, a Cleam: Alexandr. l. i. Strom. p. 300 et alius refert e Neanthhe. sane cum Cleantem quidam scriptissa constat ex Athenaeo Holsten. in illo Porphyrii nihil tenere mutandum existimat. Nec tñ hoc menagium deterrere potuit, q ad Diog. Laert. 8. 72. putaret in Porphyrio scribendum Neandus de ev τῷ πέντατον τῶν ποταμοῦ κῆρος. Idq. vero e simile e. Neanthes de Pythagoreis scriptis, ut testatur ibi Diogenes. Habet et alia qd. De hoc Neanthhe Menag. ad Laert. l. 99.

Aristeas, Aristias. s. Ariston. v. p. 99. *Androgenus*:

καὶ ἄλλοις ἰσοῦς πῆλας, hoc quo loco ad Aristeam Proconnesium refert e huius aut scisior illas in Ms. e se notare ad l. 36. ubi nihil horum comparat; non recte insperam mens. refert ad Aristeam e adjecto alio nomine. idem e recte Aristeam Philisum dicit meam ab Athenaeo, qui Aristias. v. huius.

Aristeam poetam Comicum laudat. ut idem notat Cleam. e H. An. 631. hunc meam Aristeam Philisum vocat, de quo ei iusto non casto consistisse, nam Aristias ut dixi Philisus dr. Athenaeo non Aristias. Sed hoc via apud meos. valde se confusa.

Aristias. q Aristia Cyclope laudat proestium huius. e. $\text{Ἐπιπέλας. Ἐπιπέλας τῶν ἄνων, ἐπὶ πῆλας ἴδιος. hoc in Cyclope dici a Hippocrate scribit Lenob. 2. procl. 16. Diogen. 2. 32. ut offrat Gatak. 2. Midell. notth. c. 4. p. 452. non adiecerunt tñ nomen poetae, de quo a Lucida constat, ut ante Gatakensem notavit Lenob. Schol. Apollonius 4. 7. memorat et nomen poeta et fabula, et a Polyphemo ad Ulyssim dici, tenet. q. Lucius e Lucida et Diogeniano consarvinabilis ut. fuisse a e tragicum poetam sed Comicum, et eundem quem Philisum Athenaeus dicit, tenet ibid. Gatak. Iud. Aristas κῆρος. $\text{Ἐπιπέλας ἄλλοις ἰσοῦς πῆλας εἰς τῷ π. Ἐπιπέλας. Kust. scribe Aristas κῆρος et remittit ad V. ἐπιπέλας. recte. sed cur non et hoc loco emendationis gloriam, adscripsit Gatak. Kero, q. l. d. ite legendum constat e Aristias. Orpheum de quo Pollux loco dicto et quem meos. Aristea, alii quam Philisum non enim distinguunt inter Aristiam et Aristeam. huius, idem adscribit Aristia Philisio. quod si Aristias ille Philisus Comicus f. f. didit. ibid.$$

ad eum quoque pertinet quo habet alianus l. d. Ariston Chius, huius vita e. ap. Diog. Laert. 7. 180. scripta ibidem memorantur, inter qua em referuntur $\text{ἔργα καὶ διδασκαλία. de quibus infra in aristot. Aristonem Chium laudat Athen. l. 2. c. 2. p. 36. κῆρος e Ariston e κῆρος φῆλα, ἴδιος e ποτῶν σῆλα. τὸν ἄνα πῆλα φῆλα κῆρος ἄνα d' e dios koroveta. de epus uti belev e Schol. Apoll. Rhod. supra. Cic. de senectute c. 1. Teni a semorem tribuimus e Athons ut aristot. Chius. unde de senectute scripsisse constare ait menag. ad Laert. 7. 184. cog. etiam refert illud am. monii V. γέρον Ariston ἄνα κῆρος ἴδιος e τῶν ἄνων πῆλα e ἴδιος e ποτῶν σῆλα.$

κῆρα e ἴδιος e κῆρα κῆρος ap. Cic. alii legunt Aristot. l. 2. et ita laudat Alodrand: ad Laert. alios q Aristonem Chium laudant. v. op. menag. l. d. Ariston l. 2. huius vita f. e Chio, Panpatetibus didicit Diog. Laert. l. d. ubi v. Com. mont. eum laudat Athen. l. 19. c. 2. p. 563. f. καὶ μοι δοκεῖ Ἀρίστον e κῆρος e ποτῶν σῆλα τῆτικος e κῆρος ποτῶν σῆλα e τῶν δευτέρω πῆλα τῶν εἰρηκῶν ἄνων. et. et l. 15. c. 4. p. 674. καὶ Ἀρίστον e ποτῶν σῆλα τῆτικος, κῆρος e τὸ γένος. $\text{ἴδιος e ποτῶν σῆλα e ποτῶν σῆλα e ποτῶν σῆλα. q. f. Casauboni ad l. d. et sine nomine gentili. Ariston d' e φιλόσοφος e εἰρηκῶν ἄνων δευτέρω l. 10. c. 5. p. 49. menag. ad Laert. replicatur, id opus e εἰρηκῶν σῆλα e ποτῶν σῆλα. Laert. Ariston Chio adscribit, cum debuisse se. nec longe ab illa sententia ab Aristot. ibid.$

Aristonem Chium. epus παρωδῶν in quendam Dorum, memorat Didakt. in il. v. p. 124. 53.

Aristonem adjecto non adjecto nunc gentili laudatur a Cle. Alexandr. Strom. 2. p. 407. ὁ δὲν, εἰς ἄλλοις e Ariston πῆλα εἰς τῷ τετρακοσῶν, ἴδιος, ἄνα, φῆλα

Ἐπιφάνης πολλὰς δὲ τῆς ἀρχαίας καὶ μάλιστα. Ἐ. f. Stori Chii, q. deinde ad vlyptalem.
 delectat, ut uocari ex Athenais.

Alexion.

Ammonius, γένων καὶ περὶ βύτης καὶ περὶ βασιλικῆς διαίτης. Ἀρξίνων δὲ καὶ ἐν τῇ ἐπιτομῇ τῶν διδύμων συγγραμμάτων, λέγων ὅτις ἐκ τῶν Ἀείωνος περὶ ἀνδρῶνος γενέσθαι καὶ ἀρξίνων ἔχει γένων. V. γένων. Eustath. locum illum Ammonii ex Eustath., eundem memorat sine uoce φερί.

ἐν τῇ ἐπιτομῇ τῶν διδύμων συγγραμμάτων.

Dinarchus.

Δινάρχος ἴσα legitur pro Μίνερος v. loci ad Ammonii ἐν τῷ κατὰ κλεισοδόντος, ἀναγνῶντα δὲ τῶν μὲν ἐπισημάντων τὰς ματαυσίας, τῶν δὲ ἀποδημῶντων ἔκφραταυσίας.

Ammon. v. ἔκφραταυσία.

Id. v. ματαυσία. Δινάρχος ἐν τῷ κατὰ κλεισοδόντος ἀρκίας, πολλαὶ κἀγαθὰ, τῷ ἑνὶ δικασαί, γένητο ἕκιν, καὶ τῷ νεοδημηθέντι ἐξῆναι τῶν ἀποδημῶντων ἔκφραταυσίας παρεχόμενα.

more loco em. meust. Eust. Att. 25. emendavit Δινάρχος. v. ibi plura de

Dinarchi orationib.

ἐν τῷ κατὰ εὐτυχίῃ ὅτι ἐκ ἐν μείζονα καίῳ ἐπίδεδε τὴν αὐτῆ ἀρχαοκρίσεια. Schol. d. φλακλασῆς. rest. ad Equites v. 1298.

Aristocles Rhodius.

Ammonius v. ἐπικύβητος. Ἀριστοκλῆς δὲ ὁ ἑσθίος ἐν τῷ π. παυτικῆς τῆρπειαν φησὶ γὰρ. ἄγνος ἐστὶν ἀδὴ τῆς βυρραυσίας σκῆλον ὄνομα ἔχοντα, δεικνύων ἔχει δὴν ἔκφραταυσίας τῆς παρωθέντος. cat. f. ita ἐπικύβητος δ' ὄνομα ἔχει, cat. l. d. l. δ. δ' ἐπικύβητος. V. loc. ad Ammon. fragment d. sub p. membro ap. Athenarum. v. f. id.

ἐν τῷ π. τῆς παυτικῆς.

Potamon.

Ammonius v. ἑσθίων. ποτάμων περὶ τῆς διαφύρας ἑσθίων. ἑσθίωνος πείσους καὶ ἑνα, κείσους διαφύρας. ἑσθίωνος μὲν γὰρ ἐστὶ συντομος ἀπόκλειος, λέγε ἢ ὄνομα ἀποκλειῶν ἀπαρτῶνα. ap. Eustath. v. ad Amm. πείσους δὲ μακρὰς πράξεως ἀπεργαλῖα. ἀνέκλειος δὲ ἐπιδεικνύων ἐξῆναι. portraita hae vnr. corrupta, de quo v. loc. ad Ammon. ὅμοιο ἰσχυρῶν οὐκ ἔστιν ἕκιν quid fuisse περὶ διαφύρας, sed illi gendum ἑσθίωνος τῶν ἀρξίνων, ut Potamon in spe quoddam Philotophico memoraverit hae ἑσθίωνος καὶ ἑνα, q. em. praesidentia vnr. indicare.

Alexandrinum fuisse docet ~~et alia~~. Caen. opul. p. 21. et librum opul. ἑσθίωνος ἑσθίωνος commemorat. Delectica lecta uictorem subta dicit, huius illius ἐπὶ τὰς Πλάτωνος πολιτείας ἑσθίωνος refert. vixit sub Augusto, ut idem.

Incerti. v. p. 35.

Ammonius v. ἑσθίων. Τημεντος ἀπὸ ἑσθίων δ' ἑσθίων, ἑσθίωνος καὶ ὡς τῶν ἑσθίων, ἑσθίων ἢ ἑνα κείσους. cat. f. ita. v. ad Ammon.

Idem dicitur. ποτάμων φερί, ἢ ἑσθίωνος ματαυσιῶν

id. κείσους. ἑσθίωνος μὲν το ἑσθίωνος. ἑσθίωνος δὲ ἑσθίωνος. ἑσθίωνος δὲ τῶν κείσους. aliter Eustath. et Egin. m. v. loc. ubi ita. κείσους ἑσθίωνος λέγεται τὸ ἑσθίωνος, ἑσθίωνος δὲ ἑσθίωνος, ἀλλὰ ὡς τὰς κείσους.

id. κομῶν. ἢ ἑσθίωνος κομῶν. f. Honori.

Id. λητῶν. λητῶν ἀρξίνων.

id. v. ποταμών. ποταμών γέ ται τῆρπειαν φησὶ ἑσθίωνος. dubium ut an Ammonii sint an alterius.

Schol. aristoph. ad ept. 713. τίτδας καὶ τρογῶς, τὰς εὐκλείας, ὡς τὸ, ὅσα δὲ ἀρξίνος ματαυσιῶν, καὶ ἑσθίωνος διαφύρας ματαυσιῶν τὰς πύδας ἀμοιωτῶν, καὶ τὰς γυναιξί, λέγειν ἀποπέμψαι, καὶ δροπ τῆρπειαν παρὰ τῆρπειαν εὐκλείας, καὶ λατῶν περὶ κείσους καὶ ἑσθίωνος ἑσθίωνος. Suidas ἑσθίωνος ἑσθίωνος ἑσθίωνος in τίτδα. Sed multum in ποταμών γόνος et εὐκλείας: quibus locis ἑσθίωνος. in ἀρξίνος ἑσθίωνος, nam ante ἑσθίωνος locutus καὶ φησὶ ἑσθίωνος.

Idem ad. v. 870. φησὶ ἑσθίωνος παρὰ τῆρπειαν, καὶ τὸ ἑσθίωνος ἀποπέμψαι, ὡς τὸ, ἑσθίωνος τὰς ποταμών, καὶ μάλιστα φησὶ ἑσθίωνος δ τῆρπειαν φησὶ ἑσθίωνος ἑσθίωνος ἑσθίωνος. Suidas in ἑσθίωνος ἀρξίνος, huius refert, et rectius loquitur ἑσθίωνος.

Idem pro dicit. g. de donatio dixit vestem quorum eadem sententia, qua em. nos habentibus latinum. fereant amicitia, dum una inimici intradant. manist. huius, bit, se uerire quorum vestem, nec competum habere, ut sit latinus.

Lysimachides.

Ammonius v. δεικνύων. δεικνύων ἢ ἑσθίωνος ἑσθίωνος ἑσθίωνος / ἢ τὸ δεικνύων καὶ δεικνύων, ἐν τῇ πρὸς κελίκων περὶ τῶν παρὰ τοῖς Ἀττικῶν ἑσθίωνος καὶ πηλλῶν παρὰ δεικνύων ποταμών, καὶ ὅτι τὸ δεικνύων. τὸ δὲ δεικνύων, φησὶ, ἢ ἑσθίωνος ἢ τὸ δεικνύων ἑσθίωνος, τὸ δὲ τὸ φησὶ ἑσθίωνος. cat. Lysimachides nominat huius. loci ἑσθίωνος v. Ματαυσιῶν. ἢ ἑσθίωνος ἑσθίωνος ἐν τῷ περὶ τῶν Ἀρξίνων μνησῶν, eodem indicat ἑσθίωνος v. Ματαυσιῶν, τῶν. at in ἑσθίωνος, φησὶ δὲ ὅτι γένωντες περὶ τῆρπειαν καὶ μνησῶν Ἀρξίνων ἑσθίωνος ἐστὶν καὶ ἑσθίωνος. e portraita hae loco sub p. loco apud Ammon. pro τῶν ἑσθίωνος ἑσθίωνος ἢ ἑσθίωνος v. in intro. f. p. pag.

Cacilius.

Ammon: v. Deucos. καὶ τὸ τὰς Ἀδηνάσας διδόντων Δαυρεῖαι, ἢ τὰς Δεας εἰς καθίστας ὀφθαλμῶν, ἀλλῶ. quis ille sit Cacilius & sic, Interpretatione voce ὀφθαλμῶν meminit Caecilium ὄφθαλμῶν, cum reprehendit, ob id recte acceptam. ὑπερβαίνου ἡμῖσι. καὶ ὀφθαλμῶν. an dem hic Caecilium Ammonii inestum ē. Caecilium Caeciliūm rhetoricum apud varia scripta memorat Lucid. q̄ inr ē περὶ γὰρ ἀκτῆρας τῶν δέμα ὀφθαλμῶν etc. Ἐπιθήσει Caecilium ἢ ὁ liber Eulimachi περὶ τῶν ἰδίων ἐπιπέων, de quo sup. in h. pag. præd. τα ἢ. ἢ nihil ē μετακινῶν.

Ptolemaus.

Ammonius. Ἰδρυαῖοι καὶ Ἰδαῖοι διαφέρουσι, ὡς ἔχει Πτολεμαῖος ἐν πρώτῳ περὶ Ἡρώδου τὸ βασιλέως. Ἰδαῖοι γὰρ γὰρ εἶναι, εἰ ἐξ ἀρχῆς γούθησι. Ἰδρυαῖοι δὲ, τὸ μὲν ἀρχαῖον ἔκ Ἰδαῖα, ἀλλὰ φοίνικες καὶ Σίβου. cet. Scaliger ad Eusebium p. 162. ait ē Ptolemaum Ascalonitum; Vossius de hist. gr. p. 182. cum Meursio, eundem q̄ et Meursius ar. an hi diversi sint, nunc non vacat querere, in Ammon q̄ ὀφθαλμῶν ὀφθαλμῶν εἰς τὸ εἶδος Scaliger caudat, G. E. T. Ἰδρυς. de quo v. ad Ammon.

Ptolemaus Meursius ad Ascalonitum in dem.

Ammon. v. σαφελῶν. διαφέρουσι ἔχει Πτολεμαῖος ἐν δευτέρῳ περὶ τῶν ἐν ὀφθαλμῶν προσημίων. τὸ μὲν γὰρ βαρυτέρων (σαφελῶν) φησὶν, ὅτι ἐπὶ τῆς καθαρῆς ἰδέας καὶ τῶν ἀρχιτέκτονι τίθεται. τὸ δ' ὀφθαλμῶν ἐπὶ ὀφθαλμῶν. εἰς αὐτὸς πάλιν ἐν δευτέρῳ τῶν ἐν Ἰαδίε προσημίων κατὰ λέξιν φησὶν ἔτιω. σαφελῶν ἐπὶ ἰδέας, σαφελῶν βαρυτέρων εἰς Νίβου. ἢ γὰρ εἶναι ὅμοιον τῷ ὀφθαλμῶν. ἔτιω γὰρ ἀρχιτέκτονι δοκίμῃ. σκεῖτο δ' ἰς ἀρχιτέκτονι. hanc observationem Ptolemaus in fine hujus affingit τῷ Eustath. Ptolemaus sententiam, ἢ illius ὅτι, v. ad Ammon. Ptolemaus Meursius em. h. ὀφθαλμῶν. m. v. σαφελῶν, sed non adjecto nomine patria nec q̄. ἢ. τῶν βαρυτέρων et τῶν ὀφθαλμῶν διαφέρουσι, ἔχει Πτολεμαῖος ὁ Ἀβκαλιώτης. refert eundem locum sub nomine τῶν Ἀβκαλιώτης em. Eustath. in h. v. p. 129. 40. sed videtur aliam sententiam Ptolemaeo tribuit, atq; Ammonius.

Ammonius Meursius ad Ascalonitum in dem. v. σαφελῶν. διαφέρουσι ἔχει Πτολεμαῖος ἐν δευτέρῳ περὶ τῶν ἐν ὀφθαλμῶν προσημίων. τὸ μὲν γὰρ βαρυτέρων (σαφελῶν) φησὶν, ὅτι ἐπὶ τῆς καθαρῆς ἰδέας καὶ τῶν ἀρχιτέκτονι τίθεται. τὸ δ' ὀφθαλμῶν ἐπὶ ὀφθαλμῶν. εἰς αὐτὸς πάλιν ἐν δευτέρῳ τῶν ἐν Ἰαδίε προσημίων κατὰ λέξιν φησὶν ἔτιω. σαφελῶν ἐπὶ ἰδέας, σαφελῶν βαρυτέρων εἰς Νίβου. ἢ γὰρ εἶναι ὅμοιον τῷ ὀφθαλμῶν. ἔτιω γὰρ ἀρχιτέκτονι δοκίμῃ. σκεῖτο δ' ἰς ἀρχιτέκτονι. hanc observationem Ptolemaus in fine hujus affingit τῷ Eustath. Ptolemaus sententiam, ἢ illius ὅτι, v. ad Ammon. Ptolemaus Meursius em. h. ὀφθαλμῶν. m. v. σαφελῶν, sed non adjecto nomine patria nec q̄. ἢ. τῶν βαρυτέρων et τῶν ὀφθαλμῶν διαφέρουσι, ἔχει Πτολεμαῖος ὁ Ἀβκαλιώτης. refert eundem locum sub nomine τῶν Ἀβκαλιώτης em. Eustath. in h. v. p. 129. 40. sed videtur aliam sententiam Ptolemaeo tribuit, atq; Ammonius.

Ptolemaus Meursius ad Ascalonitum in dem. v. σαφελῶν. διαφέρουσι ἔχει Πτολεμαῖος ἐν δευτέρῳ περὶ τῶν ἐν ὀφθαλμῶν προσημίων. τὸ μὲν γὰρ βαρυτέρων (σαφελῶν) φησὶν, ὅτι ἐπὶ τῆς καθαρῆς ἰδέας καὶ τῶν ἀρχιτέκτονι τίθεται. τὸ δ' ὀφθαλμῶν ἐπὶ ὀφθαλμῶν. εἰς αὐτὸς πάλιν ἐν δευτέρῳ τῶν ἐν Ἰαδίε προσημίων κατὰ λέξιν φησὶν ἔτιω. σαφελῶν ἐπὶ ἰδέας, σαφελῶν βαρυτέρων εἰς Νίβου. ἢ γὰρ εἶναι ὅμοιον τῷ ὀφθαλμῶν. ἔτιω γὰρ ἀρχιτέκτονι δοκίμῃ. σκεῖτο δ' ἰς ἀρχιτέκτονι. hanc observationem Ptolemaus in fine hujus affingit τῷ Eustath. Ptolemaus sententiam, ἢ illius ὅτι, v. ad Ammon. Ptolemaus Meursius em. h. ὀφθαλμῶν. m. v. σαφελῶν, sed non adjecto nomine patria nec q̄. ἢ. τῶν βαρυτέρων et τῶν ὀφθαλμῶν διαφέρουσι, ἔχει Πτολεμαῖος ὁ Ἀβκαλιώτης. refert eundem locum sub nomine τῶν Ἀβκαλιώτης em. Eustath. in h. v. p. 129. 40. sed videtur aliam sententiam Ptolemaeo tribuit, atq; Ammonius.

Horacides.

Ammon. v. ἰκέδα. ἰκέδα καὶ ἀφίκεδα διαφέρουσι ὡς ἔχει Ἡρακλίδης. Ἡ. Νῦν καὶ νῦν διαφέρουσι, ἔχει Ἡρακλίδης κατὰ τῶν, ἐν πρώτῳ περὶ καθαρῆς ἰδέας. differentiam memorat em. Eustath. in ed. G. p. 1899. G. ex Heraclide, sed ὁ adjecto nomine q̄.

Ammonius Meursius ad Ascalonitum in dem. v. ἰκέδα. ἰκέδα καὶ ἀφίκεδα διαφέρουσι ὡς ἔχει Ἡρακλίδης. Ἡ. Νῦν καὶ νῦν διαφέρουσι, ἔχει Ἡρακλίδης κατὰ τῶν, ἐν πρώτῳ περὶ καθαρῆς ἰδέας. differentiam memorat em. Eustath. in ed. G. p. 1899. G. ex Heraclide, sed ὁ adjecto nomine q̄.

P. v. σαφελῶν cum subisset sententiam Ptolemaus de differentia accentus vocum σαφελῶν et σαφελῶν, subjicit: Ἡρακλίδης δ' ὑπερβαίνει τῶν, ἢ ἀρχιτέκτονι ἰδέας παρὰ τοῖς ἰαδίε ὀφθαλμῶν τῶν, cet. multum ibi refert ex Heraclide, q̄by ille probari videtur, tabet, σαφελῶν dicendum et de ἰαδίε et de instrumento fabrorum; memorat Ely sententiam Eustath. in il. B. p. 241. ὀφθαλμῶν. m. v. σαφελῶν. Ammonius observationem Heraclidis probat, contra Ptolemaum. Cur a ἰαδίε τῶν ἰαδίε non ἰαδίε; ἢ. τὸ μὲν τῶν προκείμενον τῶν Ἡρακλίδης πρὸς ἀρχιτέκτονι ἰδέας. iusto loco, genitium εἰς Ἡρακλίδης v. v. ad Ammon. Hæc indicant Grammaticum fuisse.

Callimachus ex Heraclide subjicit, τὴν ἐν Ζαφάτῳ λέγουσαν ὅτι ἰδέων τῶν ὀφθαλμῶν ἰαδίε, τὸ δὲ προσημίων ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν. Antigon. Canst. c. 167. nulli fuerit hoc nomine hystoric; ad quem ex his p̄tinet, ὁ facile dicitur ē. Voss. de hist. gr. h. v. v. v. v. v.

Alcman.

Ammon: v. ἰαδίε. ἰαδίε τὰ διεδόντα τῶν ὀφθαλμῶν τῶν ἀρχιτέκτονι. Ἀλκμαν, ποικίλων ἦκα τῶν ὀφθαλμῶν ἀρχιτέκτονι ἰαδίε. Alcmanus duo disticha ap. Antigon. Canst. c. 27. Vad. H. Steph. fragm. lyric. p. 125.

Euphemus.

Ammon. v. ἰαδίε. τῶν ὀφθαλμῶν εἰς ὅπως καὶ ἐπὶ τῶ ἰαδίε τὸ ἰαδίε. Euphemus. ἰαδίε μῦθον ὀφθαλμῶν, ἔχει, ἀντὶ τῶ γένε. hoc fragm. propter brevitatem ὀφθαλμῶν ē, nec ex parte facile potest.

Apollonides Nicænsis.

Ammon. κατάληξις καὶ κατὰ ἰδέας διαφέρουσι, εἰς φησὶν Ἀπολλωνίδης ὁ Νικαῖος ἐν πρώτῳ περὶ καθαρῆς ἰδέας. Voss. de hist. gr. p. 328. alia illius scripta memorant hoc mittit, ὀφθαλμῶν καὶ ὀφθαλμῶν διαφέρουσι. Ἀπολλωνίδης ὁ Νικαῖος ἐν ἐπιπέωνι περὶ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν, cet. ὀφθαλμῶν μὲν γὰρ τῶν, φησὶν, ἐπὶ καθαρῆς ἰδέας εἰς τῶν, ὡς ἔχει ἰαδίε.

Ammonius Meursius ad Ascalonitum in dem. κατάληξις καὶ κατὰ ἰδέας διαφέρουσι, εἰς φησὶν Ἀπολλωνίδης ὁ Νικαῖος ἐν πρώτῳ περὶ καθαρῆς ἰδέας. Voss. de hist. gr. p. 328. alia illius scripta memorant hoc mittit, ὀφθαλμῶν καὶ ὀφθαλμῶν διαφέρουσι. Ἀπολλωνίδης ὁ Νικαῖος ἐν ἐπιπέωνι περὶ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν, cet. ὀφθαλμῶν μὲν γὰρ τῶν, φησὶν, ἐπὶ καθαρῆς ἰδέας εἰς τῶν, ὡς ἔχει ἰαδίε.

Philosophi.

Ammon. Νίβου. e Philosopherum sententia ostendit quod differant ἰαδίε et πῦξις. ἰαδίε v. ἰαδίε. discrimen inter ἰαδίε, ἰαδίε, ex διαλέξει docet.

Ammonius Meursius ad Ascalonitum in dem. Νίβου. e Philosopherum sententia ostendit quod differant ἰαδίε et πῦξις. ἰαδίε v. ἰαδίε. discrimen inter ἰαδίε, ἰαδίε, ex διαλέξει docet.

Aristonicus.

Ammon. v. ὄλιγον ἐπ' ἀδελφ. μικρὸν δ' ἐπὶ μεγάλῳ. Αἰσωνικός ἐν ὑποσηματίᾳ ἐλά, 126' ἐπὶ στοιχίῳ ὄλιγον μικρὸν ὑπερακτικῶς. Locally est corniphis. Aristonicus Grammaticus ut commentarius in Homerum et ex Eustathio. et Elym. m. Dicitur, miff. acf. em. in Hesiodum. V. Ind. Athen. l. 5. p. 20. refert aristonicum scripsisse de saltatione, unde in mentem veniebat, ἐκάλυθεν ἀρχιγεία ὄλιγον nam illa μικρὸν ὑπερακτικῶς sunt Ammonii. sed hoc parum firmum ē ad illam conjecturam argumentum.

Demosthenes. p. 4.

ἐν τῷ πρὸς πάντας

Ammon. v. τα δίδω. ταῖς δ' ἰσὺν τοῖς ἴσιν, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων, ὡς Δημοδότης ἐν τῷ πρὸς πάντας ἐντερον ἰδ. ποταμ. τῆς δὲ περὶ πέντε ταύτης ὅτιον.

ἐν τῷ κατὰ ἀνδραγαθίας

ἰδ. ποταμ. ποτὸς ποτὸς ἀφ' ὧν τὸ ἐκπορᾶ. ὡς Δημοδότης ἐν τῷ κατὰ ἀνδραγαθίας, δευτὸ καὶ ποτὸς μεταλαβέν.

ἐν φιλίππῳ

Schol. arist. Elym. 523. τότε τῶν τοῦ πόντου πόλεως ἔσοντος καδ' ἰσὺν ἰδ. ib. ad. v. 944. ἐν ἣ [ἐστὶν Ἀθηναίως] αἰσὶν οὐ ἀρνηθῆναι ἢ ποιητὰς ἀγγελοῦτες τίνα ὄντα τὰ τῆ γελα ἀγῆαι χάριν, ὅτις ὁ Δημοδότης ἐπιπύ ἐφ' ἀρχιγείας, ἐπὶ ἀρχιγείῳ γὰρ εἰ ἀδοντες καθήκοντα λέγουσιν καὶ ἄλλοι τὰ ποιήματα. videndum an ex loco Demosthenis probari possit adhuc illius aetate obtinuisse morem carmina placidior recitandi v. ser. Schol. Arist. 523. ἰσὺν δὲ ποταμὸν πᾶσι λέγεται, ἢ δὲ ἀρχιγείῳ πᾶσι λέγεται, κατὰ Δημοδότην ἐφ' Ἀθηναίως. ea q̄ abstergit. hoc mihi obsecrum ē, cum ὁ sicam locum Demosthenis. huiusmodi e Schol. explanat in πᾶσι.

Schol. Arist. Elym. 523. τότε τῶν τοῦ πόντου πόλεως ἔσοντος καδ' ἰσὺν ἰδ. ib. ad. v. 944. ἐν ἣ [ἐστὶν Ἀθηναίως] αἰσὶν οὐ ἀρνηθῆναι ἢ ποιητὰς ἀγγελοῦτες τίνα ὄντα τὰ τῆ γελα ἀγῆαι χάριν, ὅτις ὁ Δημοδότης ἐπιπύ ἐφ' ἀρχιγείας, ἐπὶ ἀρχιγείῳ γὰρ εἰ ἀδοντες καθήκοντα λέγουσιν καὶ ἄλλοι τὰ ποιήματα. videndum an ex loco Demosthenis probari possit adhuc illius aetate obtinuisse morem carmina placidior recitandi v. ser. Schol. Arist. 523. ἰσὺν δὲ ποταμὸν πᾶσι λέγεται, ἢ δὲ ἀρχιγείῳ πᾶσι λέγεται, κατὰ Δημοδότην ἐφ' Ἀθηναίως. ea q̄ abstergit. hoc mihi obsecrum ē, cum ὁ sicam locum Demosthenis. huiusmodi e Schol. explanat in πᾶσι.

περὶ τρυφῆς

Schol. ad lat: 760. τῆ μὲν δεσποτικῆ ἀθηναίῳ, τῆ τῆ δὲ πόλεως μετὰ τὴν εὐχνομα. et. ἐν τῷ πρὸς πάντας καὶ Δημοδότης ἐφ' ἀρχιγείας τὸ προσέμου ἐλυγῆται ἐν τῷ πρὸς τῆς τρυφῆς λόγῳ, φησὶ γὰρ ἔγω. πρῶτον μὲν ἐν Ἀθηναίῳ τοῖς πρὸς εὐχνομα πᾶσι. et. ad. e Demo. Athene ἐν δευτ., ὡς ἐν δευτ. ἀθηναίῳ, ἀρχιγείῳ τῶν δ' ἐ in editis. in miff. quibusdam e mss. e ad sam Moreliana s. mss. Benevati.

Acharn.

ἐρχέβατο δὲ τῆ λέγει [sup. τῷ πρῶτον μὲν] καὶ Δημοδότης. Schol. v. 60.

Nilus.

Ammon. v. παρὰ τὴν καὶ Νείλος, τὸ διακρίνει τὰς ἑστίδας καταλιπόντες τὰς πικρὰς. ὁ τίς quis sit ille Nilus.

Archilochus. p. 12.

Ammonius. v. ἔδον. Ἀρχιλόχος. ἐρχεθα θαλλὸν Μυρβίνος εἰς ἔπειτο Ραδῆς τε καὶ ἰσὺν. Henrichium hoc ex archilochi caudat em. Eustath. in. do. Di. p. 1963. ἰδ. ὁμοίῳ τε. Schol. aristoph. Elym. 430. εἰ δ' ἐκεῖνος ἔ καταπροβῆται, ex ib. πρῶτον μὲν καὶ προβῆται.

Aristoteles. p. 21.

8. H. An. c. 12.

Ammonius. v. χλαμῖς tradit a didymo aristoteli aristotelis, Pylarchi et Polemonis ostendi multum discriminis ee inter χλαμῖδα et χλαμῖναν.

8. H. An. c. 12. not.

Aristoph. Elym. 415. Αἰσωνικός ἐν δευτέρῳ ζῶν ἰσοσίας τοῦ ἴσιν φησὶ κόραλον καὶ κρονητὴν ὄντα αὐτὸ ἐχόμενον ἀλλόκταται. leg. ἐν ὄντιον ἔ l. 8. H. A. c. 12. mo. miff. mangfac. ad Horroer: pro αὐτοεχόμενον leg. ἀντοεχόμενον. v. ser. ad aristoph.

9. H. An. c. 6.

Schol. arist. Elym. 420. ἔκαληθη ἴσος μῆας, ὡς Αἰσωνικός, ἐν τῷ χρωμῶνι δὲ ἐβδόμεν ἴσιν, ἐν δὲ τῷ ἴσιν ἀπολλυνται. verba sunt aristotelis ἐ libro 4. H. N. 6. το ὄντιον ἰσὺν, fata. μῆας sine dubio corruptum ē f. ἰσὺν s. τῆδιν v. ad aristoph. ser.

5. H. N. 1.

ἰδ. ib. τὰς δὲ θαλαττίκας καὶ Αἰσωνικός ἀκαμύφας ἐν τῷ πρῶτον μὲν ζῶν, καὶ δεῦ ἴσιν ἐν ἑβδόμῳ φουκίων. Suid: rectius φουκίων ἰσὺν post ἀκαμύφας. Aristoteles ἀκαμύφας maffas memorat, l. i. H. An. c. i. p. 829. pro φουκίων ap eundem male φουκίων. q̄ correxit Suid.

Thesaurorum in φουκίων.

ἴσος δὲ καὶ ὁ χαλκός [ἀμφότεροι in iudiciis] ἀς φουκίων Αἰσωνικός δ' ἐφ' ἰσὺν ἐπίδεικα ἴσος τὸ ἴσιν μόνον τὴν ψῆφον καθέσθαι. Schol. aristoph. Elym. 1196. agit de como qui imponebatur lada in iudiciis. v. ser. hoc f. scripserat aristot. in Rep. Atheniensium. ἴσος scorpionibus in Latmo Caria Antigon Lept. c. 18. ubi Meusf. q̄ vultut nubliam ἐ locum aristot. in 8. H. A. 29. unde antigon hincit. Dem anastat em fuisse in epif Noxi, καὶ παρὰ τὴν.

8. Rep. Atheniensium

ἐ δὲ φουκίων μισοφάτος τρυφῆς nascit, ἰδ. c. 23. τῶν τρυφῆς cum exult pium, id deglūtat, ē m. remedium contra morbum comitalem ibid: 24. cetera quoz in eod: leg. f. f. q̄ Aristotele

Phocam et Balamam lac habere, et de hircio in Lemno qui lac dabit, ib. c. 26. ē 3. H. A. 20. De tarand. c. 91. et aristot. de admir. aud. p. 1088. v. meusf. ad antiq. q̄ Aristoteles benevolens discere animalium aliditates in pugnis - in amore prolix - in memoria - ib. c. 32. designat quinor libros de histoz animal. in quibz ea sparsim tradunt.

de lupis ap. Conopodium sed locum marum difficiliter: captivam pulcatonem, c. 33. 8 in Aristot.
 g. H. A. 56. sed v. Melius ad Antigon.
 de ferocitate partu Thracica, alicujus totum adjuvare acutissimib. 34. Aristot. l. d. 1. meust.
 de Ceranum parvi et alij memorabilib. de us. v. ibid. 35. ex Aristotele g. H. A. 5. ibi varia
 lectio haxxyadai et karaxadai. De qua d. bp. q. 70. et ibi Meus. ad Antig.
 in fecta cupras pef sagitta ides dictamno Janon. ib. 36. anst. g. H. A. 6.
 Pardalin scientiam alicia odore suo delectari, se occidit, atq. ita proijcip accedentia
 versari. ib. 37. Arist. g. H. A. 6.
 de puigra Ithoneumonif cum aspide Antig. 8. 36. Aristot. ib.
 de trochile Crocodili dentes purgante Antig. c. 39. anst. ibid.
 Felitudo cum viperam edit, remedium fit origanum. Antig. 40. Arist. ib.
 mustela cum serpente dimiatura vitam, edit. Antig. 41. Arist. ibid.
 Ithum a serpente morsonum remedium caner. Antig. 46. anst.
 Palumbes puffed organum vilneri induit. Antig. c. 42.
 de hincidendum nidificatione et. Antig. c. 43. Arist. g. H. A. 7.
 de Columbarum coitu et nutritione pullorum Antig. c. 44. Arist. g. H. A. 7. ubi quadam
 aliter, et, ut puto, melius qm in Antigono leguntur. V. adnot. ad Antig.
 de partibus Antig. c. 45. Arist. g. H. A. 8.
 de quibus Antig. c. 46. Aristot. g. H. A. 10.
 de Pelicanis Antig. c. 47. Arist. ibidem, et exco emendandus Antig.
 de pulchritudine Antig. 48. ex Aristot. l. d. c. ii, ubi varia scriptura v. ad Antig.
 de innamomo avi. Antig. c. 49. ex Arist. g. H. A. 10. ubi d. e. hax adnot.
 de uicculo Antig. c. 50. Arist. l. d. c. 29.
 de Negithore. Antig. c. 51. Arist. l. d. c. 30. varia lectio, ad Antig.
 de aquilib. Antig. c. 52. Arist. l. d. c. 32. varia lectio ad Antig.
 de torpedine Antig. c. 53. Arist. l. d. c. 33. sed aliter.
 de vilpe Antig. c. 54. Arist. l. d. c. 37. qdam aliter.
 de Polypu alimentis et colore. Antig. c. 55. Arist. g. 37. Var. lect. ad Antig.
 de Polypo nautilo. Antig. c. 56. Arist. l. d. varietas. lect. ad Antig.
 Hinc oia ab Antig. usq. ad c. 128. ex Arist. sumta s. hax in notis Meustii l. in fronte
 libri scripta sunt

Phylarchus.

Ammon. v. xaxpws, προσδεται [s. Διδυμος] Αειστορη, v. Φηαρον πωλεστωρα, τα ποτα διεγρησα
 Ι. xaxpws et xaxva. pro Φηαρον lege Φηαδρον. v. ad Ammon.

Polemon.

v. proxime p. n. d.:

Aristomenes.

Drama epij θαλασσαν actum Stratoce Archonte. v. p. 21. Cratini Satyri.

Allyros quando acta v. p. 36. Niocharis.

Evδov γὰρ ἴκην γαλαρα. Schol. Arist. Acharn. 3. Suid. et Phavorin. v. φαρακαβογλαρα. 4p.
 Macrobi. 5. lat. 20. Eddi. recensiones habent integrum verbum. Evδov γὰρ ἴκην ἐστὶν ἀντικόν
 γαλαρα. quo auctore d. licio. nam Colon. 1527. nihil aliud hē qm Suid. Anstroph. Suid. et
 Phavorin. Eadem male Apisogoras in p. d. v. pro Evδov ut notat Meust. l. d. c. 11.
 et post eum Kustner ad Suid. sed in omi. Boydōis ed. Colon. recte. hoc quoq. jam vide,
 ut Mauffac. append. ad Harpocr. v. γαλαρα p. 33. ubi notandum ē flagitium Editoris,
 e Tripi q notam Mauffac. ad l. d. Harpocr. omisit, et ea qua. in app. ab eo tē,
 blunris adfert, in qua sententiam Mauffac. mutavit. nam cum antea nomen
 hujus fabula ap. Pridianum depravatum existimasset, et pro eo substituendum
 ē Tripi, q nusquam tibi lectum ēet nomen Dramatis Boydōi nisi ap. Pridian.
 in app. ipse vincta sua caecidit, ea se non recte sentire ostendit, ut Valaf. ad not.
 Harpocr. l. d. notat. Tripi a tribus stiper fuit, ut vestra Mauffac. epimere
 nota, q in appendice aboleverat, tū nota Harpocr. omisit. Reinas. quoz
 3. Var. lect. 3. p. 383. errorem illum Mauffac. notat, q d. videtur epij append.
 cum vidisse

Boydōis. de γ' ἴδῃ τὸς προταυὸς προβῆδον. προβῆδοντο δ' αὐτὸν καὶ ἐν τῷ. Pridian. l. d. p.
 1202. haec corrupta sūt.

ibid. id. l. 12. p. 1104. ex Anstroph. in p. d. v. hae laudat, Ev γὰρ, ἐστὶν ἀντικόν βε βένουδι πῶς
 λέγεται, οὗτος περ' ἐπὶ γαλαρα.

ibid. et lib. ib. p. 1194. Anstroph. Boydōis. p. 1194. et, ὅτι γ' λέγεται πῆλὰ διβρα. Valaf. ad not.
 Mauffac. ad Harpocr. v. γαλαρα. recte censet emendandum Pridianum, et pro
 Anstrophaneis, legendum, Aristomenes.

Xenophanes.

Ev Zenonis. Hic cum alia carmina scripsit, de qb. vide Ind. Athenaei, tum Sillol. ut
 docent Eustathius in il. B. p. 209. 20. Strabo l. 14. p. Dios. laet. Timon l. g. Sect. III.

οὐδὲν ἔτι.
 Ἀπυγῶς
 Boydōis.

Boydōis.

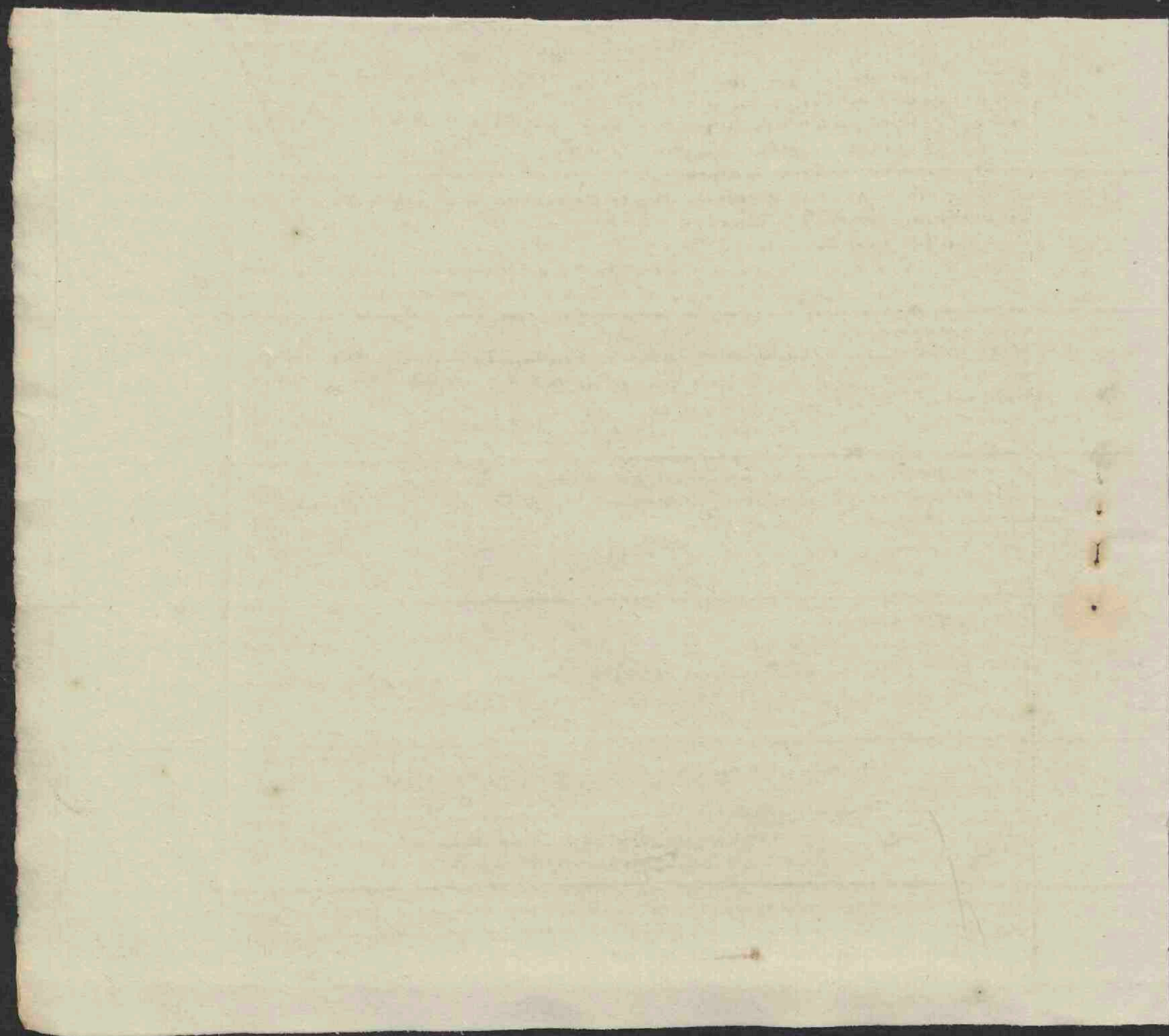
ibid.

ibid.

Ev Zenonis.

Homerus 3. 45.

- ℓ. ν. 354. ἦν μὲν γὰρ ἀμφοτέρωθεν ὁμοῖον γένος, ἦδη δὲ πατέρη. id. Equit. 295. λεγὴν ἢ Ἄνακτορ ἦ μὲν.
 - ℓ. α. 192. ἐπὶ δὲ παλαιότερα, ἢ τὴν πένοντα β. 930.
 - od. κ. 217. ἀεὶ γὰρ τε γέρε μελίγροτα θυγῆ. Suid. ἢ ἀπομαγδαλία. male ἀεὶ Schol. Equit. 412.
 - ℓ. λ. 700. id. β. 483. ἔμελλε δένδρα δαί. ap. Hom: ἔμελλον.
 - ℓ. β. 488. β. 680. καὶ τὸν ἰορίονα δοκῶσι.
β. Schol. ad ν. 693. τῶν κερωνῶν οἱ μὲν καταβάται, οἱ δὲ ψαλόεντες, οἱ δὲ ἀρχῆ, πρὸς κωλύονται. εὖς δὲ γένος ἰορίονα βεν.
 - od. α. 410. ὄσον ἀναίξας ἄφαρ σφάται β. 700.
Schol. β. ad ν. 768. ἐπὶ τρυγητὶ κατακνηθῆσθαι ἐν μωττωτῶ μετὰ τρυγῆ. Schol.
 - ℓ. α. 677. μωττωτῶ δὲ ἔπει, πᾶσι δὲ ἴσως πρὸς τὸ ὀμηρικόν / Suid: τὸν ὀμηρικὸν κοκεῖονα / ἴσως
cit ad ℓ. λ. ν. 677. ἐν τῷ ἔα θρη κῆρυθα γυνή cet. ἐπὶ δὲ ἀγχιον κητῆ τρεῶν
κηγῆ χαλκήη.
 - ℓ. φ. 485. β. ad ν. 788. περιδόμεδα ἄφρονι δυνάκας ποικιλιόμεδα in ν. 485. ℓ. φ. δυνάκας
νῦν τρίποδος περιδόμεδα. sic quos Suid ad ad Nub. 643. et ad Acharn. l. d. in
Homero ἔ δυνάκας νῦν, et περιδόμεδα.
 - ℓ. β. ν. 119. β. ad ν. 1298. Αἰδύχρον γὰρ τόδε γὰρ ἐστὶ καὶ ἔσδομένωδε ποδῶτα.
 - ℓ. λ. ν. 21. β. πῶδοιτο γὰρ κόπρον δὲ κητῆ κλέος.
 - od. γ. ν. 87. β. πῶδοιτος ἦν ἕκαστος ἀπώλιτο. β. πῶδοιτο δὲ ἦν.
 - ℓ. ν. 88. β. κῆρυθα γὰρ ὀληθρον ἀπῶσι δὲ κητῆ κρονίων.
 - ℓ. ζ. ν. 301. β. ad ν. 1223. οἱ δὲ ὀλολυγῆ πῶτα.
 - ℓ. η. ν. 279. ὅτε τὸ ἔωτο κητῆτα β. ad ν. 1340.
- Acham.
- ℓ. δ. ν. 493. ἴκε δὲ φρεῖας. ν. 3. id. δ. 105. θυροδακτύς κῶδος. ibid.
 - od. δ. ν. 17. κητῆν ἦν ἴναπε
 - ℓ. ν. ν. 157. κητῆν δὲ γὰρ ποδῶτα. ib.
 - ℓ. λ. ν. ii. β. ἴδα δὲ ἦν ἦν θεὰ μέγα τε δεινὸν τε ὄρεθι Ἀχαιοῖν δὲ μέγα δένος ἔφαρ ἴκα,
γ. β. β. ap. Hom: edithr μέγα δὲ δένος. sed ita ut Schol. Caiddat, em. ἔ φ. Har,
procrat. ν. ἀνωδίαζον. ap. Schol. Dindani et Eustathium. Vally, ad Harpoc. l. d.
 - ℓ. 2. 180. κητῶν, ἢ γέρον, ἢ κῆρυθα δὲ κητῶν δὲ κητῶν, Ἀδῶν ἐν κητῶν, καὶ ἔλθε δὲ κητῶν
ἐλθε δὲ. β. male. Ἀδῶν γὰρ Ἀδῶν. ἔ m. genitivus, ut et Schol. et parvly Schol.
Homoni docent.
 - od. ζ. 31. Antig. Crayst. c. 28. canis subidentem eum, quem insequuntur, ὅ ἐσθαι. unde Homani
q ab ὄνθις ἐπιμελῆς καὶ πολυπράμων εἶναι ar. ad fibulium κητῶν, ἰσπαινθῶν
canis. ἔζητο κητῶν δὲ κητῶν δὲ ὅ ἐσθαι κητῶν δὲ. 31.
 - Hymn. 3. 51. ἰσπαινθῶν ἰσπαινθῶν, ὅ ἐσθαι ἰσπαινθῶν, ἰσπαινθῶν ἰσπαινθῶν. ὄθεν τὸ ποικητῶν ἰσπαινθῶν
ἰσπαινθῶν ἰσπαινθῶν, πολυπράμων κητῶν καὶ κητῶν ὄντα. ἔπα δὲ δὲ κητῶν
εὖν ὄντων ἰσπαινθῶν γὰρ δὲ. Antig. Crayst. c. 7. in Homani hymn. 3. 51. γὰρ δὲ κητῶν
ἔ δὲ κητῶν. ἀνωδίαζον ibi κητῶν. Normes.

ubi hæc testimonia ad hoc Menagii qd. Schol. Arist. legit. v. 406. qui ait
Βάκχος ἐστὶν ἡμεῖς, quam myste gestant, adjecto testimonio Xenophani
ἐκφυγῆται δὲ Ἐρωτοδῶς ἐν Στρατῶν ὄντιος, ἐστὶ δὲ ἑκάστη πικρὸν περὶ σὺμα. editio,
vel em. novissima ibi prave exhibent Ἐρωτοδῶτος.

Nicander

Schol. Aristot. ad Ept. v. 406. notat Βάκχον em. dici Ἐρωτοδῶτος ἔδος, ὡς Νικαν.
ἔπος ἐν τῷ περὶ γλυκῶν ἰσοπέ, φησὶ γὰρ ὄντιος. Βάκχου δὲ, Κεχαλῶς περὶ ἀνδρείου
ἔσεφαστο.

Archippus

Schol. Arist. Ept. 422. de ἀντὶ / κορυθαί / καὶ πύγδα καὶ προκῶνα πᾶς Ἀρχίππῳ
καθῶνται. Pollux 2. 183. idem ab Archippo ἐν Πύγδα dictum scribit. ubi τῆ, qd. dan
libri inscriptionem dramatis ὁ τῆ. et pro πύγδα legunt πύγδα.

Magnes

De hoc Anonymus in prolegom. Aristoph. περὶ κορυθαί. Μάγνης Ἀδριακὸς ἀγροκόπος
Ἀδριακὸν ἕκαστον ἔκαστον τῶν δὲ ἀγροκόπων ἀπὸ τοῦ ὄνομα τὸ δὲ ἀγροκόπος ἐστὶν ὄντιος,
Suid. Μάγνης, ἰδὶαζὲ κορυθαί δὲ ἕκαστον ὄνομα δὲ ἕκαστον. et ita em. ex anonymo laudat
meum. sane si τῆ novem Comœdia ipsi tributa sunt, quippe Anonymus scribit, non
potuit indecām comedias viciisse, itaq. quito melius legi ἀπὸ τῆ, qd. ἀπὸ ἀνοnymu
et τῆ cum frequenter viciisse constat ex Aristoph. Ept. 517. τῶν τε πύγδα, ὅτι τῆ
Μάγνης ἕκαστον τῶν κορυθαί καὶ πύγδα ὅτι πύγδα ἕκαστον τῶν ἀντιπύγδα ἕκαστον
ἕκαστον πύγδα ὅτι ὄνομα γυναικῶν τῆ, καὶ φάλαξ καὶ πτερογίγναι, καὶ ἀνδρείου καὶ
φύγδαι καὶ βαπτόμενος βαπτόμενος, nam qd. πύγδα τῶν πύγδα dicit, ὅτι ἕκαστον
sane de duobus illiq. queat. ἕκαστον ἕ, ἀπὸ ἀνοnymu ὅτι ἕκαστον ἕκαστον
cum tantum novem in universum epus dramata memorari dicat, nisi
τῆ τὸ ἀγροκόπος ibi illigenda sunt de eis qua falso ad eum referuntur, vel
ἀγροκόπος, de quo dubito. Nam sub Magnis note circumlatas fuisse
fabulas quasdam ab alio factas constat, ex Athenæo, qd. libro 9. c. 2. p. 362
inter eas ait fuisse Διονύσου πύγδα. καὶ ὅτι τῆ eis Μάγνης ἀγροκόπος πύγδα
bas ἐν Διονύσου πύγδα, καὶ τῶν τε πύγδα καὶ τῶν κορυθαί πύγδα et l. 14. c. 14.
p. 346. Διονύσου πύγδα. Μάγνης τῶν πύγδα / Μάγνης, ἕκαστον πύγδα τῶν ἐν
ἑκαστον ἀγροκόπος κορυθαί ἐν Διονύσου πύγδα. τῶν πύγδα ἕκαστον τῶν πύγδα
ἕκαστον, ὅτι τῶν ἀντὶ ἐκαστον πύγδα. nam qd. Casaub. ad locum priorem scribit,
sub epus note circumlatas fuisse fabulas duas Διονύσου πύγδα et Διονύσου
πύγδα, id epus notat ἕ, ut paterem ex verbis Athenæi ὅτι ἕκαστον τῶν πύγδα
ἕκαστον Anonymus, τῶν δὲ ἕκαστον τῶν ἀντὶ ὄνομα ἕκαστον, et τῆ Helicium ἕκαστον
ἕκαστον ἕκαστον ἀντὶ πύγδα / ἕκαστον τῶν πύγδα ὅτι ἕκαστον πύγδα ἕκαστον ἕκαστον
ἕκαστον. respicit Helicium ad drama magnis ἕκαστον, ut apparet e Photio ἕκαστον
ἕκαστον legatur ἕκαστον ἕκαστον / ἕκαστον Μάγνης τῶν πύγδα ἕκαστον ἕκαστον
ἕκαστον. hæc int. se pinguare, putat Bentley in ep. ad mill. p. 32. nec a se compari
posse dicit, mihi v. discordum ex hoc loco Helicium apparet, cum a quo
ille oriculus ap. Helicium descriptus ἕ, antiquorum fuisse Anonymus, qui
de comœdia scripsit, qd. leguntur in prolegomenis Aristoph. Nam Photio atate
ἕκαστον illam fabulam ex epus verbis ἕ apparet, non magis quam Suida
epus quem eadem leguntur v. ἕκαστον.

Aristoph. loco sup. laudato verbis φάλαξ etc. designat dramata a Magnete scripta
et athenianisibz, ut docet Schol. qd. ait voce φάλαξ, ἀνοnymu παρπύγδα ἕκαστον
leg. παρπύγδα. et Suid. v. Μάγνης, ut recte ad Aristoph. notat Kust. qd. idem putare
v. em. ap. Schol. pro παρπύγδα legendum ἕ παρπύγδα ei ὅτι ἀνοnymu, sed accan
ἕκαστον ἕκαστον v. ut legatur παρπύγδα. v. ser. ad Aristoph. legit. 519. Casaub.
ad eum locum putat, sic appellatum fuisse hoc drama, qd. in ea indicabant
hic mulieres barbata pulcherrimas.

Πτερογίγναι. designat ἕκαστον ἕκαστον. Schol. et Suid. l. d. et in πτερογίγναι.
καὶ ἀνδρείου. respicit ad fab. ἕκαστον, de qua em. sup. e Bentley. ad Kust. ad
Suid. Bentley. a putat em. hinc p. tenere, qd. ap. Suidam legitur sine interpreti,
hæc ἀνδρείου, pro quo em. ἀνδρείου restituendum censet. memorat em. e Schol.
Suidas in Μάγνης et πτερογίγναι.

καὶ φύγδαι. docuit fabul. φύγδα. Schol. et Suid. Casaub. hic notat φύγδα
dici verniciaculum, qd. nascitur in grossis l. hinc immaturis, sed poetæ veteres ei
significationem oblectam tribuere, ut φύγδαι dici impudicum ἕ. ego
quito ὅτι ἕκαστον, quodnam flosit argam hinc fabula: nam Magneterum in
ea pertinuisse impudicum ἕ liquet e voce φύγδαι, qd. Aristoph. dixit a
φύγ, φύγδα, qd. ὅτι ἕκαστον impudicum sed verniciaculum, quam dixi, velut Suidas ait,
putat quoddam genus. tam ut Helicium fructus palma masticæ. Helicium:

ἐν τῷ περὶ
γλυκῶν.

Πύγδα.

nomen huius fabi, Ἰσχυρίων, τὸ δὲ ἴσχυρας λέγει τὸ δὲ Μαγιστῶν, [Pentl. l. d. delat rrs.] et sub eodem articulo exponit quid de vermulo, quem memorat.

καὶ βαυτοφῶνος πατραίων. hoc phinet ad Ranaf quos docuit, Schol. et Suid. de varia serm, phura vocat Βαυτοφῶνος v. ad Len. gr.

Μυδοῦς

Pollux. l. 7. 108. Ἐμᾶγοσι δὲ διὰ τὸ ἴσχυρα, ὀνομαζόμενοι, ἀναλάττας.

ἰσίδεμ.

Athen. c. 5. c. 12. p. 890. προσηγορίαι τῶν βακχάειδων καὶ Σοφοκλῆος. Μόνη δ' ἐν ἡδοῖς, ἄδοντα δὲ καὶ βακχάειδων καὶ Σοφοκλῆος, μάλιστα δὲ ἐπὶ τῶν ἰσίδεμων ἢ βακχάειδων. Interpretatio ἰσίδεμ, Bac., candidus sic meminit Sophocles magister in Lydijs. leg. Μόνη, ἢ α' βακχάειδων unguenti generis. Pollux l. 2. 101. τὸ δὲ βακχάειδων [ἰσίδεμων] ἀποφῶν, ἀπεφῶν, ἢ δὲ Μόνη δ' ἡδοῖς. legunt e nulli καὶ ἀποφῶν.

πτακίδι.

Suid. in v. d. Μόνη ἐν πτακίδι. ἐπὶ μὲν τῶν μὴ δι' ἴσχυρας ἐν γυναικῶν, τῶν δὲ φησ. ἐν δὲ ταῖς Νόμας διακαλοφῶνος ἔειπε, τὸ μὲν τῶν ἐπὶ τῶν παρόντων γένος, τὸ δὲ δι' ἐν Πυδοῖς, δὲ δι' πάντων τῶν ποταμῶν χαλεπώτατος, ἢς γὰρ ἡμεῖς τῶν δὲ. μάλιστα in Biblioth. Att. hinc efficit magnetem em scripsisse drama, cui nomen fuerit Νόμος, ac in posthema editione immo illa qua referuntur e Νόμας putavit e Platonicis: nam vestit, [Plato] vero in Legib. et.

Gratinus. v. 21.

Ἀναξ Ἀπόλλων, τῶν ἐπιῶν τῶν ἐπιματων κενάχου [male pro κενάχου quod Suidaphit in ἀγῶνα α' δωδεκάκενον σῶμα, et probant Post. et Kust.] πηγά. δωδεκάκενον σῶμα. Ἰσίδεμ ἐν πηγά. τί δὲ ἀποφῶν ἔσθι; ἢ μὴ γὰρ ἐπιματων τὸ ἀποφῶν τὸ σῶμα Ἀπόλλων τῶν κενάχου ποταμῶν. Ap. Suid. in ἀγῶνα male legitur πτακίδι. nec tñ cum errore sustulerunt editores. quam et alibi in hac voce admissum videt Meurs. bibl. Attica. duas priores vestit Postus ap. Suidam v. ἀγῶνα α' δωδεκά κενοσ. O Rex Apollo [meorum] cernimini fluminum resonant fontes, duodecim fistulas habent os. in δωδεκάκενον α'. O Rex Apollo quanta te meorum cernimini flumina, resonant eorum fontes. duodecim fistulas habent ebullit os. Meus. Gram. gen. c. 14. Tom. IV. antiq. græc. O Rex Apollo vestium flumini huius resonant fontes! os duodecim tubos habent. Harissimus Editor Suidæ hic e contentus in ἀγῶνα α. ita: Rex Apollo os meum perennis et uberrime fontis instar topi, ego et cum strepitu carmina fundit, et in δωδεκάκενον, os eijus instar fontis plures laterigines habentis vestium flumina cum strepitu fundit. Misceat valde et implicat, q' implicita e te. et casta priores multo simplicius. apud, mo hac die p exclamationem, ita: Ἀναξ Ἀπόλλων, τῶν ἐπιῶν τῶν ἐπιματων, κενάχου πηγά; δωδεκάκενον σῶμα. O Rex Apollo, flumen meorum vestium Resonant fontes, os duodecim fistulas h' τῶν ἐπιῶν τῶν ἐπιματων dr. perclama, tionem, omissa particula exclamandi e, q' nihil frequentius e ap. grecos.

δωδεκάκενον σῶμα ἔσθι. Nam ἐπιῶν ἐπιματων πηγά dure sane dicitur vestium fluminum fontes. pro ἐπιματων α' q' e in Schol. et Suid. in δωδεκάκενον σῶμα pro ἐπιματων q' idem Suid. h' in δωδεκάκενον. Nec tñ valde repugnans coniungentibus ea in hunc modum πηγά τῶν ἐπιῶν κενάχου. Porro ap. Suid. utroq' loco qdam prave leguntur, q' ibi emendant in v. Meus. q' ait Aristoph. Gratinum εἶναι ποταμῶν ἐπιματων δὲ τῶν ἀγῶνων πεδίων. Schol. ait ver, hunc εἶναι ab eo f. dici videtur Gratinus græc, q' dicebatur ἐπιματων i. perenniter Strata. Illi a' δὲ τῶν ἀγῶνων πεδίων, Suidæ quoddam opidiam respicit ad κρατὸς γενέως ἀποφῶν καὶ ἀπῶν, ad nidime ficatam et simplicem dictio, nem Gratinus.

ἰσίδεμ Aristoph. ibid. καὶ τὰς ἐπιματων παρδύρω. Schol. interpretatur de Callia. v. ergo, id quod videtur comœdia poeta, et adversarius Gratinus fuisse, q' de hoc alibi Suidam qd' legi.

Terget porro poeta ostendere, quanti vulgo apud Athenienses factus sit gradus ad huc juvenis, Ἀβας δ' ἔκ ἢ ἐν συμποσίω πλὴν αὐτῶν ὑποκρίματα, καὶ, τέκτονες ὑπαλάμων ἕμεων. Ἔως ἡνδὲν ἐκείνος. Δωροῖ ὑποκρίματα ἡμῶν ἡμῶν fuisse can, huiusmodi Gratinus in bit Schol. ~~ὡς ἂν ἡμῶν ἡμῶν ἡμῶν~~ ἔστιν α' hoc caritativum separatim fiant scriptum, an chori in Comœdia ἔσθι quoddam, q' magis puto, ὅτι dicit Schol. ἢ α' haec voces comica licentia ficta, q' ut vult Schol. ille perstringebat quemdam, pel f. magistratus ut dicit Casaub. qui dona acci, peret ex ἡγορητῶν ἔστ, τέκτονες ὑπαλάμων ἕμεων ἔστ poeta. hoc ex eijus luminidibus sumtum tradit Schol. Meurs. lect. Attic. 5. 10. et bibl. Att. legendum censet ἐνεῖδων ex hic titulis comœdia Gratinus alibi quos corruptus e, v. q' notari ad Ind. Athenæi.

Schol. Aristoph. Equit. 725. κέρτης δ' ἔστιν Ἀθηναῖος τῶν πρὸς τῶν ἀδύνηδ' ἀποβῶν, ἀγορίας ποτὶ κῆρα, ὁμοίως τῆν κόλιν. ὁμοίως γὰρ κατὰ τὴν φύσιν ἔστιν ἰσοκλήριον ἀναδρῖναι τῶν Ἀπῆλλων. referunt em. Luthat. l. X. p. 1283. Suid. in ἐπιπέδῳ, sed ὁ memorato γὰρ, potest a ἐπιπέδῳ.

ib. χέρτος πελοποννησίου ἀποβῶν, τότε κέρτης, τότε δ' ἔστι. magis et Cratinus ad extremum ἐπιπέδῳ ab atheniensibus, nec contenti, hic solus adh. morem atheniensium, um respiciant, potest ad eum, cum interdum vinceret, interdum vinceatur.

Crates alius πελοποννησίου.

Schol. Aristoph. Equit. 725. κέρτης δ' ἔστιν Ἀθηναῖος τῶν πρὸς τῶν ἀδύνηδ' ἀποβῶν, ἀγορίας ποτὶ κῆρα, ὁμοίως τῆν κόλιν. ὁμοίως γὰρ κατὰ τὴν φύσιν ἔστιν ἰσοκλήριον ἀναδρῖναι τῶν Ἀπῆλλων. referunt em. Luthat. l. X. p. 1283. Suid. in ἐπιπέδῳ, sed ὁ memorato γὰρ, potest a ἐπιπέδῳ. ib. equit. 790. κέρτης ἔστι γὰρ, ὅτι πᾶσι συνέκλειον ἔστιν ἰσοκλήριον ἀναδρῖναι τῶν Ἀπῆλλων. Suid. in ἰσοκλήριον κέρτης, kull. dubitat ultra lectio pferenda sit, ga ait tam Crates, qm Cratinus grammaticus a veterib. memorantur. Vellam ostendisset qd veterum Cratinum grammaticum memoraasset; ego quidem neminem scio. et adiecit ab hac sententia in notis ad Aristoph. ubi Suida lectionem pferendam recte censet. pro ὅτις qd ἔστι ap. Scholiast. Suid. hē γῶρας. kull. ibi praefat lectionem Schol. dubito an recte. v. Suid. ad Aristoph. loco dicto.

Fabula.

Schol. Aristoph. Equit. 534. καὶ ἐν κωμικῶν, ὅτι συγγραμμάτων ἀπὸ πελοποννησίου ὄσπερ κέρτης κῆρα καὶ ἀγκύρα γῆρα κέρτης. qm quaedam emendatione indigere, de qd ibi ad Aristoph.

Gregorius Nazianzenus.

Kull. addit μεταφραστικῶς

Schol. Arist. ad Equit. v. 530. ἔστιν κέρτης κῆρα κῆρα γῆρα κέρτης. ecc. ἐν τῷ δὲ τινι τῆς κῆρας ἢ κῆρας κῆρας ἐπιπέδῳ τῶν ἀδύνηδ' ἀποβῶν ἀναδρῖναι τῶν Ἀπῆλλων. Suid. in ἐπιπέδῳ, sed ὁ memorato γὰρ, potest a ἐπιπέδῳ. καὶ ἀγκύρα γῆρα κέρτης. Suid. in ἐπιπέδῳ, sed ὁ memorato γὰρ, potest a ἐπιπέδῳ. Suid. in ἐπιπέδῳ, sed ὁ memorato γὰρ, potest a ἐπιπέδῳ. Suid. in ἐπιπέδῳ, sed ὁ memorato γὰρ, potest a ἐπιπέδῳ.

Polybius.

Schol. Arist. Equit. 790. καὶ κωμικῶν, ὅτι συγγραμμάτων ἀπὸ πελοποννησίου ὄσπερ κέρτης κῆρα καὶ ἀγκύρα γῆρα κέρτης. qm quaedam emendatione indigere, de qd ibi ad Aristoph.

Thucydides. p. 36. v. 60.

C. 3. c. 41.

Schol. Arist. ad Equit. 759. τῶν ἀδύνηδ' ἀποβῶν ἀναδρῖναι τῶν Ἀπῆλλων. Suid. in ἐπιπέδῳ, sed ὁ memorato γὰρ, potest a ἐπιπέδῳ. καὶ ἀγκύρα γῆρα κέρτης. Suid. in ἐπιπέδῳ, sed ὁ memorato γὰρ, potest a ἐπιπέδῳ. Suid. in ἐπιπέδῳ, sed ὁ memorato γὰρ, potest a ἐπιπέδῳ.

C. 3. c. 16.

ib. ad Equit. 790. Sch. Suid. in ἐπιπέδῳ, sed ὁ memorato γὰρ, potest a ἐπιπέδῳ. καὶ ἀγκύρα γῆρα κέρτης. Suid. in ἐπιπέδῳ, sed ὁ memorato γὰρ, potest a ἐπιπέδῳ. Suid. in ἐπιπέδῳ, sed ὁ memorato γὰρ, potest a ἐπιπέδῳ.

C. 4. c. 119.

Schol. ib. ad Equit. 791. De armis indicis in Peloponnesiis et Atheniensibus patib. ἀλλὰ τῶν ἀδύνηδ' ἀποβῶν ἀναδρῖναι τῶν Ἀπῆλλων. Suid. in ἐπιπέδῳ, sed ὁ memorato γὰρ, potest a ἐπιπέδῳ.

C. 3. c. 56. pag.

Refer Thucyd. l. 3. c. 36. decretum Atheniensium de Mitylenais pntibus in Sicilia, mulieribus et impubant. venundandis, in sequ. Atheniensis pntibus narrat, ac navem qua potestatem decretum ad Pachem pferbatur, paullo post qm prima ad eum pvenerat, eodem pvenisse scribit, cum jam Pachem pararet exsequi prius decretum; eam historiam ὁ nominato Thucydide narrat Schol. Aristoph. ad Equit. 831. sed qdam ibi aliter quam ap. Thucyd. scribuntur, et in illa corrupta sunt. notari ad Arist. l. d.

C. 4. c. 28.

Schol. ad Equit. 1051. narrans Cleonem pntibus se 20 diebus finitimum bellum ad Siciliam, subdit καὶ ἀγκύρα γῆρα κέρτης. Suid. in ἐπιπέδῳ, sed ὁ memorato γὰρ, potest a ἐπιπέδῳ.

l. 4. c. 38. Ibidem. de numero captivum in Syraconia, quos 300 fuisse dicit numero rotundo pro 242. v. Thucyd. l. 4. c. 38.

Schol. ib. ad v. 1927. ἴδιος / male hae vox mittitur in d: γανυ / τοῖς Ἀθηναίοις το πάλαι τη / ης χεν βῆς ἀδιδῆσαι τὴν κόμην, ὡς δεκκυδῆς ἔσθλα Thucydides referuntur a Schol ad Nub. p. 129.

l. i. c. 6.

l. i. c. 23. l. ib. ad v. 19184. ὅποιός ἐβπύθαντο μετὰ ἑβράας ἀλωθῖν ἀ ἑλλήτες πρὸς ἑωτῖς πρὸ τῆ πελοποννησιακῆς πολέμῃ.

l. 5. c. 18 et 23. quae de Cene et Brasida ibi memorantur et in eod. l. c. 18.

l. 5. c. 18.

in πελοποννησίῳ, κίνηδῖς γὰρ ἑωτῆ διη μέρη γ. v. 3. ap. Thucyd. c. i. ἔ μέρη γ. διη.

Pherecrates. p. 20.

Schol. arist. Equit. 759. de machina quadam, qua in pugnis navale. ἠλεβαντιῶν, αἱ ἑλαπίδωνονα αἰατ, agent, δηλῶται δὲ ἐπιπύτῃ ἀπὸ φερικράτους ἐν τοῖς ἄρχεις, ὅταν λῆξῃ ὁ δὲ διη ἑλαπίδ ἐστὶ μολυβδῆς, δὲ φη νομόφας τε κέδος δεκκύει τῶδαγος αὐτῶν ἐπιπύτων καὶ κητάδων. apparet ἑ ἀναρῆστικῶς τετραμετρῶν catalecticῶν quos Salmaf. ad Solin. p. 402. ibi legendos ceter. ὁ δὲ διη ἑλαπίδ ἐστὶ μολυβδῆς, δὲ φη νομόφας τε κητάδων ὅς διακόμε cet. pro ἄρχεις a legend. ἑ ἄρχεις monuit kust. ad aristot. e. mous. bibl. att. quod et viderat Jungerm. ad Polluciam l. 29.

Phainias Grammaticus.

Schol. Arist. ad Ept. 959. scribit ab eo molysis quod l. d. ap. Comicum ἑ, αἰσχυρο, νῆ τοφρός. memoratur idem ἐν Ept. m. v. φαιμάξεν.

l. i. Schol. ad Ept. 1125. τῶτον, δ, ὅταν ἡ παλιός ἄρας ἐπάταξ. Schol. γενοός. ἐντὶ Suidas hῃ monon τῶ παλιός, τῶ τῶν. cet. Suid. in Βούλων τυρπικος se dedit, nam ἀδρῶν ἄρα hae ἀντίπρὸς pro comi monitum a Porto neglexit potremis editor sui da, v. lex. ad arist.

l. i. ad 1146. φαινοός. κηρός, ἑ χάρος ἑ πειτιδέρμνος τοῖς ἵπποις. ejusdem ἑ vnt. ἡ Sub. ficantur: καὶ κηρωθεὶ τὸ θυκλῆδα, καὶ ὁ ἰατροὶ κηρωθεὶ λῆξουθε, τὸ τὸν ἄγδα, ποὶ μῦδα.

id. ad 1216. ἐπιὶ δὲ ἑδωκεν ἀποτριμὼν τουκτοῖ. Schol. δεκτικῶς βυλλαρῶν τὸς δεκτῶ, ἡ vnt veteri Suid. Aristoph. v. den ad Aristoph. l. i. c. 18. ἑ ἄρχεις, ἐντὶ τῆ μκεδ. hinc liquet Phainiam in Scholiastis veteres comica fuisse, nam ἑρμῶδῃ ἐκροφίῳ μὲν quam Comam habere pt, nisi ad ἡρα ἄρα αἰετοῖς, ἡ ἄρχεις.

Schol. Aristoph.

v. Suidas. h. p.

Schol. ib. v. 1252. φανός ἑπορῶφως δεικῶν, post Gymnastri interpretationem, φανός δὲ αἰτ, ἑ καταγγέλλων καὶ φαντῆ παῶν τὰ πρέγματα cet. hic nōrum Suid. eundem erro, rem amat, quem in Βούλων. Nam in φανός scribit: φανός. φανός κατὰ θυκοπιῶν καταγγέλλων cet. hoc neuter interpret vidit, et ne kust. qdem. in Suid. γροπιῶν Aristoph. v. den ad Aristoph.

Socrates Grammaticus.

Schol. aristoph. Ept. 959. de voce molysis agent, παρὰ δὲ τοῖς κωμικοῖς, αἰτῆ μόν, κῆς ὁ μολυβδῆς, ὡς κε ὁ γόν. ἑ τῶ Σοκράτους. laudatur idem in Ept. m. v. ἑ βροῖς.

Chrysiippus.

Schol. aristoph. ad Ept. 980. παρομῖα. δεικῶν βυλλῆ. ἐπὶ τῶν λίαν μικρῶν, ἡ ἐπὶ τῶν αὐξανόμενων φηβῖν ὁ κηρόπιος. Scripsit Chrysiippum de monestis confat ex Athenaeo. inde argo hoc negatum. sed negatio male omittitur, nam scriben, dum ἑ, ἐπὶ τῶν μὴ αὐξανόμενων ut argo Zenob. 3. 40. ex eodem Chrysiippo relatum ἑ. et notavit Steph. animad. ad Erasmi adagia p. 18.

Auctor Hædis parva et Cycli.

Arist. Ept. 1053. καὶ κε γυνὴ φθα ἔχδω ἐπὶ κεν ἀπὸ ἀναδῆν. ἀλλ' ἑ ἐν κηρόδατο, κῆδατο γὰρ ἑ κηρόδατο. Schol. ἡ ἰσθία τῶτον τὸν τρόπον ἑ. ὅτι διαφῆτο περὶ τῶν ἑ, τῶν ὅτι ἄας καὶ ὁ οὐδῆς, ὡς φηβῖν, ἑ τὴν μκετὴν λαδῶκοπιῶν. τὸν Νισορα δὲ θυ, βηλῶθα, τῶ ἑλλῆοι κηρῶα τινῶς ἑ αὐτῶν ἐπὶ τὰ τεῖχη τῶν τῶν, ἑορῆς ἑφῶντας περὶ τῆ ἀνδρίας τῶν προσημῶν ἑρῶν. τὸ δὲ κηρῶδῆτας ἑκῆδα παρῶν διαφῆρῶν τῶν πρὸς ἑλλῆας, ὡν τὴν μὴ λῆν, ὁ ἄας παρὶ κηρῶν ἐπὶ τῶ οὐδῆς, διαφῆρῶν ἑ τῶ

ἄας μὲν γὰρ ἑ κηρῶ καὶ ἑ φερε δῆτοτῆτος ἑ τῶ πηλῶν, ἑ δὲ ἑ κηρῶ δῆς οὐδῆς. τὴν δὲ ἑ τῶν ἀνταπῶν ἑ ἑ τῶν προνάα πῶς ἑ κηρῶν, πῶς ἑ κατὰ κῆρον ἑ τῶν φῶδῶς.

ἄας. τῶ τῶ κῆ κηρῶ ἀφῆλῶς. λῆται δὲ ἀπὸ τῶν τῶν κηρῶν τὸν ἄας τῶ καὶ τὸν οὐδῆς, λῆται δὲ, ὅτι ἑ τῶ ἄας τῶ ἑ τῶ οὐδῆς.

De auctore Phidippi parva o satis constat, v. Salmasius ad Solin. p. 599. Casaub. ad Athen. l. 3. Fabric. Biblioth. gr. l. 2. v. 24. Kust ad Suid. v. Φιδίππος. Salmasius ad l. 4. putat, ex his verbis sonare liquere parvam Phidiam et Gylum idem poema fuisse. Veritas prima sententiam o illigo, nec scio quid sit ἀείρειν καὶ ἐκφέρειν δῆξιόντος τύχα. de Cylo v. em. q̄ scribit Hensl. ad Horat. i. carm. undiqz descriptam fronti spumare Olivam. et ad art. Πότιον. Nec sic inimicus ut scriptor Gylialis.

Oracula p. 31.

Aristoph. Eq̄tib. 1055. ἐὰν τὸ δὲ πράξει, πρὸ πύλου πύλον ἢ οὐ πράξει. ἐσὶ πύλος πρὸ πύλων. Schol. τὸτο χειρῶν, ἐσὶ πύλος πρὸ πύλων πύλος γὰρ μὴ ἐσὶ καὶ ἄλλοι. alii παρομφίαν vocant, alii ἔπος, ο χειρῶν. sed et alios ē ap. Stob. et Steph. de Urb. v. ser. ad Aristoph.

καὶ τὰ ἐκείνησιν Archia Corinthio et Musello Achaio apollinem de cordarida urbe consulentib; oraculum redditum ē.

Χώρεσ καὶ πόλεις ἐκλήτοσε λαὸν ἔχοντες Ἄλιδε' ἐπηδόμενος Φαίρον τίνα γαίῳ ἐκείνῃ. Αλλ' ἄγε δὴ φράζεσθε ἀγαθῶν πότερον κεν ἔλασθε Πλάστον ἔχειν ἑταῶν, ἢ τετυπότερον ὕψιστον. Muselloῦ ὑψίστου οὐρανί, ~~Archia~~ Πλάστον, et sic Syraculaf, ille Crotonam cordaridat. Schol. Aristoph. Eq̄t. 1088. Suid. in Ἀρχία et Μύσελλοσ. Strabo l. 5. p. 186. Steph. v. Συρακῶσα. Eustath. in Dionys. perieg. v. 369.

Schol ad Eq̄t. 1147. χειρῶν δὲ δέντος τοῦ ἀδελφεῖσ Νικηδῶν, εἶπε τῶν Ἡσυχασιδῶν πρὸς θάνατον ἐκείνου ἐκείνῳ ἐντοῦν, κατὲσφάζειν ἐαυτὴν ἢ μνηστικῶσ, Ἡσυχασιδῶσ θυγα, τῆσ ὡσ ἐν Ἡσυχασιδῶσ θυσιδῶσ.

v. em. infra p. hac Oraculi verbum, in Herodotus.

Euphronitidis.

ἐν ταῖσ λέξεισ. κορεῖναι, q̄lib; quidē utebantē ἀντὶ φησὶ Φησίων, κορυφαί τινεσ ἦσαν, ὡσ φησὶν Euphronitidis ἐν ταῖσ λέξεισ. Schol. Aristoph. Eq̄tib. 1146. de Euphronitide hoc Grammatico. v. Suid. Euphronitidis, ibi f̄ist:

Ὁ τὸσ νόσους ποιήσασ.

scribit Aetnam a Medea recocum juvenuti restitutum ē ἄντικα δ' Ἄσιονα θυκσ φῶνον κορον ἠρώτα. Τῆσασ ἀπογούσασ ἐδήσει ~~ἢ ἐνδύσει~~ πραιπίδωσὶ Πέρκα πολλῶσ ἐφύσα ἐπὶ χυδούσδὶ λέσεισ.

Schol. Aristoph. ad Eq̄t. 1317. Nōses crebro memorat Atheniens. v. Ind.

Pherecydes.

Pherecydes et Simonides tradunt Iasonem a medea recocum juvenitatem recepisse. Schol. Aristoph. 1312. Eq̄t. 6.

Democritus.

Democriti librum χερσίρα, ἢ περιλήματα memorat Diog. Laert. 9. 49. Κτήνῶσ 9. 3. καὶ εὐτοῦτοσ τοῦ ut legit ibi Philandor pro χερσοτοληκτόν vocat Plinius 29. 17. Chironiceta. v. Salmas. ad Solin. p. Menag. ad Laert. l. d. Philander ad Κτήνῶσ. l. d.

Tragedia.

Schol. Arist. Acharn. 3. καὶ ἐν τῇ τραγωδίῃ τρυμῶτων τὲ γόσσα. Συκῶν μὲν εἴπῃ, τὸ δ' ἔπῃ ὄμιον ποδῶν. ib. v. 99. Schol. ο σῖκος ἐκ τρυφώσ

Herodotus p. 17.

Schol. Arist. Acharn. 3. ο γὰρ πόδισ νιανίωσται τῆσ γὰρ τὸσ ἀειδῶν εἰδῆσαι ἂν χῶν ἐν ἄσ λέξει, Ὅσα δ' ἔπῃ γὰρ τ' ἀειδῶν καὶ μέτρα δειλάσ θῶσ. ē ap. Herod. i. 47. Antigona. Cambr. c. 25. Leana τοῖσ ἐπρῆούσ δυνεκ βάσσα τὰσ μήτρασ. ē ἐν Herod. 3. 108. pro ἐπρῆούσ ἢ τῶ τίκτω.

Theognis.

Hunc ut malum poetam pestringit Aristophanes Acharn. v. 10. Schol. novae adeo frigidum fuisse ut et xivv appellaretur. Addit idem inter 30 tyrannos Atheniensium fuisse, q̄ est Harpocry. testatur h. v. ubi v. Mauff. et Vales. Suid. ex Scholiast. male excludit ἐπῶν δ. pro ἔκ τῶν δ. de quo v. Ser. ad Arist. Scribat Vales. ad Harpocry. l. d. Laudari ab Aristotele ap. Stobaeum l. 1. 84. q̄ ē de Nobilitate duos versus ἢ Theognidis. Sed eosdem a Stobaeo luxuridi visib; l. 1. 50. in got. diet. poet. 92. qm. divitia valcant, p̄posito em. latio.

Theoclydides p. 36. et. 58.

Aristophan. Acharn. 12. πῶσ τὰτ' ἐδαβε με, δόκῃσ τῶν καρδιῶν. Schol. ἔδωσαν ἔδωσθῶσ, μελλῶν ἐπίδωσ. ἐσχερτα δὲ τῇ ἐπρῆοσῇ τῇ ἐπὶ τῆσ καρδιῶσ, καὶ δυνουδῶσ τὸ ὄμῃα φράζων. non scio quem locum Theoclydidis respiciat.

Sicilia.

Hujus veritas ex Aristotele in 8. τῶν περὶ φιλοσοφίας profert Isid. 14. de prop. in 18. Ἐπίτιοι δένδρον, κατ' ἐλάχεια, γαστέρις οὖον τοῖον ἐκ τῶ ἐπίδων, ἐκ τῆ στανάων περὶ αὐτῶν; Ἀνδρῶν κενεῖς ὀμβίος ἔρπασοι ἀκού. secundum veritas aliter legitur, ap. Theodor. in 3. ἐρμῆ. et Clem. Alexandr. 3. Strom. v. Reines. Ep. v. ad Hofmann.

Timon Philaius.

Antigon. Long. c. 1. Τίμων, ὁ τῶν Σικελικῶν ἐραστῶν συγγραφεύς. refert historiam de Linnone Locrusi citharædo, qui ore cicada Aristonemum Rheginum in Pythiis vicat. ex eod. Strabo 6. 260. Antig. qdem ὁ scribit Timæum hoc de citharadai illis tradidisse, sed cicadas in agro Locrusi vocales sūt, ὅ in Rhegino, ubi quot ē Alex fluit. sed idē ex Timæo ē constat a Strab. l. 8.

Timæus.

Crathin fluit. Italia cines flavos facere. Antig. c. 149.

Arelhujam in Sicilia habere fontem in alpheo Elidis. c. 155.

Zeia de laud Averno traduntur pro mendacio hē. 166.

Mysitilus.

Mysitilus Lesbionum scriptor, ludiniā in eo loco Antissa ubi caput Orphi sepulchrum ē, ludiniū canere ex narratione in eod. tradidit Antigon. C. 157. 5. in monte Lepetymno templum Apollinis et Ἡραῶν (sacellum syl.) Lepetymni ē. et duas tū corvos, cum nubet sicut in eod. viciniss. Id. c. 16.

De cā cognominis Locrorum Orolorum Mysitilus Lesbis, Antigon: C. 129.

C. i. Lesbionum.

ex eodem v. c. 16. qd de sectore oris multierum Lesbionum scribitur. 130. Anol. Gyllon. Rhod. in i. Argon. in notis vultū hęc refert, ex mysitili libro primo Lesbionum.

Philetas Cius.

Ἐγρόβατο δὲ νεφεὸς ἀπὸ Ζωνῆ ὠλύβατα, ὅ ζῆτος κῆτος τόμα φουλαζέμεν. Antigon. Long. c. 6. Atten. 2. p. 11. ἀπὸ ψυχῆ. Adnotavit Meurs. ad Antigon. apud cadavere bovis gigni traduntur. lo respicit Philetas, ikavōs ἰν τερεῖνος, anigū, nam vocat opes βογυῖος hoc vult, βογυῖος φουρνος προεβήθεο μακρὰ κελύδδα. syl. taurigenas, hęc fatat, apes longinquas adisti. id. c. 23.

Ctesias.

Aliquid simile historia de duob. comit. Panone ap. Theopompum supra p. 14. lebatanij et in Perside scribit, sed qd multa mentitur exāpe ὁ voluit Antigon Long. c. 160. Ids ex Ctesia est in fragm. Ctesia post Herodot. p. 705. ed. Jungerm. Quod c. 181. 182. ibid. 188.

Ex eod. vr. ē q Callimach. ap. Antigon. c. 161, narraverat τὴν ἐν Ἰνδικῶς κέρην ἴκων ὄδου κροτάτα τῶν ραυδύτων ἀνὲν ἐπιμένειν. ἀλλὰ πάντα καθ' ἑακστὸν. localis corruptus v. Meurs. et ser. ad Antigon.

cum eo q c. 187. coniungi debet c. 189. περὶ λῦων τὸν αὐτὸν τῶτον ἀγγεῖν τὸν παρὰ τῶς βοτάνης ἐν θεράκη γινόμενον, ὅταν ὁ ἥλιος προσβέλη, πῦρ εἴς αὐτὸ ἐκδομῆ ἀδ. q adduntur depravatib. St. et neq, a Meurs. neq, a Bentl. emendari potuerunt.

Archelaus Aegyptius.

Epigrammatici Antig. Long. c. 23.
Ptolemæo apud, ὅζα τῶ Πτολεμαῖω, περὶ μὲν τῶν ἐκροπῶν ὅπως ἐίρηκεν: εἰς ἡμᾶς κροκόδειλον ἐποφῆ!
ἡμῶν μινναυτοῖα
αἰγυπτι.

καὶ τις Ἀρχέλαος Αἰγύπτιος τῶν ἐν ἐπιγράμματι ἐξηγημένων τὰ παρὰ Πτολεμαῖο, ὅζα τῶ Πτολεμαῖω, περὶ μὲν τῶν ἐκροπῶν ὅπως ἐίρηκεν: εἰς ἡμᾶς κροκόδειλον ἐποφῆ! μιννο δαλόν, Σκῆπιον, ἢ πάντα ζωοθεῖται θῆεις. et de vesper. ἐκ νέκου τούτην ἴκων γένεθαι ἐσημα. Ἰδε βῆων ὅε τῆσι θῆεις. Σηήκε. Ἰδε ex emendatione Meurs. βῆωντες παρὶ e medulla spina quonidam cadaverum putrefactorum. hoc em. Arche. Long. ex antea mentionem fecimus, scribit. πάντα δ' ἄλλων ὁ πολὺς ἐρεγύζεται αἰώνος. ibid. c. 96. v. adnot.

Lycus Rheginus.

Ἄνθος ἐραστῆ ἐν λιρῶν τὰ κτήνη τοῖ μὲν ἄλλων χέρον τὰ ἰσοτῆς ἰσάντια, τὰ δ' αἰς ἔτοκε, κομῆλα. τῆ δ' νυκτὶ, καθ' ἣν τῶ κοτῆς ἀνατολή γίνεται, πρὸς αὐτὸ τὸ ἄστρον ἴδραμῆνα, καὶ τῆτω τεκμηρίω τῆς ἐπιτολῆς τῶς ἐκεῖ προῆδα. Antig. Long. c. 66.

Callimachus scribit Lycum tradere, ὅτι ὁ πρὶν κομῆκος δαλάτης ἐξέβησεν ὄν. ὁ δὲ κάπαιος καὶ κερμέδιος ὅτι τὰ μὲν ἐπιτολῆς τῶν ὕδατων ἐβῆ ψυχρὰ, τὰ κατὰ δὲ θερμὰ. de Himera fonte aliquid notabile ibid. c. 146. emendationes v. in notis Meurs. et Bentlesi ad fragm. Callimachi.

de fonte in Sicilia, q adesto fluit. de alio ap. Mysistratim urbem Sicil. q oleo, et de alio ibid. q ab Arctio usq, ad Pleiadas aq habeat, a Pleiad: ad Arctiū, interdiu τῆς μῆμ offerat, et calidum spiritet; nocte flammis impletur. id. c. 154. e Callim.

Ex eod. vr. ē τῶ Callimachus de fonte Arelhujā q alpheo fl. Elidis tradidit. id. c. 155. Περὶ τῆς ἐν Μύλαις τῶς Σικελίας λίμνης δένδρα γένεθαι, διὰ μέσης δ' αὐτῶς ἀναδῆν ἴκων βῆν Bentl. ad fragm. Callimachi / ὕδωρ. τὸ μὲν ψυχρὸν, τὸ δὲ τῶντιον. ex eod. c. 170.

de Archilochi duob: Caecibus in Leontinis ex eod: c. 175.
 de Cluistino q: Coos, καὶ γὰρ ἐκείνων ἔτι μὲν ἐκβάλλειν, καὶ ποῦν ἔχουσαν
 τοῦτον (τὴν ζῆν Bentl:) τὴν δὲ καθ' ἑαυτὴν καὶ ἐπερολήν ἔχουσαν. ex eod. c. 176.
 ἵνα δὲ παρὰ τοῖς κώοις καὶ ἄλλο τι εὐματίον, ὃ πάντας τῶν ὄρεων ὄσον διαρῆν
 λίθους πεποιήκεν. τὸτο δὲ καὶ εὐδοξος καὶ Καλλιμάχος παραλίπεδον, ὅτι ἐκ τῶν
 τῆ ἰδατος δὲ κώοι λίθους λατομήσαντες ὠκοδομήσαν τὸ δῖατρον. ἕως
 ἰδορῶς ἀποκιδῶται πᾶν γένος. ex eod. c. 177. παραλίπεδον Lijf. reliquerunt. v.
 ad Lex. gr.
 de archilochi Diomedei ex eodem c. 188.

Hippo Reginus.

Ἰάπων ὁ Ρηγίνος περὶ τῶν λεγομένων τήνων φέρειν τὰ ἐμπύπτονα scribit in
 Pelicis Sicilia locum edificatum fuisse, in quem q in grates fuissent, si se recti,
 nassent extinguerentur, si obambulassent illadi exirent. Antigon Caryst: c. 137.

Megasthenes.

Μεγασθένη τὸν τὰ Ἰνδικὰ γεγραπὸτα ἴσμεν ἐν τῇ κατὰ τὴν Ἰνδικὴν δακέρτα δὲ δὲ
 φῶσαδαι. Antigonij Caryst: c. 147. ex Callimacho.

Polygnotus Polydectus.

scribit a Polygnoto Callimachus de Lyran flux: ap. Sokos alie. - et Mabin in Damophylia sua
 injecta in lapides vertere. Antig. Caryst: c. 150. Polygnotum ap. Plin. 31. 11. hoc idem de Lyran
 namantem retinuit Meurs: ad Antigon: pro Polygnotum Harduin dicitur ad ea q potent ad
 nota propria. ubi nihil inveni. Meurs: putat eundem ee q a Diog. Laert: 2. 63. Polygnotus Meurs:
 of vocatur, et aliqua ex illis pectus τῶν περὶ Διονύσιον refer. item quem Aristot. de admir:
 aud: dicit τὰ εἰκασ. καὶ scriptisse: ^{ἐν τῇ δὲ} ~~ἐν τῇ δὲ~~ uac ὃ quem Plutarchus nominat Alex: p. 68.
 ed: Angl: q de rebus Alexandri vt. scriptisse. q a Laert: Polygnotum Mendaum vocat, e Men:
 de lib: urbe sicilia probabile eundem ee, quem Aristoteles sicula scriptisse auctor e. v.
 Menag: ad Laert: quod a Meurs: ap. Aelian quoz: id de animal: 42. ubi πολύκκετος
 de Caecis iudicij aliquid prodidisse dr. supplicatur legendam πολύκκετος, id alij
 nominib: probandum e. Et propius vero e nihil ibi mutandum; Polydectum Lari:
 scum res gestas Alexandri memoria prodidisse, constat Athenaeo 12. g. ubi liber octa,
 vij illius historianum laudatur. idem ostendit Strabo l. 11. p. 509. 510. et l. 15. p. 728.
 in his libris a faule potuit eorum habere, q ex eo de Caecis iudicij refert Aelian.
 itaq; videndum potius arbitror, an in Plutarchi. l. d. πολύκκετος legendum sit, an
 πολύκκετος. v. Voss: de Histoe. gr: l. 3. p. 405. Diid: Sic. 13. 376. Polydectus de
 de cella vinaria, q se cum militans Agrigenti subsisteret, vidisse dicit.
 ubi pro πολύκκετος ἐν τῇ ἰσραῖς ἐζηγῆται περὶ. leg. vt. ἐζηγῆται π.

Demoptilus.

Antig Caryst: c. 168. Ζηνοφίλον (ἰσραῖς) ἐν κεί τῇ πλησίον Ἰσπανίης (καί τῃ) ἡ μόνον ἐπιφύσσει
 πᾶν βῆος. ἀλλὰ καὶ παρὰ τῆτων ἕρος φέρει ὄρεα ἰσραῖς. ὅταν δὲ γίνηται τὸτο, παρὰ τοῖς
 ἔστος τείκοντα δάκρυον ἰσραῖς μετὰ δακτύματα, ex Callimacho. quo corrupta ita enen,
 dagnat ibi Meurs: et Bentl: ad fragm: Callimachi, sed mihi suspect: e nomen, q eodem
^{ἐν τῇ δὲ} ~~ἐν τῇ δὲ~~ alibi legi. f. Demoptilus, quo noie em. alii fident. v. ad Lex. Steph. Voss: eum
 omisit.

Phanias.

De eo Voss: de histor: gr: l. 1. p. 49. ubi laudat eorum ex Antig: Caryst: c. 171. ubi hic poit
 Callimachum ex Phania retulisse, τὴν τῶν περὶ τῶν λίμνης ὅταν ἀναζήσαν, καὶ εἶδα, πορῶν
 corr: e. v. Meurs: ad Antig: et Bentl: ad fragm: Callim.
 Ut ap. eund: Antig: c. 167. Couis Callimachi Phania, Voss: proterinus, κατὰ τὴν τῶν
 τῆς λίμνης καὶ περὶ τῶν μενεχίδων τῶν βῆος πρὸς τὰς τῶν ὄρεων καθηγήσας γινέσθαι καὶ γρηόμας
 καὶ ἐς ἄνω ἐρραυδέσας ἕτε καταδύειν ἕτε κατατήκεσαι. de corruptis ibi Meurs: ser. et Bentl:
 loco dicto.
 Ex eodem Phania vr. ee. q leg: c. 172 τὴν Ἀθηνίαν λίμνην ποτιμετ ἔδον, τὸ ποσειδων δὲν
 κωτῆ πᾶν ἀνω ἕρματος. εἰν ἑαυτῇ δὲ ἐν ἀνωτῇ πᾶν ἕρμον, διαπίπτειν ἀνωτῆρον. v. Bentl:

Nicagoras.

Callimachus ap. Antig. Caryst: c. 173 ex eo περὶ τῆς ἐν κέρτω λίμνης tradit, ὅτι ἀντιπηδείδης
 ἐπὶ δάκρυον πῆς γῆς ἀεὶς ἐπιβῆκοντα. Vossius h. l. q. de Histor: gr: p. 520. scribit in Cisso sine Cito
 Macedonia monte, si terram paulum effoderis, salern invenire; sed e loquitar Antig:
 de monte, venim de λίμνη, palude, s. lacu. montem Macedonia lissim hcc designavit
 Nicagoras, ὃ αὐτὴν ἀδφισμαρε. sed ~~om~~ ἐν κέρτω pt exponi apud Cittum, ut saepe in eodem.
 Quod a ibid: scribit Vossius hunc f. ee Nicagoram Sophistam, de quo exiat l. 2. c. 16.

id facile refellitur ex viâe temporis. Nam ab. Sophistam illum floruisse dicit Philippi (adans temporibus. Jam vero Callimachus, q. haec ex Nicagora descripsit, aliquot saeculis ante Philippum obierat.

Eudoxius. 39.

πρὸ τῆς κατὰ τὴν κρήνην ὕδατος λέγει τὸν ἔυδοξον ὅτι οἱ ἐπιμεκαδίζοντες, ὄραν νετὸς ἤ. δια-
 τλασθῆν ἄβροχα. παρὰ δὲ λέγει δὲ τοὺς κρηνὶν ἀπ' ἐκείνης λέγουσιν τὴν ἑρμῶνην ἀπὸ τῆς τῆς
 Διὸς μίξεως. Antigon. Lexist. c. 179. ex Callimacho.

Uphicorum ἀποστασμέτων esse verum. Eis deos est. Deū δ' ἐν ὄμμοτον ἀγῆδεια. putat
 Roines: epist. V. ad Hofmann. de eo consultis ep. 3.

Index Auctorum.

A.	A.	C.
<i>hystarchus</i> ————— 10	<i>Ammonius</i> Voss. de de histor. q. <i>Chocrius</i> ————— 2.	<i>Cinepius</i> ————— 12.
<i>Amiphiel</i> ————— 3.	<i>l. 3. p. 220. l. 9. dicitur in pre.</i>	<i>Callimachus</i> ————— 13.
<i>Alexandri de Alexandr.</i> — 6.	<i>taton. graecis. Antigon. p. 384.</i>	<i>Crates Comic.</i> ————— 14.
<i>Athenaeus</i> ————— 6.	<i>tit. 2. recte Dylaudium. v. ad Am.</i>	<i>Crates p. vel Craterus</i> — 19.
<i>Agathon</i> ————— 8.	<i>hym. c. 164.</i>	<i>Cratinus</i> ————— 21.
<i>hystarchus</i> ————— 10.		<i>Cratinus</i> ————— 26.
<i>Aristoph. Grammat.</i> — 12.		<i>Charis</i> ————— 30.
<i>Achaeus</i> ————— 12.		<i>Cherax</i> ————— 40.
<i>Archilochus</i> ————— 12.		<i>Cecilius</i> ————— 50.
<i>Alexandrides</i> ————— 14.		<i>Cratinus</i> ————— 56.
<i>Antiphon</i> ————— 20.		<i>Crates</i> ————— 57.
<i>Apollodorus Parfenis</i> — 20.		<i>Crates usque ad eos</i> — 58.
<i>Apollodorus</i> ————— 16.		<i>Chryppus</i> ————— 59.
<i>Aristoteles</i> ————— 21.		<i>Ctesias</i> ————— 61.
<i>Apollonius</i> ————— 22.		<i>Gallitratid</i> ————— 9.
<i>Ananius</i> ————— 23.		<i>Cleomenes dithyrambicus. Schol.</i>
<i>Aeschylus</i> ————— 24. 38.		<i>Nub. v. 391.</i>
<i>Aristoxenus</i> ————— 34.		<i>Cyrides in Lamprocl. 41.</i>
<i>Andron</i> ————— 35.		<i>Cecilius antiq. dithyrambicus</i>
<i>Antimachus</i> ————— 35.		<i>in Cratinus</i> ————— 21.
<i>Apollon. Rhod.</i> ————— 36.		<i>Gallias in Cratinus</i> — 56.
<i>Anacreon</i> ————— 37.		
<i>Aleceus</i> ————— 38.		
<i>Aesopus</i> ————— 38.		
<i>Anticlidus</i> ————— 39.		
<i>Anaxagoras</i> ————— 36.		
<i>Aristaeus vel Aristaeus</i> — 39.		
<i>Obelinus</i> ————— 40.		
<i>Androtion</i> ————— 46.		
<i>Alexis</i> ————— 40.		
<i>Aristocrates</i> ————— 41.		
<i>Aspion</i> ————— 41.		
<i>Appianus</i> ————— 41.		
<i>Archilochus</i> ————— 45.		
<i>Armonius Lamprianus</i> 47.		
<i>Aristaeus</i> ————— 48.		
<i>Alexion</i> ————— 49.		
<i>Aristocles Rhodius</i> 49.		
<i>Alema</i> ————— 50.		
<i>Apollonides Niocaensis</i> 50.		
<i>Antiphanes</i> ————— 52.		
<i>Aristonicus</i> ————— 53.		
<i>Archilochus</i> ————— 53.		
<i>Aristoteles</i> <i>v. in Nicoclae p. 62.</i>		
<i>Aristomanes</i> <i>v. vit. Aristoph.</i> 54.		
<i>Archippus</i> ————— 55.		
<i>Anthologia graeca</i> — 57.		
<i>Auctor Philopona et Geli.</i> 59.		
<i>Archelaus Aegyptius</i> — 61.		
<i>Aristonimus</i> <i>v. in Aniphiel.</i> 3.		
<i>Antiochus Colophonius</i> <i>in Ant.</i>		
<i>Antiphanes Colophonius</i> <i>machus</i>		
<i>Ariston Chius vel Caus</i> — 48.		
<i>Apollonius d. Adyatos d. Ant.</i>		
<i>Alia Byzantinus. Antigon Epist.</i>		
<i>12. ubi fab. de Erichonio.</i>		

B.

Babrius in Inertis — 35.
Bacchylides ————— 39.

D.

Dicaearchus ————— 3.
Demosthenes ————— 4.
Dicymus ————— 4.
Demetrius ————— 8. 12.
Diagoras Melius ————— 20.
Damon vel Demon ————— 22.
Diod. Siculus ————— 35.
Dionysius ————— 37.
Dionysius Periegates — 37.
Dionysius Phalareus — 38.
Diphilus ————— 39.
Duris ————— 40.
Dionysius Halicarn. — 40.
Dinarchus ————— 49.
Demosthenes ————— 53.
Democritus ————— 60.
Dicymus Asporicus. v. Dem.
dotis ————— 39.
Dionysius Chalcedensis in
Aristia ————— 39.

Index Auctorum.

E.		G.		I.		M.	
Euripides	5.	Galenus	12.	Iophon	8.	Melanthius	7.
	23.	Glycon	40.	Istius	8.	Morimus	31.
	26.	Gregor. Nariant.	58.	Ion.	25.	Menander	16.
	32.			Ipsarates	26.	Melitus	35.
	42.			Inscriptiones	31.	Mnaseas	40.
Eustathius	6.			Ister	41.		52.
Eupolis	19.			In cerulis	35.	Menander	51.
Euphronius	23.				49.	Megares	55.
Euthostanes	30.			Iliad parva	59.	Myrsilus	61.
Epitaphia	31.					Megasthenes	62.
Euenus	38.					Musaeus episc. Scripta quae dam Schol. Ran. iobz. v. Ed L. Steph.	
Eubulius	38.					Mythica. v. Fabula	58.
Euphones & Euphones	39.					Melesagoras v. Arnelejaso, ref in Lex. Steph.	
Eudoxus	39.						
Ephorus	40.						
Euphronion	44.						
Euphronius	50.						
Epaphroditus	60.						
Eudoxus	63.						

F.		H.		L.		N.	
Tabula	58.	Homonis	9. 49.	Lucianus	26.	Nicochares	36.
		Herodiamus	13.	Libanus	36.	Nilus	53.
		Herodorus	17.	Lycergus	37.	Nicanor	55.
		Hellanicus	24.	Lamprocles Atheniens.	41.	Nicarchus	62.
		Helioides	28.	Lucillus Parthens	44.	Nicophon in Nicochares	36.
		Herodianus	30.	Lysimachides	49.	Nearthes Cyrenus	49.
		Hephastion	34.	Lycus	51.	δ τσς υδς ρς τσϋδς	60.
		Hipponax	37.	Lycophron	55.		
		Hermippus	37.				
		Hypenides	37.				
		Hippocrates	39.				
		Heracleides	50.				
		Helioides	52.				
		Herodotus	60.				
		Hippodotus	60.				
		Hippo Rhegius	62.				
		Herodius	30.				
		Heronymus de thyrambicus					
		schol. Nub. 346.					

O.	P.	T.	Z.
Oracula ———— 31.	Pherecydes ———— 60.	Timachides ———— 6.	Zenodorus ———— 39.
8 τὰς ὁσέας ποιήσας — 60.	Philoxenus Comic. ———— 61.	Theopompus ———— 14.	Zenophilus ———— 62.
Orphici τὰ ἑστία Schol. Ran.	Polygnotus Mithras ———— 62.	Theophrastus ———— 15.	
106i. v. ed. Steph. Lex.	Polydorus Lampadius ———— 62.	Theocritus ———— 16, 23.	
	Plato Comicus ———— 18.	Timocreon Rhodius ———— 34.	
	Phanias ———— 62.	Thyrsidides ———— 36.	
	Palaeophagus s. laudato note	Theodorus ———— 39.	
	Plut. v. 210.	Terpander ———— 40.	
	Phrynis in Alex et Aristot.	Tryphon ———— 47.	
	crates p. ———— 43.	Thyrsidides ———— 58.	
	Philonon. v. Menander id.	Tragodia ———— 60.	
	Philodes in Morimus ii.	Theognis tragicus ———— 60.	
		Thucydides ———— 60.	
		Timon Phiacus ———— 61.	
		Timonius ———— 61.	
		Tyrannion ———— 35.	
		Timotheus vs. fuisse inter	
		Schol. Aristoph. v. Persae	
		Ran. 999.	
		Tarphacius v. Zenodorus 39.	
		et Liliacium ———— 44.	

P.	S.	Xl.
Phrynichus Comic. ———— 3.	Sophocles ———— 7-10.	Xenophon ———— 5.
Pausanias ———— 2.	Satyrus ———— 8.	Xenocles ———— 9-18.
Pamphilus ———— 8.	Simonides ———— 9.	Xenagoras ———— 40.
Pythagoras ———— 9.	Stratius ———— 11.	Xenophanes ———— 54.
Platander ———— 12.	Symmachus ———— 15.	
Plato Philot. ———— 17.		
Philostrotus ———— 14.	Sannysion ———— 18.	
Philochorus ———— 15.	Sappho ———— 31.	
Pherecrates ———— 20.	Sepulchrum ———— 35.	
Phrynichus tragic. ———— 24.	Strabo ———— 36.	
Pindarus ———— 28.	Salustius ———— 37.	
Phylax Comic. ———— 34.	Sophon ———— 37.	
Panactius ———— 25.	Sophocles ———— 41.	
Phalaris ———— 36.	Solon ———— 52.	
Phocion Peripatet. ———— 36.	Socrates Grammaticus. ———— 59.	
Philonicus ———— 36.	Staphylus ———— 26.	
Philyllus ———— 37.		
Philoxenus ———— 37.		
Phrygides ———— 39.		
Prodicus ———— 39.		
Plutarchus ———— 40.		
Potamon ———— 19.		
Ptolemaeus ———— 50.		
Philosophus ———— 50.		
Phylarchus ———— 54.		
Polemon ———— 54.		
Polybius ———— 58.		
Pherecrates ———— 59.		
Phainus Grammat. ———— 59.		

